

N. 180

X 796

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΚΑΙ ΒΙΟΣ
ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΝΙΚΟΛΑΟΥ
ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΜΥΡΩΝ ΤΗΣ ΛΥΚΙΑΣ

Ψαλλομένη τὴν 6 Δεκεμβρίου
Συντεθεισα ὑπὸ τοῦ Αἰδουσιμωτάτου Γεωργίου Α. Βουτιέξη
Ἱερέως καὶ Ἐφημερίου τοῦ Ναοῦ Ὁσίου Μελετίου

Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος
Προωρώμην τὸν Κύριόν μου διὰ πάντας

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΑΝΑΣΤ. ΔΙΑΚΟΠΟΥΛΟΥ
✂ 1920 ✂

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΚΑΙ ΒΙΟΣ

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΝΙΚΟΛΑΟΥ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΜΥΡΩΝ ΤΗΣ ΛΥΚΙΑΣ

Ψαλλομένη τῇ 6 Δεκεμβρίου

Συνιθεῖσα ὑπὸ τοῦ Αἰδουμένου Γεωργίου Α. Βουτίρη
Ἱερέως καὶ Ἐφημέριου τοῦ Ναοῦ Ὁσίου Μελετίου

Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος
Πρωτόκλητον τὸν Κύριόν μου διὰ πάντας

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΑΝΑΣΤ. ΔΙΑΚΟΝΟΥΔΟΥ

✠ 1920 ✠

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΚΑΙ ΒΙΟΣ
ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΝΙΚΟΛΑΟΥ
ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΜΥΡΩΝ ΤΗΣ ΛΥΚΙΑΣ ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ

Ψαλλομένη τὴν 6 Δεκεμβρίου

Ἐν τῷ μικρῷ ἑσπερινῷ ἱστώμεν στίχους δ' καὶ ψάλλομεν
 Στιχηρὰ Προσόμια ἤχ. δ' Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Μύρω θεῖον σε ἔχρισε, θεῖα χάρις τοῦ Πνεύματος, Μύρων πρὸς
 δρεῦσαντα, καὶ μυρίσαντα ταῖς ἀρεταῖς ἱερῶτατε, τοῦ κόσμου τὰ πέ-
 ρατα, ἡδυπατοῦς τε εὐχαῖς, τὰ δυσώδη διώκοντα πάθη πάντοτε διὰ
 τοῦτο σε πιστεῖ εὐφημοῦμεν, καὶ τελοῦμέν σου τὴν μνήμην, τὴν Πα-
 ναγίαν Νικόλαε.

Ὡς λαμπτήρ σε ἄδωκεν, ὡς φωστὴρα παγκόσμιον, ἐν τῷ σι-
 ρεώματι ἀναλάμπαντα, τῆς ἐκκλησίας Νικόλαε, καὶ κόσμον φωτί-
 ζοντα, καὶ κινδύνων χαλεπῶν, τὴν ἀγλὴν ἀπελευθύνοντα, καὶ ἐξαίροντα
 ἀθείας χειμῶνα καὶ γαλήνην, ἐργαζόμενον βαθεῖαν, χρεωστικῶς
 μακαρίζομεν.

Καὶ παρὼν καὶ φαινόμενος, ἐν οὐαῖς Νικόλαε, τοὺς ἀδίκους
 μέλλοντας θνήσκειν ἔσωσας, ὡς συμπαθὴς ὡς φιλάγαθος, ὡς ῥύστης
 θερμώτατος, ὡς προστάτης ἀληθείας, τῶν πιστῶς ἐκκλιπόντων σου, τὴν
 ἀντίληψιν ἱερῶτατε Πάτερ τῶν ἀγγέλων συμπολίτα ἀποστόλων καὶ
 προφητῶν ἱσοστάσις.

Δόξα ἡχος πλ. β'.

Κληρονόμος Θεοῦ, συγκληρονόμος Χριστοῦ, λειτουργὲ Κυρίου,
 ἅγιε Νικόλαε, κατὰ τὸ ὄνομά σου, οὕτω καὶ ἡ πολιτεία σου. Συνε-
 ξέλαμψε γὰρ τῇ πολὺ ἡ σύνεσις ἐμφορῶν τὸ φαίδρον τοῦ προσώ-
 που σου, τῆς ψυχῆς τὸ ἀνεξίτητον ἐδεσπίον τὴν πραότητα τοῦ λό-
 γου τὴν ἡσυχίαν ἢ τὴν ζωὴν σου ἐνδοξος, καὶ ἡ κοίμησις μετὰ ἁγίων.
 Πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον. Θεοτότε σὺ εἰ ἡ ἀμπελος ἡ ἀληθινή.

Εἰς τὴν Στίχον, Στιχηρὰ ἡχος πλ. δ'.

Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ.

Νικόλαε μακάριε, προσπίπτοντά με οἰκτιρον, δέομαί σου, καὶ

τὰ ὄμματα σοῦ, γώτισον τῆς ψυχῆς μου, ἵνα καθαρῶς βλέπω, τὸν
 φωτοδότην καὶ οἰκτιρμονα.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος.

Ἐχθρῶν ἐπιζητούντων με, κακοποιῶσαι ἅγιε, ἔξελεύ με, παρρησίαν
 πρὸς Θεόν, ὡς ἔχων ἱεράρχα, Νικόλαε παμμάκαρ, καὶ ἐξ ἀνδρῶν
 οἰμάτων σῶσόν με.

Στίχ. Οἱ ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται δικαιοσύνην

Λιμένα σε, ἀχέμαστον, καὶ ταίχος ἀπροσμάχητον, ἱεράρχα, σὲ
 κεκτήμεθα πιστοί, καὶ πύργον ἀσφαλείας, καὶ θύραν μετανόας, καὶ
 ὁδηγὸν ψυχῶν καὶ πρόμαχον.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ζηλῶσας ὁ ἀντίδικος, τὴν ποιμνὴν σου Πανάχραντε, καὶ ἐκ-
 στην, ἐκζητεῖ ὁ πονηρὸς, κατὰ θρόνον ποιήσας. ἀλλὰ σὺ Θεοτόκε, τῆς
 ἐκ τούτου βλάβης ἔξελεύ ἡμᾶς.

Ἀπολυτίκιον, ἡχος δ'. Κανόνα πίστεως. Καὶ ἀπόλυσις.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ἙΣΠΕΡΙΝῳ

Στιχολογοῦμεν τὴν α' στίχον τοῦ Μακάριου ἀνθρ. Εἰς δὲ τὸ Κύριε
 ἐπέκραξα, σῶμεν Στίχους 5, καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσ.
 ἤχ. δ. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Μύροις, παροικῆσας αἰσθητῶς, μύρον ἀληθῶς ἀνεδαίχθης, μύρον
 χρυσθεῖς νοητῶ, ἅγιε Νικόλαε ἀρχιεράρχα Χριστοῦ καὶ μυρίζεις τὰ
 πρόσωπα, τῶν πιστῶν καὶ πόθῳ, σοὶ τὴν πανασίδιμον, μνήμην τε-
 λούντων ἀεί, λύων συμφορῶν καὶ κινδύνων, τούτους καὶ τῶν θλίψεων
 Πάτερ, ἐν ταῖς πρὸς τὸν Κύριον πρεσβεῖαις σου.

Νίκη, φερωνόμως ἀληθῶς, τοῦ πιστοῦ λαοῦ ἀνεδαίχθης, ἐν πει-
 ρασμοῖς κραταῖα, ἅγιε Νικόλαε, θερὰ πῶν ἐν τῷ Χριστοῦ πανταχοῦ
 γὰρ καλούμενος, δέξῃς προσφθίνεις, πόθῳ τοὺς προστρέχοντας, ὑπὸ
 τὴν σκέπην σου· γὰρ ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ, πιστεῖ ὁπτανόμενος σῶ-
 ζεις, ἐκ τῶν πειρασμῶν καὶ περιστάσεων.

Ὁρθῆς, Κωνσταντίνῳ βασιλεῖ, σὺν τῷ Ἀδελφῷ κατ' ὄναρ, καὶ

τούτους φόβω θαλῶν, εὐτως αὐτοῖς εἰρήκας· Ἀύσατε δὲ ἐν σπουδῇ, τῆς εἰρήκης οὗς κατέχετε, δεσμίου ἀδίκως, ἀθώους τυγχάνοντας, τῆς πορνείου σφαγῆς. ὅμως, ἀλλ' ἐὰν παρακούσῃς, ἐντευξιν ποιήσομαι· ἀναξ, κατὰ σοῦ πρὸς Κύριον δεόμενος.

Μέγας, ἀντιλήπτωρ καὶ θερμὸς, τοῖς ἐν τοῖς κινδύνους τελοῦσιν, ὑπάρχεις ἔνδοξε, ἅγιο Νικόλαε. ἱεροκῆρυξ Χριστοῦ, τοῖς ἐν γῇ καὶ τοῖς πλέουσιν, τοῖς πόρρω καὶ πέλας, οἷα συμπαθέστατος, καὶ πρεσβυτῆς κρατικῆς· ἔθεν συνελθόντες βῶμεν. Πρέσβευε πρὸς Κύριον ὅπως, πάσης λυτρωθῶμεν περιστάσεως.

Ἑτερὰ Στιχηρὰ Προσόμια. ἤχος θ' αὐτὸς
Ποίους εὐφημιῶν

Ποίους εὐφημιῶν στέμμασιν, ἀναδήσωμεν τὸν Ἱεράρχην· τὸν σαρκὶ ἐν Μύροις ὑπάρχοντα, καὶ πνευματικῶς πᾶσι προφθάνοντα, τοῖς εἰλικρινῶς αὐτὸν ποιοῦσι· τὸ πάντων, τῶν θλιβομένων παραμύθιον, καὶ πάντων, τῶν ἐν κινδύνους καταφύγιον· τῆς εὐσεβείας τὸν πύργον· τῶν πιστῶν τὸν πρόμαχον· τὸν δι' οὗ ἐφρὺν δυσμενῶν, Χριστὸς καταδέδωκεν, ὃ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Ποίους μελωδικαῖς ᾠμασιν, ἐπαινέσωμεν τὸν Ἱεράρχην· τὸν τῆς ἀσεβείας ἀντίπαλον καὶ τῆς εὐσεβείας ὑπέρμαχον· τὸν τῆς ἐκκλησίας πρωτοστάτην· τὸν μέγαν, προαπιστήν τε καὶ διδάσκαλον· τὸν πάντας, τοὺς κακοδόξους καταισχυρόντα· τὸν δλετήρα Ἀρείου, καὶ θερμόν, ἀντίμαχον· τὸν δι' οὗ τὴν τούτου ὄφρυν, Χριστὸς καταδέδωκεν ὃ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Ποίους προφητικαῖς ᾠμασιν, ἐπαινέσωμεν τὸν Ἱεράρχην· τὸν τὰ πόρρω ὄντα προβλέποντα, καὶ ταῦτα σαφῶς, προαγγέλλοντα, πρεσβυπίζοντά τε ὡς παρόντα· τὸν πᾶσαν τὴν οἰκουμένην περιθέοντα, καὶ πάντας ἀδικουμένους ἐκλυτρούμενον· τὸν ἐν δνεῖροις ὀφθέντα, Βασιλεὶ θεόφρονι, καὶ τοὺς πρὶν δεσμίους σφαγῆς, ἀδίκου ρυσάμενον, τὸν πλοῦτοῦντα τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, ἤχος πλ. β.

Ἱεραρχῶν τὴν καλλονήν, καὶ τῶν Πατέρων κλέος, τὴν θρυλιν τῶν θαυμάτων, καὶ τῶν πιστῶν ἀντιλήπτωρα μέγιστον, συνελθόντες ὦ φιλόρτοι, ἀσματικαῖς ἐγκωμίοις ὑμνήσωμεν λέγοντες· Χαίροις ὦ τῶν Μυρέων φρουρὸς, καὶ πρέεδρος σεπτὸς, καὶ στύλος ἀπερίτρεπτος.

Χαίροις φωτὴρ παμφαέστατε, ὃ τὰ τοῦ κόσμου πέρατα, διαλάμπων τὴς θαύμασι· Χαίροις τῶν θλιβομένων ἡ θεία χαρμόσυνη, καὶ ἀδικουμένων θερμότητος προστάτης. Καὶ νῦν παμμάκρ Νικόλαε, μὴ πάσῃ πρεσβείῳ Χριστῷ τῷ Θεῷ ὑπὲρ τῶν πίστει καὶ πόθῳ τιμῶντων ἀεὶ, τὴν χαρμόσυνον καὶ πανέορτον μνήμην σου.

Καὶ νῦν, Προερίτιον, ἤχος δ' αὐτός.

Σπήλαιον εὐτρεπίζου ἡ Ἀμνάς γὰρ ἦκει, ἐμβρυον φέρουσα Χριστόν· Φάτιν δὲ ὑπεδέχου, τὸν τῷ λόγῳ λύσαντα τῆς ἀλόγου πράξεως, ἡμᾶς τοὺς γηγενεῖς. Ποιμένες ἀγραυλοῦντες, μαρτυρεῖτε θαῦμα τὸ φρικτόν· καὶ Μάγοι ἐκ Περσίδος, χρυσὸν καὶ λίθانون καὶ σμύρναν, τῷ Βασιλεὶ προσάξατε· ἔτι ὥρθη Κύριος ἐκ Παρθένου Μητρός· ἐν περ καὶ κύψασα δουλικῶς, ἡ Μήτηρ προσεκύνησε, καὶ προσεφθέγγετο τῷ ἐν ἀγκάλαις αὐτῆς· Πῶς ἐνεσπάρης μοι, ἡ πῶς μοι ἐνεφύης, ὃ λυτρωτῆς μου καὶ Θεός.

Εἰσαγόμενος. Φῶ, ἱλαρόν, τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ ἀναγνώσμ.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα

Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων, καὶ εὐλογία Κυρίου ἐπὶ κεφαλὴν αὐτοῦ. Μακάριος ἄνθρωπος, ὃς εὖρε σοφίαν· καὶ θνητὸς, ὃν εἶδε φρόνησιν. Κρείσσον γὰρ αὐτὴν ἐμπορεύεσθαι, ἢ χρυσίου καὶ ἀργυρίου θησαυρός. Τιμιωτέρα δὲ ἐστὶ λίθων πολυτελῶν· οὐκ ἀντιτάσσεται αὐτῇ οὐδὲν πονηρόν· ἐγνώστος ἐστὶ πᾶσι τοῖς ἐγγίζουσιν αὐτήν· πᾶν δὲ τίμιον, οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἐστὶν· Ἐκ γὰρ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη, νόμον δὲ καὶ ἔλεον ἐπὶ γλώσσης φρεσὶ. Τοιγαροῦν ἀκούσατέ μου, ὦ τέκνα, σεμνὰ γὰρ ἐρῶ καὶ μακάριος ἄνθρωπος ὃς τὰς ἐμὰς ὁδοὺς φυλάξει. Αἱ γὰρ ἐξοδοὶ μοι, ἐξοδοὶ ζωῆς, καὶ ἐτοιμάζεται θέλησις παρὰ Κυρίου. Διὰ τοῦτο παρακαλῶ ὑμᾶς, καὶ προτεμαὶ ἐμὴν φωνὴν υἱοῖς ἀνθρώπων. Ὅτι ἐγὼ ἡ Σοφία κατεσκεύασα βουλήν καὶ γνῶσιν καὶ ἐννοίαν, ἐγὼ ἐπεκαλεσάμην. Ἐμὴ βουλή, καὶ ἀσφάλεια, ἐμὴ φρόνησις, ἐμὴ δὲ ἰσχύς. Ἐγὼ τοὺς ἐμὲ φιλοῦντας ἀγαπῶ, οἱ δὲ ἐμὲ ζητοῦντες εὐρήσουσι χάριν. Νοήσατε τοῖνυν ἀκακοὶ πονηροὶ, οἱ δὲ ἀπαίδευτοι ἐνθεσθε καρδίαν. Εἰσακουσατέ μου καὶ πάλιν, σεμνὰ γὰρ ἐρῶ καὶ ἀνοίγω ἀπὸ χειλέων ὁρθά. Ὅτι ἀλήθειαν μελετήσῃ ὃ λάρυγξ μου, ἐδδελυγμένα δὲ ἐναντίον ἐμοῦ χεῖλη ψευδῆ. Μετὰ δικαιοσύνης πάντα τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου· οὐδὲν ἐν αὐτοῖς σχολιόν, οὐδὲ στραγγαλιῶδες. Πάντα εὐθέα ἐστὶ τοῖς νοῦσι

καὶ ὁρθῶς τοὺς εὐρίσκουσιν γινώσκιν. Διδάσκω γὰρ ὑμῖν ἀληθῆ, ἵνα γένηται ἐν Κυρίῳ ἡ ἐλπίς ὑμῶν, καὶ πλησθῆσθε Πνεύματος.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Στόμα δικαίου ἀποστάζει σοφίαν, γλῶττι δὲ ἀδίκου ἐξολεῖται. Χεῖλη ἀνδρῶν δικαίων ἐπίστανται χάριτας, στόμα δὲ ἀσεβῶν καταστρέφεται. Ζυγοὶ δόλιοι τὸ ἐδύλγμα ἐνώπιον Κυρίου, στίθμιον δὲ δικαίων δεκτὸν αὐτῷ. Οὐκ ἐν εἰσέλθῃ ὕδρις, ἐκεῖ καὶ ἀτιμία· στόμα δὲ ταπεινῶν μελετᾷ σοφίαν. Ἐλεεινότης εὐθέων ἐδηγῆσαι οὐτοὺς. καὶ ὑποσκελισμὸς ἀθετούντων προνομεύσει αὐτούς. Οὐκ ὠφελήσει ὑπάρχοντα ἐν ἡμέρᾳ θυμοῦ, δικαιοσύνη δὲ ρύσεται ἀπὸ θανάτου. Ἀποθανόντων δίκαιος, ἔλιπε μετάμελον· πτόχειρος δὲ γίνεται καὶ ἐπ' ἡγορίας ἀσεβῶν ἀπόφθαια. Δικαιοσύνη ἀνθρώπου ὁρθοῦ μετ' ἐδούς, ἀσέβεια δὲ περιπίπτει ἀδικίᾳ. Δικαιοσύνη ἀνδρῶν ἐρῶν ρύσεται αὐτούς. τῇ δὲ ἀδουλίᾳ ἀλίσκονται παράνομοι. Ἐλευτήσαντος ἀνδρὸς δικαίου, οὐκ ἔλλυται δίκαιος ἐκ θήρας ἐκδύνει, ἀντ' αὐτοῦ δὲ παραδίδοται ὁ ἀσεβής. Ἐν στόματι ἀσεβῶν παγὶς πολίταις, αἰσθησις δὲ δικαίων εὐδοξία. Ἐν ἀγαθοῖς δικαίων κατ' ὀρθῶται πόλις, καὶ ἐν ἀπωλείᾳ ἀσεβῶν ἀγαλλίαμα. Ἐν εὐλογίᾳ εὐθέων ἐφωτίζεται πόλις, στόματι δὲ ἀσεβῶν κατασκαφίσεται. Μυκτηρίζει πολίτας ἐνδεὲς φρενῶν, ἀντὶ δὲ φρόνιμος ἡσυχίαν ἀγει.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δίκαιος, ἐὰν φθίσῃ τελευτήσει, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμειον, οὐ τὸ πολυχρονίον, οὐδὲ ἀριθμὸς ἐτῶν μεμέτρηται. Πολλὰ δὲ ἔστι, φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γῆρας, βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος, ἡγαπήθη καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν, μετέθετο. Ἠρόπαγ, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἡ δόλος ἀπατήσῃ, ψυχὴν αὐτοῦ βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμυροῖ τὰ καλὰ, καὶ ρεμβισμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἀνακον. Τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροὺς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, εἰ: χόρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ἑσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λιτὴν, ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἰδιόμελα, ἡχ. α'.

Ἐνατενίσας ἀκλινῶς τῇ ὕψει τῆς γνώσεως, καὶ καταπαύσας

ἀδῆλως σοφίας τὸν θυτὸν, σοὶς διδασκαίς κόσμον κατεπλούτισας, Πάτερ. Ὑπὲρ ἡμῶν καὶ Χριστὸν δυσώπει, Ἰερέα Νικόλαε.

Ὁ αὐτός.

Ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ, καὶ πιστὴ θερὰ πρὸς, καὶ οἰκονόμος τῶν αὐτοῦ μυστηρίων, καὶ ἄνερ ἐπιθυμιῶν τῶν τοῦ Πνεύματος, στήλη τε ἐμψυχῆ, καὶ ἔμψυχος εἰκὼν· ὡς θεὸς γὰρ θησαυρόν σε, ἡ τῶν Μυρίων Ἐκκλησία, ἀγαμένη προσήκατο, καὶ προσευτὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος δ'.

Κανὼν πίστεως, καὶ εἰκόνα πραότητος, ἀνεδειξέ σε τῇ ποιμνῇ σου Χριστὸς ὁ Θεός, Ἰεράρχα Νικόλαε· ἐν γὰρ τοῖς Μύροις μυρίζων, διαλάμπεις φαιδρῶς τοῖς θεοῖς σου κατορθώμασιν, ὁρφανῶν καὶ χηρῶν προστάτη, διὸ ἱκετεύων μὴ παύτῃ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Πάτερ Νικόλαε, ἡ μυροθήκη τῶν λειψάνων σου, τὴ Μύρα πολιοῦχε· διὸ καὶ δεσμίους, ἀκρίτως, κατεκρήνησας, ἐν ὀνείρῳ Βασιλεῖ τῇ ὀπτασίᾳ σου φανείς ἡλειθέρως θανάτου δεσμῶν καὶ φυλακῆς· ἀλλὰ καὶ νῦν, ὡς τότε, καὶ καὶ, δι' ὀπτασίας σου φάνηθι, πρεσβεύων ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Πάτερ Νικόλαε, εἰ καὶ τὴ Μύρα σιωπᾷ, ἀλλ' ὁ κόσμος ὅλος, ἐκ τοῦ σου φωτισθεῖς, καὶ ἡ τοῦ Μύρου εὐδοξία, καὶ τῶν θαυμάτων τὰ πλήθη, ἀνακράζει εὐφρόνως ὑμνωδίαις, καὶ οἱ σωθέντες διὰ σοῦ κατὰ κριτοῖ. Σὺν τοῖς ἐν Μύροις καὶ ἡμεῖς μέλποντες δοῶμεν· Πρέσβεε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος δ'.

Πάτερ Νικόλαε, τοῦ παναγίου Πνεύματος μυροθήκη ὑπάρχων, ὡς ἔαρ μυρίζεις εὐφρόνουν, τῶν θεῶν ἁρωμάτων Χριστοῦ· τῶν Ἀποστόλων γὰρ μιμητὴς γενόμενος, τὴν οἰκουμένην περιπολεύεις, διὰ τῶν λόγων τῶν θαυμάτων σου. Ὅθεν καὶ τοῖς πόρρω ὡς ἐγγὺς δι' ὀνείρων ὀπτανόμενος ἐκ θανάτου λυτροῦσαι, τοὺς ἀδίκῳ ψήφῳ θνήσκειν μέλλοντας, διακώζων παραδόξως, ἐκ κινδύνων πολλῶν, τοὺς ἐπικαλουμένους σε. Διὸ καὶ ἡμεῖς, τῶν ἐπεμεινόντων δυσχερῶν, ἐλευθέρων, σοὶς πρεσβεύεις, τοὺς καὶ ἀνευφημοῦντάς σε.

Ἦχος πλ. δ'.

Εὐ δοῦλε ἀγαθὴ καὶ πιστὴ· εὐ ἐργάται τοῦ ἀμπελωνος Χριστοῦ· σὺ καὶ τὸ βάρος τῆς ἡμέρας ἐδάστασας· σὺ καὶ τὸ δοθέν σου ἔργον ἐπὶ ἡμέρας· καὶ τοῖς μετὰ σὲ ἐλθοῦσιν οὐκ ἐφθόνησας. Διὸ πόλῃ

σοι οὐρανῶν ἠγνώσκει· εἰσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου, καὶ πρόσθευε ὑπὲρ ἡμῶν, ἅγια Νικόλαε.

Ἦχος πλ. δ'.

Εἰς αἶνον ἔδραμες Κυρίου Νικόλαε, ἐν τῇ προσκαίρῳ ζωῇ, καὶ αὐτὸς σε ἐδόξασεν, ἐν τῇ ἐπουρανίῳ καὶ ὄντως ζωῇ. Διὸ παρρησίαν κεκτημένος πρὸς αὐτόν, ἰκέτευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, ἦχος πλ. δ'.

Τῶν ἀνδραγαθημάτων σου, ὅσιε Πάτερ, ὁ καρπὸς ἐφαίδρυνε τῶν πιστῶν τὰς καρδίας. Τίς γὰρ ἀκούων τὴν ἀμετρον σου ταπεινώσιν, τὴν ὑπομονὴν οὐκ ἐθαύμασε, τὴν πρὸς τοὺς πένητας ἰλαρότητα, θλίβομένων τὸ συμπαθὲς, πάντας θεοπρεπῶς εἰσέλαξε, ἱεράρχα Νικόλαε. Καὶ νῦν τὸν ἀναράντιον ἀταδισάμενος στέφανον, πρόσδεε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Προεόρτιον, ὁ αὐτός.

Βηθλεὲμ ἐτοιμάζου· εὐτρεπισέσθω ἡ φάτις· τὸ σπήλαιον δαχέσθω· ἡ ἀλήθεια ἦλθεν· ἡ σικὰ παρέδραμε· καὶ Θεὸς ἀνθρώποις ἐκ Παρθένου πεφανέρωται, μορφωθείς τὸ καθ' ἡμᾶς, καὶ θεώσας τὸ πᾶσι ψάλλημα. Διὸ Ἀδὰμ ἀνανεοῦται σὺν τῇ Εὐᾷ, κρίζοντες· ὅπῃ γῆς εὐδοκία ἐπεφάνη, σῶσαι τὸ γένος ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια, Ἦχος πλ. α'.
Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις ἡ ἱερὰ κεφαλή· τὸ καθαρὸν τῶν ἀρετῶν καταγώγιον· ὁ Θεὸς, σὴς θεοτόκης ἱερωσύνης κανὼν· ὁ Ποιμὴν ὁ μέγας ὁ φανώτατος· πυρρὸς ὁ τῆς νίκης, ἐπιφερόμενος ὄνομα· ὁ δεσπότης, συμπαθὴς ἐπικλῶμενος· ὁ καμπτόμενος, ἀσθενῶν ταῖς δεήσεσι· ῥύστης ὁ ἐτοιμότατος· φρουρὸς ὁ σωτήριος, πᾶσι τοῖς πιστοῖς τελῶσι, τὴν παντοκράτορος σου Χριστοῦ καταπέμψαι, Παμμακάριστε δυσώπει, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος.

Χαίροις ὁ ἱερώτατος νοῦς· τὸ τῆς Τριάδος καθαρὸν ἐνδιαίτημα· ὁ πύλος τῆς Ἐκκλησίας· ὁ τῶν πιστῶν στηριγμός· καταποντούμενος.

ἡ βοήθεια· ἀπὸ τῆς λαμπρότητος, ἐπὶ τοῖς δαίμονι, διασκέδασον, πειρασμῶν τε καὶ θλίψεων, σκότος πάντοτε, ἱεράρχα Νικόλαε· ὁ γαλήνιος, ἐν ᾧ καταφεύγοντες, οἱ τρικυμίας τοῦ βίου, περιττατόμενοι σφύζονται. Χριστὸν ἐκδυσώπει ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Οἱ ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύονται δικαιοσύνην.

Χαίροις ὁ ζήλου θεῖου πλησθεὶς, ἀπαγωγῆς τοῦ πονηροῦ λυτρωτάμενος, ἀδίκως μέλλοντας θνήσκειν, ἐπιστάσια φρικτῇ, καὶ ταῖς δι' ὀνειρώτων προσφοιτήσεσι. Πηγὴ ἡ πηγάζουσα, ἐν τοῖς Μύροις Νικόλαε, μύρα πλουσίως, καὶ ψυχὰς καταρδεύουσα, τὴν δυσώδη τε τῶν παθῶν ἀπελύνουσα. Μάχαιρα τὴν ζήλῳ, τῆς πλάνης ἐκτέμνουσα· Πύλον λιμίζον Ἀρείου, τὰ ἀχυρώδη διδάγματα, Χριστὸν καταπέμψαι, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δυσώπει, τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος πλ. δ'.

Ἀνθρώπε τοῦ Θεοῦ, καὶ πιστὸς θεράπων, λειτουργεῖ Κυρίου, ἄνερ ἐπιθυμῶν, σκεπὸς ἐκλογῆς, σὺλὲ καὶ ἐδραῖωμα τῆς Ἐκκλησίας, Βασιλείας κληρονόμος, μὴ παρασιωπήσης, τοῦ δοῦν ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς Κύριον.

Καὶ νῦν. Προεόρτιον, ὁ αὐτός.

Ἀνύμφευτε Παρθένε, πόθεν ἦκαίς; τίς ὁ τεκνὼν σε; τίς καὶ ἡ Μήτηρ σου; πῶς τὸν κτίστην φέρεις ἐν ἀγκάλαις πῶς οὐκ ἐφθάρης τὴν νηδύν; μεγάλων παραδόξων ἐπὶ σοὶ φρικτῶν μυστηρίων, ἐπὶ γῆς τελευμένων, δρώμεν Παναγία, καὶ πρὸς τρεπίζομεν ἐπ' ἑξῆς σοὶ χρέος, ἐκ σῆς γῆς τὸ σπήλαιον καὶ οὐρανὸν αἰτούμεν παρασχεῖν τὸν Ἀστέρα καὶ Μάγν· δὲ προέρχονται ἀπὸ Ἀνατολῶν τῆς γῆς εἰς δυσμὰς θεατῶναι, τὴν σωτηρίαν τῶν δοῦτῶν, ὡς δρέφρος γαλουχοῦμενον. Ἀπολυτίκιον ἦχ. δ'.

Κανόνα πίστεως, καὶ εἰκόνα πραότητος, ἐγκρατείας Διδάσκαλον, ἀνέδειξέ σε τῇ πόλει σου, ἡ τῶν πραγμάτων ἀλήθεια· διὰ τοῦτο ἐκτίσω τῇ ταπεινώσει τὰ ὑψηλὰ, τῇ πτωχείᾳ τὰ πλούσια· Πάτερ ἱεράρχα Νικόλαε, πρόσθευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Θεοτοκίαν

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον καὶ Ἀγγέλοις ἄγνωστον μυστήριον, διὰ σοῦ Θεοτόκε, τοῖς ἐπὶ γῆς πεφανέρωται· Θεὸς ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώσει σαρκούμενος, καὶ Σταυρὸν ἐκουσίως, ὑπὲρ ἡμῶν καταδεχόμενος· δι' οὗ ἀναστήσας τὸν Πρωτόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ βαλάντου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὴν ᾠδὴν Συγχολογίαν, Κέθισμα. ἤχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ,

Ἀσπράττεις ἐν τῇ γῇ, τῶν θαυμάτων ἀκτίσι· Νικόλαε Σοφὲ, καὶ κινεῖς πᾶσαν γλῶσσαν, εἰς δόξαν τε καὶ αἴνεσιν, τοῦ ἐν γῇ σε δοξαζόντος· ὃν ἐκέλευε, πάσης ἀνάγκης ρυθθῆναι, τοὺς τὴν μνήμην σου πίστει καὶ πόθῳ τιμῶντας· Πατέρων ἐκλόγιον.

Ἀγ. Νικολάου Κέθισμα Α. Συγχολογίας. Ἦχος δ' αὐτός. Δόξ·

Τοῖς Μύροις παρικῶν, αἰσθητῶς ἱεράρχα, τῷ μύρῳ νοητῶς, τῷ τοῦ Πνεύματος ὄφθης· χρισθεὶς Πάτερ Νικόλαε, καὶ τοῖς Μύροις θαυμάτων σου, κατεμύρισας, μύρον ἀνάκον χέων, τοὺς μυρίσαι σου, μεμυρισμένοις ἐν ὕμνοις τὴν μνήμην ἐθέλοντας.

Θεοτ. ὁμοιον

Μαρία τὸ σεπτόν, τοῦ Δεσπότη σου δοχεῖο, ἀνίστησον ἡμᾶς, πεπτωκίαι· εἰς βίβη, δεινῆς ἀπογνώσεως, καὶ πικρισμάτων καὶ θλίψεων· σὺ γὰρ πέφυκας, ἀκαρτωτῶν σωτηρία, καὶ βοήθεια, καὶ κρατικὴ προστασία, καὶ σῴζεις τοὺς δούλους σου.

Β. Συγχολογίαν. Ἦχος β'.

Ταῖς τῶν θαυμάτων ἀκτίσι· Νικόλαε, καταφαιδρύνεις ὑψηλῶν ἄπασαν, καὶ λύεις τὸν ζόφον τῶν θλίψεων, καὶ τῶν κινδύνων ἐλαύνεις τὴν ἐφοδὸν προσταγῆς ὑπάρχων θερμότητος.

Ἰ Μετὰ τὴν β' Συγχολογίαν, Κέθισμα, ἤχ. δ'. Ἐπεάνης σήμερον τῶν πιστῶν προύσταται, σκέπων φρουρῶν τοῦτους μίκαρ, καὶ ἐκ πάσης θλίψεως, ἀπολυτρούμενος σαφῶς, ἱεράρχων ὠραιότατον, κλέος καὶ δόξα, Νικόλαε δισσε. Θεοτοκίον ὁμοιον

Προστασία ἄμαχε, τῶν ἐν ἀνάγκῃς, καὶ πρεσβεῖα ἔτοιμος, τῶν ἐλπίζοντων ἐπὶ σέ, ἀπὸ κινδύνων με λύτρωσαι, καὶ μὴ παρίδῃς ἡ πάντων βοήθεια.

Πόλυέλεος. Ἦχος γ'

Σὲ τὴν κήρυκα τῆς ἀληθείας, καὶ ὑπέρλαμπρον φωστῆρα κόσμου, ἐρημίζοντες ἀνομινοῦμεν Νικόλαε, καὶ ἐκδοῦμεν ἐν πίστει δεδμένοι. Ὡς τοὺς ἀθώους θανάτου ἐξήρπασας, ὅντως Ἄγιε, κινδύνων ἡμᾶς καὶ θλίψεων, καὶ πάσης ἐξελεῖς δεινῆς κακώσεως.

Μετὰ τὸν Π. Λουκάον, Κέθισμα, ἤχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε

Προστάτης θερμότητος, τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, ἐδειχθῆς Νικόλαε, τὰ σὼν αἰρέσεων, διδάγματα ἔχεις, λύων σὺν παρησίᾳ καὶ κανὼν ἀνεδείχθης, πᾶσιν ἐρθροδοξίαις, ὑπὲρ πάντων πρεσβύτων τῶν ἐφεσπόμενων σου καίαις, διδασκαλίαις καὶ εἰσαγγήρῃς.

Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Ταχὺ δέξαι· Δέσποινα, τὰς ἱκεσίας ἡμῶν, καὶ ταύτας προσάγαγε τῷ σφ' Υἱῷ καὶ Θεῷ, Κυρίᾳ Πανάρωμε, λύσον τὰς περιστάσεις, τῶν εἰς σὲ προστρέχόντων· σὺντριψον μηχανίας, καὶ κατάλαβε θράσους, τῶν ἐπιλιζόμενων ἀθέων, Πάναγνε κατὰ τῶν δούλων σου.

Οἱ Ἀναδαυμοί, τὰ α' ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου. Προκαίμενον.

Τίμωρ ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ εἰσίου αὐτοῦ.

Στίχ. Τὴν ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ. Τὸ Πᾶσα πνεή.

Εὐαγγέλιον κατὰ Μάρκον

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἠκολούθησαν τῷ Ἰησοῦ ὄχλοι πολλοὶ ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας καὶ Δεκαπόλεως καὶ Ἱερουσαλὺμ καὶ Ἰουδαίας καὶ πέραν τοῦ Ἰορδάνου. Ἰδὼν δὲ τοὺς ὄχλους ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος. Καὶ καθίσαντος αὐτοῦ, προσῆλθεν αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ καὶ ἀνοίξας τὸ στόμα αὐτοῦ, ἐδίδασκεν αὐτοὺς, λέγων· Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν· μακάριοι οἱ πενθοῦντες, ὅτι αὐτοὶ παρακληθήσονται· μακάριοι οἱ πεινῶντες καὶ διψῶντες, ὅτι αὐτοὶ χορτασθήσονται· μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται· μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὄψονται· μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοί, ὅτι αὐτοὶ υἱοὶ Θεοῦ κληθήσονται· μακάριοι οἱ δεδιωγμένοι ἕνεκεν δικαιοσύνης, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν, μακάριοι ἐστὲ, ὅταν ὀνειδίωσιν ὑμᾶς, καὶ διώξωσι, καὶ εἴπωσι πᾶν πονηρὸν ῥῆμα καθ' ὑμῶν ψευδόμενοι ἕνεκεν ἐμοῦ. Χαίρετε καὶ ἀγολλιᾶσθε, ὅτι ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

Ὁ Ν. Δόξα, ταῖς τοῦ Ἱεράρχου.

Καὶ νῦν, ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Εἶτα τὸ ἰδιώμελον, ἡχ. β'.

Εὐ δοῦλε ἀγαθὲ, καὶ πιστέ· εὐ ἐργάτα τοῦ ἀμπελῶνος Χριστοῦ· σὺ καὶ τὸ βάρος τῆς ἡμέρας ἐδάστασας· σὺ καὶ τὸ δοθέν σοι τάλαν τὸν ἐπηύξησας· καὶ τοῖς μετὰ σὲ ἐλθοῦσιν οὐκ ἐφθόνησας. Διὸ πόλῃ σοι οὐρανῶν ἠνέωκται· εἰσαλθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου καὶ πρόσθευε ὑπὲρ ἡμῶν, ἅγιε Νικόλαε.

Ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου μετὰ τῶν Εἰρμῶν, εἰς σι' καὶ τοῦ ἁγίου, εἰς ἡ. Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

Ὡδὴν ἐπινίκιον, ἄσωμεν πάντες, Θεῷ τῷ ποιήσαντι, θαυμαστὰ τέρατα, βραχίονι ὑψηλῷ, καὶ σώσαντι τὸν Ἰσραὴλ· διὸ δεδύξασθαι.

Σοφίας τὴν ἄδυτον, ἡ τετοκυῖα, σταγόνα σοφίας μοι, Πηγὴ χαριτόδωρε, σεμνὴ κατὰπεμψον, ὑμνολογῆσαι τῶν χαρίτων σου τὸ πέλαγος.

Ἰμῶ σε Πανύμνητε, ἦν ἀνυμνοῦσιν, Ἀγγέλων τὰ τάγματα, ὡς Θεὸν κυήσασαν, τὸν ὑπερύμνητον· ὃν πᾶσα κτίσις ἀνυμνεῖ· διὸ δεδύξασθαι.

Κανὼν τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

Σοὶ Νικόλαε θεῖον ἐξάδω μέλος. Θεοφάνους.

Ὡδὴ α', ἡχος δ'. Ἐν βοθῷ κατέστρωσε, ἅγιε τοῦ Θεοῦ.

Στεφανόφορος βήματι Χριστοῦ, πάνσοφε Νικόλαε, παρεστηκὼς σὺν Ἀγγέλων στρατεύμασι, φωτισμὸν μοι δώρησαι, καταυγάζοντα τῆς ψυχῆς μου τὴν ζόφωσιν· ὅπως εὐφημήσω χαίρων σου, παμμάκαρ τὴν Πανήγουριν.

Ὁ δοξάζων πάντας τοὺς αὐτὸν, Κύριος δοξάζοντες, σὲ τοῖς καὶ τοῖς, καταφύγιον δέδωκε, πειρασμῶν ρυόμενον, τοὺς προστρέχον-τας τῇ σῇ σκέπῃ Νικόλαε, καὶ προσκαλουμένους· πιστεῖ σε, καὶ πόθῳ παναοίσιμε.

Θεοτοκίον.

Ἰσθῆναι πόθον μοι ἐνθεῖς, ὄφρις ἐ παμπένης, τῷ Πλαστοργῷ, ὡς αἰχμώλῳτον ἤρπασε διὰ σοῦ ἐξ Πάνογενε ἀνακέκλημαι, θεο-θεὸς ἀληθέστατα· σὺ γὰρ Θεομήτορ, τὸν ἐμὲ θεώσαντα γεγέννηκας.

Ἄλλοι, κανὼν τοῦ ἁγίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς κατὰ ἀλφάβητον, χωρὶς τῶν Τριαδικῶν καὶ τῶν Θεοτοκίων.

Ὡδὴ α' ἡχος α' Χριστὸς γεννᾶται

Ἀπὸρφ γλῶττι καὶ χεῖλεσιν, ἐγκόμειν ἀρχὴ καὶ παράκλησιν, προσάξει τῇ σῇ Νικόλαε, ἡκωθεομιμήτῳ ὑπεροχῇ· ἀλλ' ὡς πλουτο-δότης, τὸν Σωτήρα καὶ Θεὸν ἔλεων δίδου μοι

Βροτὲς ὑπέρχων οὐράνιος, ἐσάγγελος ἐν γῇ πεφανέρωσαι, χη-ρῶν ἀντιλήπτωρ ἰέριστος, καὶ καταπονουμένων ἐκδικητής, πάντων θλιβομένων, ἐν κινδύνοις δοηθὲς, Πάτερ Νικόλαε.

Γνωρίζει πᾶσα ὑφήλις, Νικόλαε τρισμάκαρ τὰ θαύματα, τῶν σῶν ἀρετῶν τὸ πέλαγος, πένητες τὸν Προστάτην, καὶ ὀρφανοὶ, χήραι τὴν τροφέα, καὶ τυφλοὶ τὸν ὁδηγόν, πάντες τὸν πρόμαχον.

Τριαδικόν

Τριάδα σέβω τὴν ἁκτιστον, Πατέρα καὶ Υἱὸν σὺν τῷ Πνεύματι, οὐσίαν ἀπλήν Θεότητα, φύσιν μὴ σεμνομένην οὐσιωδῶς, τρεῖς τὰς ὑπεστάσεις, διακριτῶν προσωπικῶς, καὶ καθ' ὑπόστασιν.

Θεοτοκίον.

Ἀσπύτως λόγον συνείληφας τὸν ἕνα τῆς Τριάδος Πανάχραντε, καὶ τοῦτον σαρκὶ γεγέννηκας, μέινασα μετὰ τόκῳ ὥσπερ τὸ πρὶν· τοῦτον ὡς Υἱόν σου καὶ Θεὸν ὑπὲρ ἡμῶν αἰεὶ ἔκτευε.

Καταβασία. Εἶτα τῆς Θεοτόκου. Ὡδὴ γ. Ὁ Εἰρμός.

Στερεωθήτω ἡ καρδία μου, εἰς τὸ θέλημά σου Χριστέ ὁ Θεός, ὃ ἐφ' ὕδατων οὐρανόν, στερεώσας τὸν δεύτερον, καὶ ἐδράσας ἐν τοῖς ὕδασι, τὴν γῆν Παντοδύναμε.

Ὁ οὐρανὸς ἐ καθαρώτατος, τὸ τοῦ Βασιλέως ἀνάκτορον, ὃ χα-ριτόπνους ἀληθῶς, καὶ εὐώδης Παράδεισος, ἡ ἐλπίς Χριστιανῶν, ἡ Θεοτόκος ὑμνεῖσθαι μοι.

Λόγω τὸν Λόγον ἀπεκύησας, τὸν τῷ λόγῳ πᾶσαν πρὸς ὑπαρξιν, παραγαγόντα λογικὴν, φύσιν ἅμα καὶ ἄλογον, ἀλογίας ἐκλύτρουμε-νον, βροτὲς Παντευλόγητε.

Τοῦ Ἀγίου. Ἐξήνθησεν ἡ ἔρημος.

Ἄγιοι τοῦ Θεοῦ.

Νικόλαε μακάριε, τοῦ Δεσπότη γνήσιος, σὺ μαθητὴς γενόμενος, διασώζεις τοὺς σοὶ προστρέχοντας, χαλεπῶν ἐκ κινδύνων, καὶ θανάτου πικροῦ.

Ἰλάσθητι τοῖς δούλοις σου, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν, ὡς ἀγαθὸς δωρούμενος, Νικολάου τοῦ σοῦ θεράποντος, ταῖς πρὸς σὲ μεττείσεις Πολυέλεε.

Θεοτοκίον.

Κατεύνασον τὸν τάραχον τῶν παθῶν μου Δέσποινα, καὶ τὴν ζῶην κυβέρνησον, Παναγία Χριστὸν ἡ τέξασα· ἐν ᾧ ἐστερεώθη ἡ καρδία μου.

Ἄλλος τοῦ Ἀγίου. Τῷ πρὸ τῶν αἰώνων.

Δέλτον ἐν καρδίᾳ, κεκτημένος Θεόφρον πολλῶν ἀρετῶν, ἐγγεγραμμένην ἀθανάτῃ καὶ ἀχράντῃ δακτύλῳ, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ Νικόλαε, ὅπερ κηρίον καὶ μέλι γλυκὺ, στέλεις ἐν τοῖς λόγοις σου.

Ἐδείξεν ἡ χάρις, ἐπὶ σὲ παραδόξως τὰ θαύματα ἡ φαιδρὰ γὰρ σου πολιτεία, ὦ Νικόλαε ὄντως, χρυσοῦ παντὸς τηλαυγέστερον, υπερτερᾷ καὶ λάμπει ψυχαῖς, αἰγλή θείου Πνεύματος.

Ζῆς καὶ μετὰ πότμον, ἐν ὀνείροις σαφῶς ὀπτανόμενος, καὶ νεανίας ἐκ θανάτου, παραδόξως λυτροῦσαι, βῶν ἐμφρονῶς τῷ ἄνακτι. Μὴ ἀδικήσῃς τοὺς ἄνδρας, ἐπεὶ φθόνῳ διεβλήθησαν.

Τριδικόν.

Ἦλεως γενοῦ μοι, Παναγία Τριάς ὁ Θεὸς ἡμῶν, τῷ ἐν ἀμέτροις πλημμυλείαις, ρυπωθέντι τῷ βίῳ, Πατρί, ὁ Υἱὸς, καὶ Πνεῦμα τὰ ζῶν διακηροῦσά με πάντοθεν καὶ ἀεὶ, ἄτρωτον ἐκ θλίψεως.

Θεοτοκίον.

Νέμις Θεοτόκε, σωτηρίας ἐλπίδα τοῖς δούλοις σου, καὶ ἐν ἀνέγκαις καὶ κινδύνοις, ταχυδρόμοις πρεσβείαις, φρουρεῖν, βοηθεῖν παρήσθη· σὺ γὰρ τὸ κλέος ἡμῶν τῶν πιστῶν, πέλεις Θεονώμειν.

Καταβασία. Κάθισμα ἡχ. πλ. δ. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Πεταμὸν ἱαμάτων ὑπερχειλῇ, καὶ πηγὴν σε θαυμάτων ἀνελλιπῇ, ἔδειξε Νικόλαε, τοῦ ἐλέους ἡ ἀβύσσος· οἱ γὰρ βαρεῖαι νόσοις, πικρῶς πιεζόμενοι, καὶ συμφοραῖς τοῦ βίου, δεινῶς ἐταζόμενοι, πάσης ἀθυμίας ἀκρωσύνον ὄντως εὐρίσκεισι φαρμακόν, τὴν θερμὴν σου.

ἀντίληψιν· διὰ τοῦτο βρωμέν σοι· Πιόσθε, Χριστῷ τῷ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορταζοῦσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον βίον.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον ἐν σὴ γαστρί, συλλαβοῦσα ἄφρατος· Μήτηρ Θεοῦ, τῷ κόσμῳ ἐκήρυξας, τὸν τὸν κόσμον κατέχοντα· καὶ ἐν ἀγκυλαῖς ὤρεις, τὸν φέροντα ἱεῖντα, τὸν τριφύδοντα παντῶν, καὶ Κτίστην τῆς κτίσεως· ὅθεν δυσωπῶ σε, Παναγία Παρθένε ρυθῆναι, πταισμάτων μου, ἵταν μέλλω περιστάσθαι, πρὸ προσώπου τοῦ Κτίστου μου Δέσποινι Παρθένε Ἀγνή, τὴν σὴν δοῦναι τότε μοι δώρησαι· καὶ γὰρ δύναιται πάντα, ὅσα θέλεις Πανύμνητε.

Τῆς Θεοτόκου. Ὡδή δ. Ὁ Εἰρμός.

Ἐν Πνεύματι προβλέπων, Προφήτα Ἀδοχαῦτα, τὴν τοῦ Λόγου σάρκατον, ἐκήρυκτας βῶν· Ἐν τῷ ἐγγίξειν τὰ ἔτη ἐπιγνωσθήσῃ, ἐν τῷ παρῆναι τὸν καιρὸν ἀναδειχθήσῃ. Δόξα τῇ Δυνάμει σου Κύριε.

Θανάτου μὲν αἰτία, ἡ εἶα τοῖς ὁρτοῖς, συμβουλία ὤφειλε, γενέσθαι Ἀγνή· σὺ δὲ Παρθένε τεκοῦσα λόγῳ τὸν Λόγον, ἀθανασίας καὶ ζωῆς πρόξενος ὤφθης· ὅθεν ἐπαζίως ὑμνεῖται σε.

Ἐν Πνεύματι Προφήται, προεῖδόν σε Ἀγνή, Ὅρος ὕλην Τράπεζαν, ἁγίαν Κιβωτὸν, Λυχνίαν Θρόνον ζωῆς, Στάμνον καὶ Κλινὴν, Θεοῦ Μητέρα, ἐν συμδόλοις σε δηλοῦντες, ὧν ἡμεῖς ὁρῶμεν τὴν ἐκδοσίν.

Τοῦ Ἀγίου. Ἐλήλυθας ἐκ Παρθένου. Ἄγιοι τοῦ Θεοῦ

Ὁμιλήμας καθαρῶς ταῖς ἀκτίσι τοῦ Πνεύματος, φωτφόρος γέγονας, κόσμου φωτίζων τὰ πέρατα, πᾶσι παριστάμενος, καὶ πάντας σώζων, τοὺς πίστει σου προστρέχοντας.

Λυτρούμενος ἐκ θανάτου ὡς ὤφθης τὸ πρότερον, νεανίας Ὅσιε, οὕτω καὶ νῦν με διασωτῶν, πύσης περιστάσεως, καὶ πειρασμῶν καὶ κινδύνων παμμακαρίστε.

Ἀπῆστραψας, ἀρετῶν λαμπηδόνος Πηνόλδισ, μιμητὴς παναριστος τοῦ σοῦ Δεσπότη γανόμενος· σῶζεις δὲ καλούμενος, τοὺς εὐλαβεῖα καὶ πόθῳ σε δοξαζόντας.

Θεοτοκίον

Ἐλήλυθεν ἐπὶ σοὶ ὁ Δεσπότης καὶ Κύριος, σωμειωθὲν ὁ ὢν, καὶ διασώσων ὡς εὐπλαχὺς, ὅλον με τὸν ἄνθρωπον διὰ κραυγᾶς σου. Χαῖρε Θεοτόκε Πανάμωμε.

Ἔτερος τοῦ Ἀγίου. Ραβδὸς ἐκ τῆς ρίζης.

Ἡ κληρίς σου μόνη ἀληθῶς, ἐν πίστει τῶν ἐχθρῶν βουλαῖς προσταλεμένη θάπτον ῥύεται, τοῦ κράζοντος σοὶ θερμῶς, ἱερὲ Νικόλαε. Ὡς πρὶν στρατηλάτης ἐλυτρώσω, διάσωσον καὶ ἡμᾶς, πάσης ἐκ δεινῆς περιστάσεως.

Θρόνῳ περιστάμενος Θεοῦ, πρεσβεύειν ἐκτενῶς σοφί, μὴ διαλίπῃς ὑπὲρ πάντων ἡμῶν, τῶν σὼν πιστῶν οἰκετῶν, θαυμαστὲ Νικόλαε. ἵνα τοῦ πυρὸς τοῦ αἰωνίου, ρυσθῶμεν καὶ ἐξ ἐχθρῶν, γνώμης πονηρᾶς καὶ κακώσεως.

Ἰάματα βρούεις πανταχοῦ, τοῖς πίστει σου προστρέχουσι, καὶ ἐκ δεσμῶν λυτροῦσαι ἅπαντας διὰ τὴν λύπην ἡμῶν, εἰς χάριν μεταβάλε, ταῖς σοῖς ευπροσδέκτοις ἰκεσίαις, Νικόλαε φαινέ, θραύων τὴν ὀφρὺν τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν.

Τριαδικόν.

Ἀνάρχου Θεότητος ἀρχὴν, Πατέρα καὶ Υἱὸν τιμῶ, καὶ Πνεῦμα σέβω τὸ πανάγον, τὴν πάντων παντουργικὴν, ἐνιαίαν ἄμνητον, τρισὶ χαρακτῆσι καὶ προσώποις, διηρημένην ἀεὶ, μίαν Βασιλείαν ἀμερίστον.

Θεοτοκίον.

Σὺ ὄντως ἐπέκεινα βροτῶν, Ἀγγέλων τε ὑπέρτιμος, Θεογεννητὴρ Κόρη πέφηνας· τὸν Πάντων γὰρ Ποιητὴν ἐν γαστρὶ συνείληφας, σάρκα ὀλικὴν ἡμφιεσμένον, τεκοῦσα δίχα σποράς. Ὡς καινοπρεποῦς θεωρήματος;

Καταβασία. Τῆς Θεοτόκου. Ὡδὴ ε', ὁ Εἰρμός.

Τὸ φαινὸν ἡμῖν ἐξανάτειλον, φῶς τὸ ἀπρόσιτον, τοῖς ὁρθοῦσιν ἐπὶ τὰ κρίματα τῶν ἐντολῶν σου, Δέσποτα φιλάνθρωπε, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ὑπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς.

Ὡς Κιβωτὸς Σεινὴ ἁγιάσματος, καὶ ὡς πυρίμορφος Θρόνος ἅγιος, καὶ ὡς Παλάτιον ἡγιασμένον, Δέσποινα ἐχώρησας Θεὸν Παντοκράτορα.

Μήτηρ ἀπειράνδρως ἐν παρθένοι, σὺ, αὐτὴς Παρθένος δέ, ἐν μητρᾷ μόνη Πάναγνε ἀρρήτως ὥφθη. Θεὸν γὰρ ἐγέννησας, τὸν φύσεις ἀμείδοντα.

Τοῦ Ἀγίου. Ὁ φωτισμός. Ἄγιο τοῦ Θεοῦ

Θεοπρεπεῖ, πολιτεῖα Τρισμάκαρ λελαμπρυσμένος, τοὺς κατακριθέντας ἀδίκῃ ψήφῳ θανατωθῆναι, παραστὰς ἐλυτρώσω τῷ Δεσπότη Χριστῷ κραυγάζοντες. Ἔτερος ἐκτός σου, Θεὸν οὐ γινώσκωμεν.

Ἐν οὐρανῶς, τὴν αἰδίαν δοξαν τῶν ἐποπτεύων, καὶ τῆς ἀπορρήτου καὶ θεῆς αἰγλης, ταῖς φανιτάταις ἐντροπῶν λαμπηδόσι, σκέπασόν με τῇ προστασίᾳ σου, δὲ θεράπην, Χριστοῦ πανσεδέσμιε.

Θεοτοκίον.

ἵνα τὴν σὴν, ἐκζητήσης εἰκόνα συγκεχωσμένην, τοῖς πάσι. Ὡς τὴν σὴν, λαδὼν δυνάμεις, σαρκωθεὶς ἐκ Παρθένου, ἐπεφάνης τοῖς σοῖς κραυγάζουσιν. Ἔτερον ἐκτός σου, Θεὸν οὐ γινώσκωμεν.

Ἔτερος τοῦ Ἀγίου. Θεὸς ὢν εἰρήνης.

Κηρύττει σου Πάτερ, τὰ θαύματα νῦν, ἡ Μυρέων μεγίστη Μηρόπολις, Δυκῶν ἐπαρχία τε, καὶ πᾶσι πατριαί, τὰς σὰς τερατουργίας δι' ὧν πάντας ἐκ πόνων, θλιβερῶν ἐλυτρώσω, ἀξιολύμαστε Νικόλαε.

Διμήν τῶν χηρῶν καὶ Πατὴρ ὀρφανῶν, βοηθὸς τῶν ἐν θλίψει πανάριστος, πενθοῦντων παραμύθιον, ποιμὴν καὶ ὁδηγός, πάντων πλανωμένων Νικόλαε ὑπάρχων, καὶ ἡμᾶς ἐκ κινδύνων, ταῖς σοῖς πρεσβεσίαις πολύτρωσαι.

Μετέστης ἐκ γῆς, πρὸς αἴλου; σκηνὴς, ἐνθα δλέπεις τὸ ἄφραστον κέλλος Χριστοῦ, Ἀγγέλων τοῖς στρατεύμασιν, ἐπάμιλλος δεικθεὶς διὰ τὸν Ἀπιστόλοισι, καὶ Μάρτυσι χορεύων, ἐκτενῶς τὸν Σωτήρα Πάτερ Νικόλαε ἱκέτευε.

Τριαδικόν.

Συνάναρχα τρία, ἐμόθρονον μὲν, ἀμερίστου μίαις δὲ Θεότητος δοξάζω αὐτεξούσια, τὰ πρόσωπα σαφῶς δι' ἧς ἐκ τοῦ μη ὄντος, παρήχθη ἐκ τὸ εἶναι, σὺν Ἀγγέλοις κραυγάζων ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος εἰ Κύριε.

Θεοτοκίον

Βροτῶν σωτηρία, καὶ πάντων ἐλπίς, ἡ προφθάουσα τάχος καὶ

σώζουσα, οίκτηρήσον καὶ νῦν ἡμᾶς, βοῶμεν σοι Ἀγνή, τοὺς σὲ προσκαλουμένους, αἰεὶ ἐν περιστάσει· προστασίαν γὰρ ἡμεῖς, μετὰ θεὸν ἄλλην οὐκ ἔχομεν.

Καταβασία. Τῆς Θεοτόκου. Ὡδή 5'. Ὁ Εἰρμός.

Τὸν Προφήτην Ἰωάνν, ἐκμιμούμενος βῶ· Τὴν ζωὴν μου ἀγαθέ, ἐλευθέρωσον φθορᾶς, καὶ σῶσόν με, Σωτὴρ τοῦ κόσμου, κράζοντα, Δόξα σοι.

ὑπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς.

Προστασία τῶν πιστῶν, ἀθυμούντων χαρμονή, εὐφροσύνης καὶ χαρᾶς, ἐμπλήσσον πνευματικῆς, τοὺς δούλους σου, τοὺς πεποιθότας τῇ προστασίᾳ σου.

Οὐρανὸς ὁ λογικὸς, ὁ Ναὸς ὁ καθαρὸς, ἡ ἁγία Κιβωτός, ὁ τερπνότερος Θεοῦ, Παράδεισος, ἐν ᾧ τὸ ξύλον, ζωῆς ὁμνεῖσθαι μοι.

Τοῦ Ἀγίου. Ἐν ἀδύσῃ πταισμάτων. Ἄγιο τοῦ Θεοῦ

Ὁ τῆς νίκης Νικόλαε στέφανον, σοῦ τῇ κορυφῇ ἀξίως ἐπιτίθεται· ὡς νικητὴς οὖν ἄριστος, τοὺς σὲ προσκαλουμένους διάσωσον.

Νεκρωθέντα με Μάκαρ τοῖς πταίσμασι, καὶ ταῖς τῶν παθῶν τρικυμίαις ποντούμενον, ἐπισπᾶναις διάσωσον, πρὸς λιμένα τοῦ θεοῦ θελήματος.

Θεοτοκίον

Ἐπὶ σοὶ τῆς ἐλπίδας ἀνέθηκα, Μητὲρ λειπάρθενα, τῆς σωτηρίας μου, καὶ σὲ προστάτιν τιθῆμι, τῆς ζωῆς ἀσφαλὴ τε καὶ ἀσειστον.

Ἄλλος τοῦ Ἀγίου. Σπλάγχων Ἰωάνν. Ἄγιο τοῦ Θεοῦ.

Νέος Ἀβραάμ, ἐδείχθης Νικόλαε, ὡς μονογενὴ υἱὸν προσέλας τὸν νῦν, τῷ Δεσπότη σου, ἀναιμάκτους θυσίας προσφέρων αἰεὶ, καντεῦθεν εὐλογήθης ὡς φιλόξενος, Πάτερ καὶ Τριάδος γέγονας, οἰκητήριον θεῶν καὶ ἁμῶν.

Εἶναι καὶ φρικτὰ, ἐργάζῃ τεράστια, ἐν πάσῃ τῇ γῇ, καὶ ἐν θαλάσσῃ μακρὰν· κινδυνεύουσι, ταχυδρόμοις λιταῖς ἐφιστάμενος. ἀσθενούντων ἱατρὸς, καὶ πτωχεύοντων τροφεύς, νίκης τε λαοῦ φερόνυμος, τοῦ πιστοῦ κατ' ἐχθρῶν ἀναδέδειξαι.

Ὅμματι νοτὸς προβλέπων τὰ μέλλοντα, δογμάτων ὀρθῶν, πάντας ἐνέπλησας, Ὁμοῦσιν, τῷ Πατρὶ τὸν Υἱὸν καταγγέλλας ἡμῖν· καὶ Ἀρείου τὴν μανίαν ἐξωλόθρευσας, στήλην ὀρθοδόξου πίστεως, τὰ σεπτά σε προσθεῖς κατορθώματα.

Τριτάκον.

Σέβω καὶ τιμῶ, Τριάδα ἀμέριστον, προσώποις τρισὶ διακριομένην αἰεὶ, ἐνουμένην δὲ, τῇ οὐσίᾳ καὶ φύσει ὡς μίαν ἀρχὴν, τὸν Πατέρα καὶ Υἱὸν καὶ Πνεῦμα Ἅγιον πάντων κρατικῶς διαπόρευσαν, καὶ τὸ πᾶν σύντηρούσαν ὡς βούλεται.

Θεοτοκίον

Κλίνας οὐρανούς, ἐν μήτρᾳ σου Πάναγνε, Χριστὸς βουληθεῖς, ἔλκος ἐσκήνωσεν· οὐ γὰρ ἔφερε, τῶν ἰδίων χειρῶν τὸ πλυστήριομα καθαρᾶν ὑπὸ τοῦ πλάνου τυραννόμενον, ἦλθε δὲ ἐν δούλῳ σχήματι, τὸ ἀνθρώπινον γένος λυτρώσασθαι.

Καταβασία. Αἰτησις. Σὺ γὰρ εἰ ὁ Βασιλεὺς.

Κοντάκιον, ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον

Ἐν ταῖς Μύροις ἄγιοι, ἱερουργοὶ ἀναδείχθης· τοῦ Χριστοῦ γὰρ δοῖς, τὸ Εὐαγγέλιον πληρώσας, ἔθηκας τὴν ψυχὴν σου ὑπὲρ λαοῦ σου, ἔσωσας τοὺς ἀθώους ἐκ τοῦ θανάτου· διὰ τοῦτο ἡγιασθης, ὡς μέγας μύστης Θεοῦ τῆς χάριτος.

Ὁ Οἶκος

Ἀνομνήσωμεν νῦν τὸν Ἱεράρχην ἄμκασι, τὸν ἐν Μύροις λαὸν ποιμένα καὶ διδασκαλον, ἵνα ταῖς πρεσβείαις αὐτοῦ ἀλλαφθώμεν· ἰδοὺ γὰρ ὤφθη ὁλος καθάριστος, ἀκήρατος πνεύματι, Χριστῷ προσάγων θυσίαν ἁμῶν, τὴν εὐκρινεὴ καὶ Θεῷ εὐπρόσδεκτον, ὡς ἱερεὺς κεκαθαρμένος τῇ ψυχῇ καὶ τῇ σαρκί· ὅθεν ὑπάρχει ἀληθῶς τῆς Ἐκκλησίας προστάτης, καὶ ὑπέρμαχος ταύτης, ὡς μέγας μύστης Θεοῦ τῆς χάριτος.

Τῇ 5' τοῦ αὐτοῦ μηνός. Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Νικολάου, Ἀρχιεπισκόπου Μύρων τῆς Λυκίας τοῦ θαυματουργοῦ.

Στίχοι

Ὁ Νικόλαος, πρέσβυς ὢν ἐν γῇ μέγας
καὶ γῆς ἀποστάς, εἰς τὸ πρεσβεῦναι ζῆσι.
Ἐκτε Νικόλαε γε φάνη δέσποτι τελευτῇ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς μετὰ τριανθρωπίας ἐπενεοθείσης ἡμῖν φιβεράς ἀπειλῆς τοῦ σεισμοῦ.

Καὶ βλέμμα θεῖον ὄφθ' ἐν θυμοῦ γέμον,
Ποιῇ τρέμειν γῆν, εὐμενὲς ταχὺ βλέπει.

Μνήμη τοῦ ἁγίου Νεομάρτυρος Νικολάου τοῦ Καραμάνου τοῦ ἐν Σπάρτῃ μαρτυρήσαντος κατὰ τὸ 1651 ἔτος.

Ἐμαρτύρησας ὥσπερ ἡρόνησω πῆλαι,
ὄθεν στέφανον, Νικόλαε λαμβάνεις.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τοῦ δοίου πατρὸς ἡμῶν Ἀντωνίου τοῦ Νέου καὶ θαυματουργοῦ ἐν Σινίτκῃ, καὶ τοῦ δοίου Πατρὸς ἡμῶν Νείλου τοῦ ἐν τῇ νήστῃ Στολιδνὸς ἐν τῇ λίμνῃ Σεληγέρα τοῦ νέου θαυματουργοῦ Ρώσσου.

Ἀργία καὶ κατάλυσις οἴνου καὶ ἐλαίου. Ἐὰν τύχη Σαββάτου ἢ Κυριακῇ γίνεται εἰς ἰχθύας καταλυσίς.

Ταῖς τῶν ὁσίων ἁγίων προσδεύεις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς Ἀμή.

Τῆς Θεοτόκου. Ὡδὴ ζ' ὁ Εἰρμός

Ἡ καμίνος σωτὴρ ἐδρουσίζετο, οἱ Παῖδες δὲ χορεύοντες ἐφαλλόν·
Εὐλογητὸς εἰ Κυριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν. Ὑπερχαίᾳ Θεοτόκε

Ὁ ὕψιστος παράδεισόν ἐμψυχόν, Πασταδα τε Ἀγνή χαρτό-
πλεκον, χρυσόμορφον Πορφύραν, καὶ Οὐρανόν σε ἀνέδειξε.

Στερέωσον, τὸν νοῦν μου τρεπόμενον, τὸν λογισμὸν κλονούμε-
νον ἑδρασον, ἐν ἀσκαλευτῇ με πέτρῃ, τῇ σῇ σκέπῃ Μητροπάρθενε.

Τοῦ Ἁγίου. Εὐχὸνος χρυσῆς.

Εὐρὴν πειρασμῶν, περιπέπτωκα δεινῶς κατακεντούμενος, καὶ πό-
λαις ἄδου προστεπέλασα, ταῖς ἀθυμίαις βαλλόμενος· σῶσόν με προ-
σεύξαις σου Μάκαρ, καὶ ἀνάστησον ψάλλοντάς· Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός,
ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ

Ἀδύτου φωτὸς, ταῖς ἀύλοις ἀστράσις περιλαμβόμενος, τοὺς ἐν
τῷ σκότει τῶν θλίψεων, κεκακωμένους ἐξάρπασον, καὶ πρὸς φωτισμὸν
εὐφροσύνης, καθοδήγησον ψάλλοντάς· Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν
Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Δυσώπει Χριστὸν, τὸν Υἱόν σου καὶ Θεὸν Θεογεννήτρια, τοὺς
πεπραμένους δεινοῖς πταίσμασι, καὶ ταῖς ἀπάταις τοῦ ὄφθους, αἱματι
αὐτοῦ τῷ τιμίῳ, ἀναρρώσασθαι, ἄλλοντας· Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός, ὁ
τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἄλλος τοῦ ἁγίου Οἱ Παῖδες εὐσεβεῖα

Παντοίων χαλεπῶν νοσημάτων, ἱατρὸς πανάριστος Πάτερ Νικό-
λαε, φανείς, τῆς ψυχῆς μου τὴν ἀσθένειαν, ἱασάμενος παράσχου εὐ-
ρωστίαν βοᾶν. Ὁ τῶν Πατέρων, Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Βυσάμενος τοὺς πάλαι στρατηλάτας, ἐκ θανάτου ἅγιε τούτους
διηγείρας, ὕμνειν καὶ δοξάζειν τὸν Σωτῆρα Χριστὸν, μετὰ πίστεως
θερμῆς καὶ ἀνγκράζειν σοι· Σὲ ἀνευφημοῦμεν, σοφὲ ὡς· εὐεργέτην.

Σοφίᾳς τῇ κρατῇ πλησιάσας, μυστικῶς τὰ χεῖλη σου Πάτερ
Νικόλαε, κρονονὺς ἀμδρυσίας ἐνθεν ἠντλησας, ὑπὲρ μέλι καὶ κηρίον
ταῖς λαοῖς ἐκδῶν· Ὁ τῶν Πατέρων, Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Τριαδικόν.

Τριὰς σὲ ἀνυμνοῦμεν τρισαχίᾳ, καὶ Μονὴς τριλαμπεστάτῃ δμοῦ-
σιε, Πατὴρ ὁ Υἱὸς καὶ Πνεῦμα Ἅγιον· ἐν οἷς πάντες βαπτισθέντες
ἀναμέλπομεν. Ὁ τῶν Πατέρων, Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Καταδυσία. Τῆς Θεοτόκου Ὡδὴ ἡ. Ὁ Εἰρμός.

Ὅν φρίττουσιν ἄγγελοι, καὶ πᾶσαι στρατιαὶ ὡς Κτίστην καὶ
Κύριον, ὕμνεῖτε ἱερεῖς, δοξάζετε παῖδες, εὐλογεῖτε λαοί, καὶ ὑπερυ-
ψοῦνται εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὑπερχαίᾳ Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς.

Ὡς ἐμψυχὸς θάλαμος, καὶ ἐμπνους ἀλουργίς, χλαμὺς ἀλουργῆ
χρῶς, τῇ πάντων Βασιλεῖ, ἐδείχθης παρθένη, καὶ πορφύρα ἐξ ἧς ἡ
σὰρ συνεξυφάνθη, τοῦ Θεανθρώπου Λόγου.

Συνέλαβες ἄχραντε, τὸν ἄπασιν δρακί, τὴν κτίσιν συνέχοντα, ὡς
Κτίστην καὶ Θεόν, ἀρρήτως ἀφράστως, δι' ἡμᾶς καθ' ἡμᾶς, βροτὴν
γεγονότα, καὶ ὃν ἦν μὴ ἐκτάν·

Τοῦ Ἀγίου. Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Ὡς εὐμενὴς καὶ συμπαθὴς, τοὺς ἐν βάθει πειρασμῶν περισχεθέντες, ἐλευθέρωσον μάκαρ, τῶν κατεχόντων δεινῶν, τὴν λῆσιν βραβεύων προσδίδας σου, ταῖς πρὸς τὸν Σωτῆρα Χριστὸν Ἱερομύστα.

Μυσταγωγὸς τὸν ὑπὲρ νόον, τῶν Ἀγίων λειτουργὸς καὶ οὐρανίων, χρηματίζων θεόφρον, ἀρχιερεὺς τε πιστός, πταισμάτων τὴν ἄφεςιν αἰτῆσαι παρὰ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν ἱεροφάντα.

Θεοτοκίον.

Ἐξασθενεῖ μου νῦν ὁ νοῦς, εἰς τὰ βάθη ἐμπεσὼν τῆς ἀτιμίας, ὡς ἐντεῦθεν ποικίλοις, περιπαρῆναι κακοῖς, ἀλλὰ σὺ Παρθένε θεράπευσον, τῷ τῆς ἀπαθείας, φωτὶ περιβαλοῦσα.

Ἄλλος τοῦ Ἀγίου. Θαύματος ὑπερφουῶς.

Τάγματα Πατριάρχων καὶ ἀποστόλων, ἱερέων τε μαρτύρων δέ μοι, Προφῆτῶν δὲ σύλλογος, ἅπας δῆμος τῶν ἀσκητῶν, μακαρίζουσι τὴν θείαν πολιτείαν σου· μεθ' ὧν καὶ ἡμεῖς παρακαλούμεν σε· Μὴ ἐλλίπης δυσωπῶν αἰεὶ τὸν Κύριον, διαφυλαχθῆναι, ἡμᾶς ἐκ πάσης βλάβης.

Υψίστα Παμβασιλεῦ μεγαλοκράτορ, ταῖς εὐχαῖς τοῦ δούλου ποιμένος τὴν ζωὴν εἰρήνευσον, πάντων Λόγε Χριστιανῶν, χορηγῶν κατὰ βαρβάρων εὐσεβεῖ Βασιλεῖ, τὴν νίκην καὶ τὴν ἰσχὺν δεόμεθα, ἵνα πάντες αἰεὶ ὑμῶμεν τὸ κράτος σου, καὶ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Φωτὶ ἐλλαμφθεὶς τῷ ἀπροσίτῳ Πάτερ, τὰς ψυχὰς τῶν ἐν θλίψει αὐγαζεις, διαλύων ἅπαντα, ζόφον σκότους τῶν πειρασμῶν, ἀπαstraπτεις τε ἀκτίνας εὐφροσύνης δεῖ, ἐν αἷς τηλαυγῶς καταλαμπόμενρι, Εὐλογεῖτω, βοῶμεν ἡ κτίσις τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τριαδικὸν

Ζωὴν καὶ ζωὴς καὶ ἐν καὶ τρία φῶτα, τὴν Τριάδα πιστῶς ἀνυμνοῦμεν, πατρικίαις ἐπόμενοι θεαῖς ὄντως ταῖς διδασκαίαις, τὸν Πατέρα καὶ Υἱὸν καὶ Πνεῦμα ἅγιον· μεθ' ὧν εὐσεβοῦντες ἀναμείψωμεν· Εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον καὶ ὑπερυψοῦτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας,

Θεοτοκίον.

Πράγματος ξενοπρεπεῦς ἡ βάτος τύπον προεικόνισεν ἄχραντε

κόρη, καιομένη ἀφλεκτος, πάλαι ὄρει ἐν τῇ Σινᾷ· τὸ μυστήριον τοῦ τόκου σου προγράφουσα· τὸ πῦρ γὰρ ἐν σοὶ τὸ τῆς Θεότητος, ἐννοήσαν, ἀλώδην σε τετήρηκε· διό σε ὑμνοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταδικάζει. Τῆς Θεοτόκου. Ὡς θ. ὁ Εἰρμός.

Τὴν ζωοδόχον πηγὴν τὴν ἀένναον, τὴν φωτοφόρον λυχνίαν τὴν πύργον, τὸν ναὶν τὸν ἐμψυχόν, τὴν σκηνὴν τὴν ἄχραντον, τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, τὴν πλατυτέραν τὴν Θεοτόκον οἱ πιστοὶ μεγαλύνομεν.

ὑπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς

Ραίθρῳ τῆς σῆς με κατέρδευσον χάριτος, τῶν συμπορῶν τῷ φλογμῷ φλογιζόμενον, καὶ δεινῶς τηρόμενον, Πηγὴ χαριτόδότη, τὸν Ποταμὸν ἡ τεκοῦσα τῶν χαρίτων, ἐξ οὗ ὁ πίνων διεψῆσει οὐδέποτε.

Ὡς τοῦ νομφίου ὠρχιόν σε θάλαμον, ὡς τοῦ Δεσπότης Παλάτιον ἐμψυχόν, ὡς πορφύραν πύργον, καὶ τερπνὸν ἀνάκτορον τοῦ Χριστοῦ Δέσποιναν πάντων καθικελεύοντά σε σῶσον με.

Τοῦ ἁγίου. Ἀνάρχου Γεννήτορος.

Λαμπάσι τῆς χάριτος, Θεόφρον φωτιζόμενος, καὶ φωτὴρ εὐσεβείας, σφῶς γενόμενος, τοὺς ἐν πειρασμοῖς δακτύλους τοὺς ἐν βυθῷ θαλάσσης λυτροῦσαι, καὶ τρέφεις λιμώτοντας, περὶ δόξῳ Παμμακάριστε.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Ὁ ἐν Περὶ δέξῃ, τῆς τρυφῆς νῦν αἰλίζόμενος, καὶ τὴν ἄφραστον δόξαν τρανῶς θεῶμενος, ἐκ τῶν οὐρανίων ἀψίδων, τοὺς ὑμνητὰς τοὺς σοὺς ἐποπτεύεις, πηδῶν ἐκλυτρούμενος Θεορῶρε παμμακάριστε.

Θεοτοκίον

Σοφίαν καὶ δύναμιν, καὶ Λόγον ἐνυπάρχον τοῦ Πατρὸς Θεομήτορ, Ἀγνὴ γεγέννηκας, ἐκ τῶν σὼν ἀχράντων αἱμάτων, τὸν ἑαυτῆς ναὶν προσλαβοῦσαν, καὶ τούτῳ καθ' ἑνωσιν, ἐνωθεῖσαν ἀδιάρρηκτον.

Ἄλλος τοῦ ἁγίου. Μυστήριον ξένον.

Χορεύετε πνεύματι, πάντες φιλέοργοι, οὐρανοὶ εὐφραίνεσθε, ὄρη τε καὶ βουνοί, ἐκκλησίαι, καὶ παρθένων, ἀσκητῶν τε χοροί,

φαιδρῶς ἐν τῇ μνήμῃ τοῦ παμμάκαρος, ἐν ἣ συνελθόντες, τὸν Σω-
τῆρα μεγάλυνωμεν.

Ἄγιοι τοῦ Θεοῦ

Ψαλάτωσαν ὕμνοις, τὰ πέρατα ἅπαντα, ἐγκωμίων στέμμασι,
πάντες τὴν κορυφὴν Νικολάου τοῦ Θεοῦ κοσμοῦντες σαφῶς τοῦ θεοῦ
προντος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, δι' οὗ ἐκ παθῶν τε κινδύνων λυτρω-
θεῖημεν.

Ὡς ἄξιον ἔχει, τὸν ὕμνον Νικόλαε, τοῦ μικροῦ πονήματος,
τούτου ὡςπερ Χριστὸς προσεδέξατο τῆς χήρας τὰ δύο λεπτά· μὴ
βδελύξη τὴν ἐγχείρησιν· ποθὼν οὐ κομπάζων γάρ, τριτάκην κατε-
τόλμησα.

Τριαδικόν.

Ἐνίσταται δημοσίῳ θελήματι, ἡ Τριάς μερίζεται· πάλιν προτω-
πικῶς ἀμερίστως, συντηροῦσα τὸ κράτος, αἰεὶ, ὁ Πατήρ, ὁ Υἱὸς καὶ
Πνεῦμα τὸ ζῶν, ὁ εἰς τρισυπόστατος Θεὸς ὃν μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον.

Διέστωται· πᾶσα ἡ κτίσις τῷ τόκῳ σου, καὶ ὀφείλει Κύριος,
θῆρην καὶ ὀδοντὸν, καὶ πᾶν δάκρυον, ἐκ παντὸς προσάπτει Ἀγνὴ
Θεοτόκε παναμώμητε ἐν σοὶ, καὶ ἡμεῖς τὴς ὀφειλῆς ἀποδέδεκαμεν.

ΚΑΤΑΒΑΣΙΑΙ

Χριστὸς γεννᾶται, δοξάσατε. Χριστὸς ἐξ οὐρανῶν, ἀπαν-
τήσατε. Χριστὸς ἐπὶ γῆς, ὑψώθητε. Ἄσατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα
ἡ γῆ, καὶ ἐν εὐφροσύνῃ, ἀνυμνήσατε λαοί· ὅτι δεδόξασται.

Τῷ πρὸ τῶν αἰώνων ἐκ Πατρὸς γεννηθέντι ἀρρεούστῳ Υἱῷ
καὶ ἐπ' ἐσχάτων ἐκ Παρθένου, σαρκωθέντι ἀσπόρῳ, Χριστῷ
τῷ Θεῷ βοήσωμεν. Ὁ ἀνυψώσας τὸ κέρας ἡμῶν, ἅγιος εἰ
Κύριε.

Ράβδος ἐκ τῆς ρίζης Ἰεσσαὶ, καὶ ἄνθος ἐξ αὐτῆς Χρι-
στὲ, ἐκ τῆς Παρθένου ἀνελάσθησας· ἐξ ὅρων ὁ αἰνετός, κα-
τασκήνιον δασέος, ἡλῦθες σαρκωθεὶς ἐξ ἀπειράνδρου, ὁ αἰὶνός καὶ
Θεός. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεὸς ὢν εἰρήνης, Πατήρ οἰκτιρῶν, τῆς μεγάλης βου-
λῆς σου τὸν ἄγγελον, εἰρήνην παρεχόμενον, ἀπέστειλας ἡμῖν
ὄθεν θεογονωσίας, πρὸς φῶς ὁδηγηθέντες, ἐκ νυκτὸς ὀρθρί-
ζοντες, δοξολογοῦμέν σε Φιλάνθρωπε.

Σπλάγγνων Ἰωνᾶν, ἔμβρουον ἀπήμεσεν, ἐνάλιος θῆρ, οἶον
εδέξατο· τῇ Παρένῳ δὲ, ἐνοικήσας ὁ Λόγος καὶ σῶσα λα-
βὼν, διελήλυθε φυλάξας ἀδιάφθορον· ἥς γὰρ οὐχ ὑπέστη
ρεύσεως, τὴν τεκοῦσαν κατέτεχεν ἀλήμαντον.

Αἰτησις. Σὺ γὰρ εἰ ὁ Βασιλεὺς

Οἱ Παῖδες εὐσεβεῖα συντραφέντες, δυσσεβοὺς προστάγ-
ματος καταφρονήσαντες, πρὸς ἀπειλὴν οὐκ ἐπτοήθησαν,
ἀλλ' ἐν μέσῳ τῆς φλογὸς ἐστῶτες ἔψαλλον· Ὁ τῶν Πατέρων
Θεὸς εὐλογητός εἰ.

Θαύματος ὑπερφῶς ἡ δροσοβόλος, ἐξεικόνισε κάμινος τύ-
πον· οὐ γὰρ οὕς ἐδέξατο φλέγει νέους, ὥς οὐδὲ πῦρ τῆς Θεο-
τητος. Παρθένου ἦν ὑπέδυ νηδύν· διδ' ἀνυμνοῦντες ἀναμέλ-
ψωμεν· Εὐλογοῦμεν ἡ κτίσις πᾶσα τὸν κύριον καὶ ὑπερυψοῦτω,
εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Μυστήριον ξένον, ὁρῶ καὶ παράδοξον· οὐρανὸν τὸ σπῆλαιον
θεῖον, χερουβικὸν τὴν Παρθένον· τὴν φάτνην χωρίον· ἐν
ᾧ ἀνεκλήθη ὁ ἀχώρητος Χριστὸς ὁ Θεός· ὃν ἀνυμνοῦντες
μεγαλύνομεν. Αἰτησις.

ΕΞΑΠΟΣΤΕΙΛΑΡΙΟΝ. Γυναίκες ἀκούσθητε

Τὰν μέγαν ἀρχιεπίσκοπον καὶ ἐπαρχὴν ἅπαντες τὸν πρόεδρον τῶν
Μυρέων, Νικόλαον εὐφημοῦμεν· πολλοὺς γὰρ ἄνδρας ἔσωσεν, ἀδίκως
θνήσκειν μέλλοντας· καὶ Βασιλεῖ ὁπλάνεται, σὺν Ἀδελφῷ κατ' ὁ-
ναρ λύων τὴν ἄδικον ψῆφον.

Ὁμοιον.

Μεγάλως σε ἐδόξασεν ἐν θαύμασιν ὁ Κύριος, καὶ ζῶντα καὶ
μετὰ τέλος, Νικόλαε ἐπαρχα· τίς γὰρ ἐξ ὧν πίστεως, μόνον ἐπε-

καλέσατο, τὸ ἄγιόν σου ὄνομα, καὶ οὐκ εὐθὺς εἰσηκούσθη, θερμὸν
προσέτιγνεν εὐρών σε

Θεοτόκιον.

Σοφίαν ἐυρίσκει, καὶ λόγον ὑπερούσιον, καὶ ἱατρὸν τῶν ἀ-
πάντων. Χριστὸν τεκούσα Παρθένη, τὰ ἔλκη καὶ τὰ τραύματα, τῆς
ψυχῇ μου θεράπευσεν, τὰ χυλὴ καὶ χρόνια, καὶ τῆς καρδίας μου
παῦσον, τὰς ἀπρεπεῖς ἐνθυμήσεις.

Εἰς τοὺς αἰνοῦς

Ἰστώμεν στίχους δ καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμια
ἤχος α. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων

Τῆς ἐκκλησίας τὰ ἄνθη περιπτάμενος, ὡς νεοττός τῆς ἁνώ, κα-
λιᾶς τῶν Ἀγγέλων, Νικόλαε τρισμάκαρ, κράξεις ἀεὶ, πρὸς τὸν Θεὸν
ὑπὲρ πάντων ἡμῶν, τῶν ἐν ἀνάγκαις κινδύνων καὶ πειρασμῶν, καὶ
κυντροῦσαι ταῖς πρεσβείαις σου.

Τῆς ἱερᾶς διπλοῦδος τὴν ὠραιότητα, ταῖς πρακτικαῖς εἰργάσῃ,
ἀρεταῖς λαμπριτέραν. Πάτερ θεοφόρε· ὅθεν ἡμῖν, ἱεουργεῖς τὰ τε-
ράσια, τῶν ἀοιδίμων θαυμάτων ἱεουργεῖ, τῶν δεινῶν ἡμᾶς κυ-
τρούμενος.

Τῶν ἀθεάτων τὰ κἄλλη περιεχόμενος, τὴν φροδερὰν ἐκείνην, κα-
τενόησας δόξαν, ἅγιε ἁγίων ὅθεν ἡμῖν, τὰ οὐράνια λόγια, τῶν ἁγίων
ζώων ἐκείνων θεωρῶν, ἀναγγέλλεις ἱερώτατε.

Ὡς ἐν ὄνειρῳ ἐπίστης τῇ εὐσεβεῖ Βασιλεῖ, καὶ τοὺς δεσμώτας
πάτερ, ἐκ θανάτου ἐρρύτω, πρέσβευε ἀπαύτως, ὅπως καὶ νῦν, ταῖς εὐ-
χαῖς σου ρυθιζέμεν, ἐκ πειρασμῶν καὶ κινδύνων, καὶ ὁδῶν, οἱ ἁ-
γίως εὐφημοῦντέ σε.

Δόξα. Ἦχος πλ. α.

Σαλπίσσωμεν ἐν σάλπιγγι ἀσμάτων, σκιρτήσωμεν ἑόρτια, καὶ
χορεύσωμεν ἀγαλόμενοι, τῇ ἐτησίῳ πανηγύρει τοῦ θεοφόρου Πατρὸς·
Βασιλεῖς καὶ ἄρχοντες συντρεχέτωσαν, καὶ τὸν δι' ὄνειρου φρικτῆς
ἐποτασίας, βασιλεῖα πείθοντα, ἀναιτίους κρατουμένους τρεῖς ἀπολῦσαι
στρατιηλάτας, ἀνυμνεύωσαν Ποιμένες καὶ διδάσκαλοι, τὸν τοῦ καλοῦ
Ποιμένος, ἐμὸς ἄγγελος ποιμένα συνελθόντες εὐφημήσωμεν. Οἱ ἐν νόσοις
τὸν ἱατρὸν· οἱ ἐν κινδύνῳ τὸν ῥύστην· οἱ ἁμαρτωλοὶ τὸν προστά-
την· οἱ πένητες τὸν θησαυρόν· οἱ ἐν θλίψει τὴν παραμυθίαν· τὸν
συνδοκίτην οἱ ὁδοιπόροι· οἱ ἐν θαλάσῃ τὸν κυβερνήτην· οἱ πάντες

τὸν πανταχοῦ θερμῶς προ, θάνοντα, μέγιστον ἱεράρχην, ἐγκωμιάζον-
τες οὕτως εἵπωμεν· Πανάγιε Νικόλαε, προφθάσον, ἐξελοῦ ἡμᾶς τῆς
ἐνεστώσης ἀνάγκης, καὶ σῶσον τὴν ποίμνην σου ταῖς ἱκεσίαις σου.

Καὶ νῦν. Θεοτόκιον, ὁ αὐτός.

Σαλπίσσωμεν ἐν σάλπιγγι ἀσμάτων· προκύψασα γὰρ ἄνωθεν, ἡ
Παντάνασσα Μητροπάριος, ταῖς εὐλογίαις, καταστρέφει τοὺς ἀνυ-
μνοῦντας αὐτήν. Βασιλεῖς καὶ ἄρχοντες συντρεχέτωσαν, καὶ τὴν Βα-
σιλίδαν κρατεῖτωσαν ἐν ὄνοις, Βασιλεῖα τέξασαν, τοὺς θανάτῳ κρα-
τουμένους πρὶν, ἀπολῦσαι φιλανθρώπως εὐδοκῆσαντα. Ποιμένες καὶ
διδάσκαλοι, τὴν τοῦ καλοῦ ποιμένος ὑπέραγον μητέρα, συνελθόντες
εὐφημήσωμεν. Τὴν Δουλοῦ τὴν χρυσολογὴν τὴν φωταφόρον νεφέ-
λην τὴν τῶν οὐρανῶν πλατυτέρα· τὴν ἐμφυχὴν τε ἰερωτάτην τὸν
πυρίμορφον τοῦ Δεσπότης Θρόνον· τὴν μανναδόχον χρυσεάν Στά-
μνον· τὴν κεκληισμένην τοῦ Λόγου Πύλην· τὴν πάντων Χριστιανῶν
τὸ καταφύγιον, ἄσμασι θεηγόροις ἐγκωμιάζοντες οὕτως εἵπωμεν·
Παλάτιον τοῦ Λόγου, ἀξιώσον τοὺς ταπεινοὺς ἡμᾶς, τῆς οὐρανῶν
Βασιλείας· οὐδὲν γὰρ ἀδύνατον τῇ μεσιτείᾳ σου.

Δοξαλογία μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις. Δίδονται καὶ ἅγιον ἔλαιον τοῖς ἁ-
δελφοῖς, ἐκ τῆς καθήλως τοῦ ἁγίου, ψαλλομένων τῶν ἰδιουμένων.

Ἦχος πλ. δ. Σεργίου.

Εὐ δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστέ· εὐ ἐργάτα τοῦ ἀμπελῶνος Χριστοῦ. σὺ
καὶ τὸ βάρος τῆς ἡμέρας ἐδάστασας· σὺ καὶ τὸ δοθὲν σοι τέλειον
ἐπλήρυσας, καὶ τοῖς μετὰ σέ ἐλθοῦσιν οὐκ ἐφθόνησας. Διὸ πύλη σου
οὐρανῶν ἡνέωκται· εἰσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου, καὶ πρέσ-
βευε ὑπὲρ ἡμῶν, ἅγιε Νικόλαε.

Ἦχος πλ. δ'.

Εἰς αἶνον ἑδραμεν τοῦ Κυρίου Νικόλαε, ἐν τῇ προσκαίρῳ ζωῇ,
καὶ αὐτὸς σε ἐδόξασεν, ἐν τῇ ἐπουρανίῳ καὶ ὄντως ζωῇ. Διὸ παρρη-
σίαν κεκτημένος πρὸς αὐτὸν, ἰκέτευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, ὁ αὐτός.

Τῶν ἀνδραγαθημάτων σου, ὅσιε Πάτερ, ὁ καρπὸς ἐφαίδρυνε τῶν
πιστῶν τὰς καρδίας· τίς γὰρ ἀκούων τὴν ἁμετρίαν σου ταπεινώσιν,
τὴν ὑπομονὴν οὐκ ἐθαύμασε; τὴν πρὸς τοὺς πένητας ἰλαρότητα· θλι-
βομένων τὸ σύμπαντος θεοπρεπῶς ἐδίδαξας, ἱεράρχα Νικόλαε·

καὶ νῦν τὸν ἀμαράντινον ἀναδησάμενος στέφανον· πρέσβευε ὑπὲρ τῶν
ψυχῶν ἡμῶν. Καὶ νῦν. Δέσπεινα πρέσδεξαι.

Εἰς τὴν Αἰτοῦρτια. Ἀντίφωνα

Ἀντίφωνον Α'

Οἱ οὐρανοὶ διηγούνται δόξαν Θεοῦ, ποίησιν δὲ χειρῶν αὐτοῦ,
ἀναγγέλει τὸ στερέωμα. Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου

Οὐκ εἰσὶ λαλιαί, οὐδὲ λόγον, ὧν οὐχὶ ἀκούονται.

Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτοῦ

Ψάλλετε τῷ Κυρίῳ, οἱ ὅσιοι αὐτοῦ, καὶ ἐξομολογεῖσθε.

Δόξα καὶ νῦν. Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Ἀντίφωνον Β'

Ἐπὶ σοὶ Κύριε ἤλπισαν οἱ Πατέρες ἡμῶν, καὶ ἐρρύσω αὐτούς.

Σῶσον ἡμᾶς ὦ Θεοῦ, ὁ ἐν ἁγίοις θαυμαστός.

Πρὸς σὲ ἐκέκραξαν, ὅτι ἐπὶ σοὶ ἤλπισαν.

Ἀγαλιάσθωσαν καὶ εὐφρανθήτωσαν, ἐπὶ σοὶ πάντες οἱ ἡγουμένους
σε, Κύριε.

Ἀγαπήσατε τὸν Κύριον πάντες οἱ ὅσιοι αὐτοῦ.

Δόξα καὶ νῦν, ὁ Μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ.

Ἀντίφωνον Γ'

Εὐφράνθητε ἐπὶ Κύριον, καὶ ἀγαλλιᾶσθε δίκαιοι.

Οἱ Ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύονται δικαιοσύνην, καὶ οἱ ὅσιοί σου
ἀγαλλιᾶσονται.

Καυχῆσονται ὅσιοι ἐν δόξῃ καὶ ἀγαλλιᾶσονται ἐπὶ τῶν κριτῶν
αὐτῶν. Κανὼν πίστεως καὶ εἰκόνα πραότητος.

Τὸ Εἰσοδικόν.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν Χριστῷ, σῶσον ἡμᾶς

ὦ Θεοῦ, ὁ ἐν ἁγίοις θαυμαστός, πρεσβείας τοῦ Ἱεράρχου, ψάλλ-
λοντάς σοι Ἀλληλούϊα.

Ἀπολυτίκιον τοῦ ἁγίου. ἤχος α'.

Τῆς Πίστεως κανὼν τε, καὶ εἰκὼν τῆς πραότητος, τῇ σῇ ποίμνῃ

ἐδείχθης, Ἱεράρχα Νικόλαε· ἐξέλκυσας διὰ ἐν οὐρανοῖς, φαιδρότε-
ρον ἢ ἡλίου ἀστραπῆς, ἱκετεύομεν σὺν πάντες ἐξ οὐρανοῦ λιτταῖς
σου καταπεμχθῆναι, νίκας τῷ φιλοχρήστῳ Βασιλεῖ, εἰρήνην τοῖς εὐ-
σεβέσι τε, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Τοῦ ἁγίου τῆς μονῆς. Τὸ Κοντάκιον τοῦ ἁγίου.

Ἦχος Γ'. Ἡ Παρθένος.

Ἐν τοῖς Μύροις ἁγία ἱερούργος ἀνεδείχθης τοῦ Χριστοῦ γὰρ
Ὅσιν τὸ εὐαγγέλιον πληρώσας, ἐθηκας τὴν ψυχὴν σου ὑπὲρ τοῦ
λαοῦ σου, ἔσωσας τοὺς ἁθώους ἐκ τοῦ θανάτου, διὰ τοῦτο ἡγιασθης,
ὡς μέγας μύστης Θεοῦ τῆς χάριτος.

Κοντάκιον Προεόρτιον. Ἦχος Γ'.

Ἡ Παρθένος σήμερον, τὸν προαιόνιον Λόγον, ἐν σπηλαίῳ ἔρχε-
ται ἀποτεκεῖν ἀπορρήτως. Χόρευε ἡ Οἰκουμένη ἀκραιψθεῖσα· δόξα-
σον μετὰ Ἀγγέλων καὶ τῶν Ποιμένων, βουληθέντι ἐπαρθῆναι, Παι-
νὸν νέον, τὸ πρὸ αἰώνων Θεόν.

Ἄγιε Ἱεράρχα τοῦ Χριστοῦ Νικόλαε πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Τὴν δξείαν καὶ θερμὴν σου προστασίαν, καὶ τὴν σκέπην παμ-
μάκαρ Νικόλαε, τοῖς ὑμνηταῖς σου πλουσίως κατάπεμψον.

Ὁ ἈΠΟΣΤΟΛΟΣ Πρὸς τὸν ἡγ. βάρδ.

Τίμιος ἐάντιον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου αὐτοῦ.

Στίχ. Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων;

Πρὸς Ἑβραίου Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀναγνώσμα.

Ἀδελφοί, πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν, καὶ ὑπαίχετε· αὐτοὶ
γὰρ ἀγρυπνοῦσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν, ὡς λίγον ἀποδώσαντες· ἵνα
μετὰ χαρᾶς τοῦτο ποιῶσι, καὶ μὴ στενάζοντες· ἄλυσιτελές γὰρ
ὑμῖν τοῦτο. Προσεύχεσθε περὶ ἡμῶν· πεποιθήμεν γὰρ, ὅτι καλὴν συ-
νειδήσιν ἔχομεν, ἐν πᾶσι καλῶς θέλοντες ἐναστρέφασθαι· περισσιτέ-
ρω δὲ περικαλῶ τοῦτο ποιῆσαι, ἵνα τάχιον ἀποκατασταθῶ ὑμῖν. Ὁ
δὲ Θεὸς τῆς εἰρήνης, ὁ ἀναγαγὼν ἐκ νεκρῶν τὸν ποιμένα τῶν προ-
βάτων τὸν μέγαν ἐν αἵματι διαθήκης αἰωνίου, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰη-
σοῦ Χριστὸν κατορτίσαι ὑμᾶς ἐν παντί ἔργῳ ἀγαθῷ, εἰς τὸ ποιῆσαι

τὸ θέλημα αὐτοῦ, ἐν ᾧ τὸ εὐάρεστον ἐνώπιον αὐτοῦ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ. ὧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην

Εἶπεν ὁ Κύριος πρὸς τοὺς ἐλελυθότας πρὸς αὐτὸν Ἰουδαίους· Ἀμήν ἀμήν λέγω ὑμῖν. Ὁ μὴ εἰσερχόμενος διὰ τῆς θύρας εἰς τὴν αὐλὴν τῶν προβάτων, ἀλλὰ ἀναβαίνων ἀλλοθιθεν, ἐκείνος κλέπτῃς ἐστὶ καὶ ληστής· ὁ δὲ εἰσερχόμενος διὰ τῆς θύρας ποιμὴν ἐστὶ τῶν προβάτων. Τούτῳ ὁ θυρωρὸς ἀνοίγει, καὶ τὰ πρόβατα τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἀκούει, καὶ τὰ ἴδια πρόβατα καλεῖ κατ' ὄνομα, καὶ ἐξάγει αὐτά. Καὶ ὅταν τὰ ἴδια πρόβατα ἐκβάλῃ, ἐμπροσθεν αὐτῶν πορεύεται, καὶ τὰ πρόβατα αὐτῷ ἀκολουθεῖ, ὅταν οἶδασι τὴν φωνὴν αὐτοῦ. Ἄλλοτρίῳ δὲ οὐ μὴ ἀκολουθήσωσιν, ἀλλὰ φεύκονται ἀπ' αὐτοῦ, ὅτι οὐκ οἶδασι τῶν ἀλλοτρίων τὴν φωνήν. Ταύτην τὴν παροιμίαν εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· ἐκεῖνοι δὲ οὐκ ἔγνωσαν τίνα ἦν ἃ ἐλάλει αὐτοῖς. Εἶπεν οὖν πάλιν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἀμήν ἀμήν λέγω ὑμῖν ὅτι ἐγὼ εἰμι ἡ θύρα τῶν προβάτων. Πάντες ὅσοι ἤλθον πρὸ ἐμοῦ, κλέπται εἰσι καὶ λησταί· ἀλλ' οὐκ ἤκουσαν αὐτῶν τὰ πρόβατα. Ἐγὼ εἰμι ἡ θύρα· δι' ἐμοῦ ἐάν τις εἰσέλθῃ, σωθήσεται, καὶ εἰσελεύσεται, καὶ ἐξελεύσεται καὶ νομὴν εὐρήσει.

Μεγαλυνάριον

Ὁρφανῶν προστάτην σε καὶ χηρῶν, πεινώντων τροφὴν, πενόμενων τε πλουτιστὴν, αἰχμαλώτων ῥύσῃν, καὶ πλεόντων σωτήρ, κατήμεθα παμμάκαρ σοφὲ Νικόλαε.

Κοινωνικὸν εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δίκαιος.

Ἄ πολυτίκτον ἁγίου Νικολάου. Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σπαραχθέντες.

Τῆς πίστεως κανὼν τε καὶ εἰκὼν τῆς προπόσεως, τῇ τῇ ποιμνῇ ἐδείχθης ἱεράρχα Νικόλαε, ἐξέλαμψας διδὼν οὐρανοῖς ψαλμώτερον ἡλίου ἀστραπῆς, ἐκτεύρομεν σὺν πάντες ἐξ οὐρανοῦ λιτταῖς σου καταπεμφθῆναι, νίκας τῷ φιλοχρίστῳ Βασιλεῖ, εἰρήνην τοῖς εὐσεβεῖσι τε, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Εὐχὴ εἰς τὸν Ἅγιον Νικόλαον.

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἀγαθὲ καὶ φιλόφρων, ὁ διὰ τῆς χαριτὸς σου τὸν σὺν θεράποντα Νικόλαον, δόκιμον οἰκονομὸν τῶν σῶν μυστηρίων, καὶ πιστὸν ποιμένα τῆς λογικῆς σου ποιμνῆς καταστήσας καὶ τοῖς θαύμασι ζῶντα καὶ μετὰ θάνατον τοῖς ἐν πέρας· δοξάσας· θύ ταῖς πρεσβείαις, δώρησαι ἡμῖν δεόμεθα σοῦ, χάριν ἵνα πιστεῖ βεβαίᾳ, ἐλπίδα σταθερὰ καὶ ἀγάπην εὐκρινῇ μετὰ ἀγαθῶν ἐργῶν καθ' ἕκαστην σὲ λατρεύομεν, καὶ προσκυνῶμεν μέχρι τῆς ζωῆς ἡμῶν τέρατος καὶ ὡς περ ἐπὶ γῆς τὴν σεβάσμιον μνήμην αὐτοῦ ἐτησίως πανυγηρίζωμεν, ὅτω καὶ ἐν τῷ οὐρανῷ ἔχημεν αὐτὸν παρὰ σοὶ ὑπὲρ ἡμῶν καὶ πρεσβεύοντα, ὥστε τὸ ὑπόλοιπον τοῦ βίου ἡμῶν καλῶς περαιώσαντες, καταξιοθῶμεν τῆς αἰδοῦ καὶ μακαρῆς διαγωγῆς μετὰ πάντων τῶν ἁγίων ἀπολαύσαι. Ὅτι σοῦ ἐστὶν ἡ βασιλεία καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Μακαριστήρια εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου

ΝΙΚΟΛΑΟΥ

Αἰ γενεαὶ πᾶσαι μακαρίζομέν σε, Νικόλαε τρισμακάρ.
Αἰ γενεαὶ πᾶσαι μεγαλύνομέν σε Χριστοῦ τὸν ἱεράρχην.
Αἰ γενεαὶ πᾶσαι σὲ μακαριοῦμεν, Νικόλαέ μου θεῖε.

Λόγε Θεοῦ παντάναξ, χάρισόν μοι λόγον Νικόλαον ὑμῆσαι.
Τῶν ὀρφανῶν προστάτης καὶ πλουτιστὴς πενήτων, Νικόλαέ μου, πέλεις.
Τῶν ἐν κινδύνοις ῥύστης καὶ δοηθῆς πλεοντῶν σὺ εἰ, Νικόλαέ μου.
Ἀδικουμένων πέλεις ἐπίκουρος καὶ ῥύστης, Χριστοῦ ἀρχιεράρχης.
Ἀριεράρχην θεῖον Νικόλαον πλουτεῖ σε ἡ τῶν Μυρέων πόλις.

Ὁ δῆμος τῶν Μυρέων σήμερον ἐκτελεῖ σου τὴν μνήμην ἱεράρχα.
Ἀνθρώποι σὺν Ἀγγέλοις σήμερον εὐφημοῦσι Μυρέων τὸν Ποιμένα.

Τὸν Ἄρειον καθεῖλες σοφὲ ἐν τῇ Συνόδῳ σφοδρῶς τοῦτον ραπίσαι.
Ἐν τῇ εἰρηκτῇ θεωρῶν ἐλθὼν Χριστὸς σοὶ ἔδω Εὐαγγελίου βιβλίον.

Ὁμωφορον ἐδέξω ἐκ τῆς Παρθένου πατερ σὺν τῷ ἱῷ ἐλθούσης.
Βασιλεῖς θεωρῶν ὠδαῖς καὶ ἡγεμονας σὴν μνήμην ἐκτελοῦσι.
Πατέρες θεωροῖ προσπίπτουσί σε πατερ συγγνώμην ἐξαίτουντες.

Τὰ κατ' ὀνόματά σου ἐξέστησαν ἄγγέλους Νικόλαε θεόφρων.
Ἐκ βάθους τῆς θαλάσσης τοὺς σὲ προσκαλουμένους Νικόλαε λυ-
τρώσαι.

Τὰ λείψανά σου πάτερ πηγὴ τῶν ἱαμάτων πέλει τοῖς ὀρθοδόξοις.
Θαυμάτων ἐξαίστων κλονεῖς τὴν Οἰκουμένην Νικόλαέ μου ὄντως.
ᾠμόφρον θεόφρων εἰληφας ὡς βραβεῖον τῆς κατ' Ἀρείου νίκης.
Χριστὸς τὸν Ποιμένα ἐξ οὐρανοῦ κατήλθε θέαμα ζέον ὄντως.
Ἀνακτι Κωνσταντίνῳ καθ' ὕπαρ ὤφθης πάτερ ἀδίκου λύων ψήφον.
Τοὺς τρεῖς ἄνδρας ἐρρύσω σφαγῆς ἀδίκου πάτερ ὀφθεῖς τῷ Κων-
σταντίνῳ.

Ἱεραρχῶν τὸ κλέος καὶ δόξα τῶν Πατέρων σὺ εἰ Νικόλαέ μου.
Ἀρχιερεὺς Μυρέων ἐδείχθης τῆς Λυκίας Νικόλαε θεόφρων.
Ἀρχιερέων δόξα καὶ κύχημα Μυρέων, Νικόλαε τυγχάνεις.
Νόες πρὸς ἱεράρχην τὸν Κτίστην κατελθόντα ἐθαύμασαν ὄντωντες.
Τοῖς σὲ προσκαλουμένοις βοήθειαν παράσχου, Νικόλαε ταχέως.

Δ ό ξ α

Τρισήλιε Θεέ μου, λιταῖς τοῦ ἱεράρχου σῶσον ἡμᾶς τοὺς δούλους.

Καὶ νῦν

Τὸν σὸν Υἱόν, Παρθένε, μετὰ τοῦ Νικολάου ὑπὲρ ἡμῶν δυσώπει.

ΤΑ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΙΕΡΑΡΧΗΝ ΝΙΚΟΛΑΟΝ

ΕΥΛΟΓΗΤΑΡΙΑ

Εὐλογητὸς εἰ Κύριε διδάξόν με Νικόλαον ὑμνήσαι.

Τῶν ἀγγέλων ὁ δῆμος κατεπλάγη ὄρων σε ἐν μέσῳ τῆς Συνόδου,
τὴν Τριάδα μὲν, σὺ δὲ ὁμοῦσιον ὁμολογοῦντα, τὸν Ἀρείον δὲ ἐνθαρ-
σῶς ραπίσαντα, καὶ ὑπὲρ Χριστοῦ εἰς εἵρκην ἀπαγόμενον.

Ἀρχιερεῦ Νικόλαε, διδάξον με ὑμνήσαι σε ἀξίως.

Τὶ ἀδίκως Βασιλεῦ, κατέκρινας ἄνδρας τρεῖς, ὄντας ἀθώους·
ὁ θεράπων τοῦ Χριστοῦ Νικόλαος, προσεφθέγγετο τῷ Κωνσταντίνῳ
τούτους σπεῦσον σὺν ἀπολύσαι τάχιστα, ἵνα μὴ πρὸς Κύριον δεηθῶ
τοῦ ἀπολέσαι σε.

Θουρατουργέ Νικόλαε φίλαξόν με κινδύνων ἐκ πικνυόνων.

Λίαν πρῶτ' φιλέρρωι σπεύσωμεν τὸν Νικόλαον ὑμνολογῆσαι, καὶ
εὐφρόνως πρὸς αὐτὸν βοήσωμεν ἀπὸ καρδίας, λύτρωται ἡμᾶς πάσης
βλάβης, ἔλκε ταῖς πρὸς Κύριον λιταῖς σου Νικόλαε.

Γερρατουργέ Νικόλαε χάρισόν με συγχώρησον πταισμάτων

Μέγα θαῦμα ὁ μέγας ἱεράρχης Μυρέων ἐκ πυθμένος τῆς θαλάσ-
σης λυτρωταί οἱ ὅλη δὲ ψυχὴ τοῦτον ἐπικαλοῦντες τῆς ἀδίκου σφα-
γῆς ἄνδρας, τρεῖς ἐρρύτατο, ἔθεν ἐν ᾧδαῖς τοῦτον νῦν μεγαλύνωμεν.

Δόξα

Προσκυνῶ ἐκ καρδίας σὺν Πατρὶ τὸν Υἱόν τε καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦ-
μα, τὴν Ἁγίαν Τριάδα ἐν μιᾷ τῇ οὐσίᾳ βοῶ πρὸς αὐτὴν σῶσον με
τὸν δοῦλόν σου, Τριάς ἀναρχε, ταῖς τοῦ Νικολάου δεήσεσι.

Καὶ νῦν.

Ζωοδότῃν τοῦ κόσμου Παναγίᾳ Παρθένε, ἡ τεκοῦσα ἀσπύργως,
ζώσόν με θανούσαν τὴν ψυχὴν σὰς πρεσβεΐαις καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ τῇ
Γαφ σου πρέσβευε μετὰ τοῦ σεπτιοῦ Νικολάου ἄχραντε.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΕΡΑ ΗΜΩΝ ΝΙΚΟΛΑΟΝ
ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΝ ΜΥΡΩΝ ΤΗΣ ΑΥΚΙΑΣ
ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ

Ὑπὸ τοῦ Ἀργυρουπόλεως Σεραφεῖμ

Μετὰ τὸ Εὐλογητὸν, Κύριε εἰσάκουσον. Εἶτα τὸ, Θεὸς Κύριε,
καὶ τὸ τροπᾶριον. ἤχος δ'. Ὁ ὕψωθεις ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τοῦ ἱεράρχου τῇ πανσέπτῳ Εἰκόνι, Πιστοὶ προσπέσωμεν αὐτῷ
ἐκδοῶντες, οἱ ἁμαρτίαις πολλαῖς ἐγκλινοῦμενοι, σπεῦσον ὦ Νικόλαε
ἱεράρχα Κυρίου, σὰς πρὸς Φιλάνθρωπον ἱερᾷ ἰκεσίαις, παντὸς
κινδύνου λύτης καὶ φθορᾶς, καὶ δεινῶν νόσων ἀπάλλαξον ἅπαντας.

Δόξα. Καὶ νῦν Θεοτοκίον. Οὐ σιωπήσωμεν, Ὁ Ν. καὶ ὁ κανὼν
ἔχων Ἀφροσιχίδα ἐν τοῖς Θεοτοκίοις Σεραφεῖμ,
Ὡς ἡ ἀ ἤχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτην Φαραώ.

Ταῖς προσευχαῖς σου ἱερὲ Νικόλαε, ἐκδυσωπῶν τὸν Θεόν, τὸ
σκοτεινὸν νέφος τὸ τῆς ἀθυμίας μου Παμμάρκω διασκέδασον, τυ-
μηδίας ὑπάρχων καὶ εὐθυμίας ἀνάπλεως, τῷ Παμδουλεῖ πα-
ριστάμενος.

Ταῖς τῶν παθῶν με τρικυμίαις πάντοθεν περικυκλούμενον, καὶ
λογισμῶν ψάλλῃ τὴν ψυχὴν δονούμενον, ἐπὶ λιμένα εὐδίων, τῶν
Χριστοῦ θελημάτων, ταῖς προσευχαῖς σου κυβέρνησον, ὅπως σὲ δοξά-
ζω Νικόλαε.

Τῶν Ἀποστόλων καὶ Ὁσίων σύσκητος ἀποδεικνύμενος καὶ Θεο-
κῆς αἵγλης πάντοτε πληρούμενος, τοὺς τὴν σεπτὴν σου σήμερον προσ-
κυνοῦντας Εἰκόνα, φωτὸς μετόχους ἀνάδειξον, εὐχαῖς σου Παμμάρκω
Νικόλαε.

Θεοτοκίον

Ἐὰ τὴν ἐν σπλάγχχοις δεξαμένην ἄχραντε, τὸ πῦρ τὸ ἄσπεκτον,
ἐκδυσωπῶ πισται, τῆς γέννης ρῦσαι με, καὶ τῆς ἀποκειμένης μου,
διὰ πληθὸς πταισμάτων, κολάσεως ἐλευθέρωσον, σοὺ ταῖς εὐπροσ-
δέκτοις δεήσεσι.

Ὡδὴ γ'. Σὺ εἰ τὸ στερέωμα

Ἵνα σὲ δοξάζωμεν καὶ σὲ πρεπόντως γεραίρωμεν, δίδου ἡμῖν
Νικόλαε Μάκαρ τὴν εἰρήνην πρεσβεΐαις σου.

Κόπασον, Νικόλαε, ταῖς σὰς θερμαῖς παρακλήσεσι, τὰς καθ'
ἡμῶν ἐπανισταμένας, ἀσθενείας δαΐμεθα.

Ρῦσαι με Νικόλαε, περικυκλούμενον πάθεσι καὶ πειρασμοῖς καὶ
κινδύοις πλείστοις, ταῖς λιταῖς σου καὶ σῶσόν με.

Θεοτοκίον.

Ἐχω σε Πανάσιπτε βίου, πρῶτά τιν καὶ τεῖχος] ἄρρηκτον διὸ δει-
νῶν τοῦ ματαίου βίου, οὐ προοῦμαι τὴν ἐφοδον.

Ὡδὴ δ'. Εἰσακήκου Κύριε.

Νέσοις πλείστοις Νικόλαε, καὶ πολλοῖς τοῖς πταίσμασι περιπέ-
πτωκε, πρόφθασόν με ρῦσαι Πάνσεπτε, ταῖς πρὸς τὸν Δεσπότην ἰκε-
σίαις σου.

Ὁ ἀθώους τυγχάνοντας, νέους τρεῖς θανάτου ἀπαλλαξάμενος
σπεῦσον ρῦσαι με Νικόλαε, τῆς αἰωνιζούσης κατακρίσεως.

Κατακρίσεως ἄξιός, ζῶν ἐν ἀμελείᾳ εἰμὶ ὁ ἄθλιός, ταῖς λιταῖς
σου ὦ Νικόλαε, μετανοίας ὁρμῇ με ἐδήγησεν.

Θεοτοκίον.

Ρυπωθέντα με καθαρόν, καὶ νενεκρωμένον με σὺ ἀνάστησον, Θεο
τόκε ἀειπάρθε, τὸν νεκροῦς ζωώσαντα κοήσασα.

Ὡδὴ ε'. Ἵνα τί με ἀπώσω.

Ἀκλινεῖ διανοίᾳ, πρὸς τὸν Ἐπουράνιον ἀνηλθες Κύριον, παρ'
οὐ καὶ τὴν χάριν τῶν μεγίστων θαυμάτων ἀπέληψας, Νικόλαε
Μάκαρ διὸ ἡμᾶς τοὺς σοὺς οἰκέτας, τῶν δεινῶν καὶ τῶν νόσων
ἀπάλλαξον.

Ἐς τὴν θείαν σου Μνήμη, Ἱερέων Νικόλαε σύλλογος τέρπεται καὶ
Πιστῶν χορεῖται τῶν θαυμάτων τῶν σῶν ἀπολαύουσαι, ἐν χαρᾷ τρυ-

φῶσι, καὶ ὡς εἰκός σε ἀνομινοῦσι, καὶ προστάτην καλοῦσί σε μέγιστον.

Λαμπρυνθεὶς θεῖα αἴγλη, ὥφθη ἡ καρδία σου ὄντως Παράδεισος, τῆς ζωῆς τὸ ξύλον κεκτημένη ἐν μέσῳ, τὸν Κύριον· ὃν δυσώπει Πατήρ, τοῦ Παραδείσου ἀπολαῦσαι, τῆς τρυφῆς καὶ τῆς δόξης τοῦ δούλου σου,

Θεοτοκίον.

Ἀνατίθῃμι κόρη, πάσας ἐπὶ σοὶ τὰς ἐλπίδας τῆς σωτηρίας μου διὰ δυσωπῶ σε. μὴ παρίδῃς δεινῶς με ποντοῦμενον, συμφορῶν πελάγει, ἀλλὰ τὴν σὴν δίδου μοι χεῖρα, ὡς τῷ Πέτρῳ ὁ Υἱός σου, καὶ σῶσόν με.

Ὡδὴ στ. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Χειμάζει μὲν τῶν κινδύνων ὁ σάλος, οὐκ ἰσχύει δὲ θυθίσαι με Μάκαρ· σὲ γὰρ αἰὶ Κυδερνήνην πλουτήσας, πρὸς γαλήνην τὴν λιμένα ἰθύνομαι, καὶ φθάνω μέχρις οὐρανοῦ, διὰ σοῦ ἱεράρχα Νικόλαε,

Ἰλάσθητι τοῖς σοῖς δούλοις, Παμμάκαρ, καὶ ὑγείας τὴν ἀντίληψιν δίδου· ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλαδελφὸς ρύσει καὶ τῶν δεινῶν καὶ τῶν θλίψεων λύτρωσαι, ταῖς θεαῖς σου πρὸς τὸν Θεόν. μεσιτεύεις, θεόφρων Νικόλαε.

Λυτρούμενος ἐκ θανάτου, ὡς ὥφθη τοὺς ἀθώους πρὶν, ὦ Πάτερ, στρατηλάτας, οὕτω καὶ νῦν περιστάσεως πάσης, ἡμᾶς καὶ νόσων Νικόλαε λύτρωσαι, πρεσβείαις σου ταῖς ἱεραῖς, ἵνα πάθῃ τιμῶμεν τὴν μνήμην σου.

Φιλάγαθε, νυσταγμῷ βαρούμενον ραθυμίας με, θερμῇ σου ἰκεσίᾳ ἐγειρον νῦν, καὶ μὴ δώῃς ὑπνῶνσαι τῆς ἁμαρτίας σὸν δούλον εἰς θάνατον· προστάτην γὰρ καὶ ὁδηγόν, τῆς ἐμῆς σε ζωῆς ἐπιγράφομαι.

Ἐπίβλεψον μετ' εὐμενείας, Νικόλαε Μάκαρ, καὶ πᾶσαν θλίψιν λιταῖς σου ἀπέλασον, ἐκ τῶν ψυχῶν ἡμῶν τῶν οἰκετῶν σου.

Καὶ Θεοτοκίον. Ἀχραντε.

Ὁ Ἱερεὺς μνημονεύει Εἴτα τὸ Κοντάκιον ἡχ. δ.

Ταῖς τῶν θαυμάτων ἀκτίσι, Νικόλαε, καταφαιδρύνεις δηήλιον ἔπασαν. καὶ λύεις τὸν ζῶν τῶν θλίψεων, καὶ τῶν κινδύνων ἐλαύνεις τὴν ἐφοδόν, προστάτης ὑπάρχων θερμότητος.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον ἡχος δ.

Οἱ Ἱερεῖς Κύρια ἐνδύσονται δικαιοσύνην, καὶ οἱ Ἦσιοί σου ἀγαλιάζονται.

Στίχος. Κυχήσονται θοιοὶ ἐν δόξῃς.

Εὐαγγέλιον Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην (ἡτέι σελ. 23). Ἐμπροσθεν

Δόξα. Ταῖς τοῦ ἱεράρχου

Καὶ νῦν.. Ταῖς τῆς Θεοτόκου

Στίχος. Ἐλέησόν με ὁ Θεός. Καὶ ὁ παρὼν ἡχος πλ. Β'.

Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ἀπαντα τὸν βίον μου ἐν ἀμελείᾳ διαγων, καὶ πρὸ τέλους ἔφθασα, ἄκαρπος ὁ δαίκατος Ὑπεράγαθε, πονηρῶν πραξεων, ἐπιφέρων μόνον, νῦν φορτία τὰ δυσδαστακτα. ἔπερ Φιλανθρωπε, σκόρπισον ροπή τοῦ ἐλέους σου καὶ δίδου μοι κατανοεῖν καὶ ἐπιστροφήν τὴν σωτήριον, ταῖς τοῦ Νικολάου πρεσβείαις εὐπροσδέκτοις ὁ Θεός· ὃν εἰς πρεσβείαν προσάγω σοὶ καὶ τὴν σὲ κυήσασαν.

Τὸ Σῶσον ὁ Θεός τὸν λαόν σου κτλ. ὠδὴ ζ' Παῖδες ἐδοκίμων.

Ρύστης πλεόντων ἀεεδείχθης ὦ Νικόλαε καὶ τῶν χερῶν πρὸν στατης, ὄρφανῶν τε λιμὴν καὶ πλουτιστὴς πενήτων· διὰ καὶ ἡμᾶς λύτρωσαι ἐκ κινδύνων σαῖς πρεσβείαις.

Ξένα Νικόλαεργιζῇ ἐν θαλάσῃ μακρὰν καὶ πασὰ δάηλιφ, ταχυὸν ῥόμους ἔει καὶ πασχοντα, προφθάνων, καὶ τούτους ἐκλυτρωμένους ἐκ τῶν νόσων καὶ κινδύνων.

Νόσων παντοίων καὶ κινδύνων, ἱατρὸς φανεῖς Νικόλαε τρισμακάρ τῆς ψυχῆς μου διὰ θεραπεύσον τὴν νόσον, καὶ εὐρωστίαν δώρησαι.

Θεοτοκίον.

Ἐπαρον χεῖράς σου Παρθένε, πρὸς τὸν εὐσπλαγχνόν Θεόν καὶ Βασιλέα καὶ δεινῶν συμφορῶν καὶ νόσων καὶ κινδύνων, τῇ κρεταῖα πρεσβείᾳ σου ἐξελοῦ τοὺς σοὺς οἰκέτας.

Ὡδὴ ἡ. Τὸν Βασιλέα.

Τοὺς περικομῶν νῦν περισχεθέντας τῷ βαθεῖ σου οἰκέτας Νικό-

λας σῶσον, δοῦς ἡμῖν τὴν λυσιν αὐτῶν σαῖς ἰκεσίαις,
Ὡς ἐν τροφῇ αὐλιζόμενος Μάκαρ, Οὐρανῶν τε δόξης ἀπολαύων
τοὺς σὲ συνυνοῦντας διήσωζε εὐχαῖς σου.

Τῷ ἀπροσίτῳ ἐλλαμφθεῖς φωτὶ Πάτερ, τὰς ψυχὰς τῶν ἐν θλί-
ψει αὐγάζεις, διαλύων πάντα τῶν πειρασμῶν τὸν ζόφον.

Θεοτοκίον

Ἰσχύεις κόρη, τὴν ἐν ἰσχύει τεκοῦσα, εὐσυμπάθητον Σωτήρα
τοῦ Κόσμου διὰ τῇ θερμῇ σου προστρέχω βοήθεια.

Ὡδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Γνωρίζει πάσῃ Κτίσις, Νικόλαε Μάκαρ σὼν ἀρετῶν καὶ θαυ-
μάτων τὸ πέλαγος διὰ καὶ χαίρει προστάτην σε ὀνομάζουσα.

Νικόλαε Παμμάκαρ, σῶζε ἐκ κινδύνων, τοὺς σοὺς οἰκέτας πι-
στῶς σε δοξάζοντας, ὡς μιμητὴς τοῦ Σωτῆρος ἀξιοθαύμαστοι.

Τρυφῶν ταῖς οὐρανίαις θείαις λαμπηδόσι, Θεομακάριστε Πάτερ
Νικόλαε, τῇ προστασίᾳ σου σῶσον ἡμᾶς καὶ σκέπασον.

Θεοτοκίον

Μαρία Θεοτόκε, τὴν κεκακωμένην, τῇ ἁμαρτία ψυχὴν μου ἀγά-
θουν, καὶ ἀγαθῶν αἰώνιων μέτοχον ποίησον.

Τὸ Ἄξιόν ἐστι καὶ τὰ περόντα μεγαλυνήρια.

Νικόλαε Μάκαρ πάρεσσιν νῦν, προστάτης καὶ φύλαξ, καὶ ἐκ βλά-
θης παιτοδαπῆς, ἡμᾶς ρῦσαι πάντας, ἐν γῇ καὶ ἐν θαλάσῃ τοὺς σὲ
θερμῶς φωνοῦντας καὶ μεγαλύνοντας.

Χαίροις τῶν Πατέρων κλέος στερρὸν, καὶ τὸ τῆς Τριάδος ἐν-
διαίτημα καθαρὸν, τῶν Πιστῶν προστατὴς, καὶ καταπονουμένων,
βοήθεια καὶ σκέπη, Πάτερ Νικόλαε.

Ἐν νόσοι σε ἔχομεν ἱατρὸν ἐν κινδύνοις ρυστήν, κηδεμόνα ἐν
ὄρφανσι, ἐν πένθῳ πλούτον, ἐν θαλάσῃ σωτήρα, καὶ χαρμονὴν ἐν
θλίψει, σοφὲ Νικόλαε.

Ὀρφανῶν προστατὴν σε καὶ χηρῶν, πεινόντων τροφέα, πενομέ-
νων τε πλουτιστήν, ἀλχημῶτων ρυστήν, πλεόντων σε σωτήρα, κε-
κτήμεθα, Παμμάκαρ σοφὲ Νικόλαε.

Θεοτοκίον

Ἰλέως γενεῶ μοι τῷ ταπεινῷ, ἐπὶ πλὴν σοῦ ἔλλῃν οὐ γινώσκω

καταφυγὴν, ὃ ἐν ἁμαρτίαις παντέλεις κεκλησμένους. ἐλέησόν με
μόνη Χριστιανῶν ἡ ἐλπίς.

Τρισάγιον, καὶ τὸ τροπάριον ἡχ. δ'

Κατὶνα πίστεως καὶ εἰκόνα πραότητος κ.τ.λ.

Θ' Ἱερὸς μνημ. νεύει, εἰτα τὸ ἀπολυτίκιον ἡχ. β'

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρὸν.

Χάριν εὐληφῶς παρὰ Θεοῦ, πᾶσι χορηγεῖς τὰς λύσεις ὑπὸ τῇ
σκέπῃ σου, ἅγιο Νικόλαε τοῖς σὲ προστρέχουσιν· φυγαδεύεις δαιμό-
νων γὰρ ἀνέκτα πᾶσιν, πάντας θεραπεύεις δὲ τῇ προστασίᾳ σου. Ὅθεν
καὶ ἡμεῖς δυσωποῦμεν, πρέσβευε πρὸς Κύριον πάσης, λυτρωθῆναι
βλάβος τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

==

ΚΔ. Οἱκοι κατ' ἀλφάβητον εἰς τὴν μέγαν καὶ θαυματουργ-
γὸν ἱεράρχην τῶν Μυρέων μυροβλύτην ἅγιον

ΝΙΚΟΛΑΟΝ

Κοντάκιον ἡχος πλ. γ'. Τῇ υπερμάχῳ.

Τῷ τῶν Μυρέων ἱεράρχῃ μυρα βλύζοντι, ὡς τροπα εὐχῇ νικη-
τῇ τὰ κλισθητήρια, ὑπανοίγοντες αὐτῷ τῷ εὐσυναισθητῷ, ἐκδοήσωμεν
ἐφ' ὅμνια προσφθέγγοντας, ἐκ παντοίων ἡμᾶς λύτρωσαι κακώσεων, ἵνα
κράζωμεν·

Χαίροις Πάτερ Νικόλαε

Ἄγγελος οὐρανόφρων, ἐγνωρίσθης ἐν κόσμῳ, ζωὴν ἀγγελικὴν βιω-
τεύσας (ἐκ γ') σῶμά σου δὲ τὸ σεπτὸν μυρα προχέον, καὶ εὐωδία ἀέ-
κον βλύζον, ἐξιστὰ τοῦς πάντας, καὶ παῖθι τοῦ θεοῦ σοι ταῦτα. Χαί-
ροι τὸ νίκας τῆς εὐσεβείας, χαίροι τὸ κράτος τῆς ἐκκλησίας, χαίροι
στερρὸν τῆς πίστεως ἔρασμα, χαίροι σπιλιανὸν τῶν Μυρέων κευχημα,
χαίροι ὕψος θείας γνώσεως δυσερμήνευτον πολλοῖς, χαίροι βάθος τα-
ταπεινώσεως δυσαντίδλεπτον ὁρτοῖς, χαίροι πηγάζων πιστοῖς λύσεις
ἐκαστοτε, χαίροι θεῖον ζῆλον ἐν καρδίᾳ φέρων χαίροι δ' εὐωδία ἐκ
τοῦ οἴκου πνέων, χαίροι λαμπρὴ εὐσεβοῦς ὁληθείας, χαίροι σφαγῆς ὁρ-
θοδοξοῦ λατρείας, Χαίροις Πάτερ Νικόλαε

Βλέπουσα ἡ Μυρέων, τὸ παράδοξον θαῦμα, τὰ μύρα τοῦ σπαιτοῦ σου λειψάνου, σὺν πόθῳ τὴν πολλὴν σου χάριν, καὶ ἰσέων προχόη, γεραίρει πρὸς Θεὸν βοῶσα.

Ἀλληλοῦτα.

Γνωστικῶς συνεκράθης ἐκ ψυχῆς μυρορρύα Χριστῷ νοητῷ τῷ ὄντως μύρῳ, καὶ ταῖς τούτου ἀεὶ συνῶν εὐωδαῖς θείαις καὶ διαδόσεσι, μύρον κοινὸν ἀνέβλυσας· διό σοι ἐκδοῦμεν πόθῳ· Χαίρε ἡ δόξα τῶν ἱερέων, χαίρε τὸ κλέος ἀρχιερέων, χαίρε τῆς Τριάδος οἶκος ὁ ἐμφυλὸς χαίρε ἀγίων ἀγγέλων ὁ σύσκηνος· χαίρε πρέσβυς ὁ θερμότατος εἰσακούων τοὺς πιστοὺς, χαίρε βέλος τὸ δεινὸν ἐκδιώκον τοὺς ἐχθρούς, χαίρε λυχνε διακρίσεως, ἀπαστράπτων ἐμφανῶς· χαίρε ἄστρον τὸ ἀνέσπερον κατὰυγάζον τηλαυγῶς· χαίρε καρπὸν τοῦ Πνεύματος ἐμπλεως· χαίρε πασῶν χαρίτων ἀνάμεστος· χαίρε τῶν ἐν θαλάσῃ ὁδηγὸς καὶ προστάτης· χαίρε ὧν ἐν πελάγε· ἀπλανὴς κυβερνήτης.

Χαίρεις Πάτερ Νικόλαε.

Διαπὰς μάκαρ ἐν λιμῶνι, τῶν τοῦ Πνεύματος λόγων· τῷ τρώπῳ φιλοπόνου μελίσσης, καὶ ἐκ τούτων ἀπάντων ἄνθη ἐδρέψω Νικόλαε ἡδύπνοα, σκευάσας ἐν καρδίᾳ σου τὸ θεῖον μύρον κρίζων ἀλληλοῦτα.

Ἐχόντες τὸν Νκόν σου τὸν πανίερν τοῦτον ἀκένωτον πηγὴν λαμπρῶν προστρέχον ἐν εὐλαδίᾳ, καὶ τὴν χάριν ἀπαντλοῦντες διαφιλῶς, βῶμεν εὐχαρίστως οὕτω· χαίρε κρατὴρ πανευδούρου μύρου· χαίρε πηγὴ μυριπόου ρείθρου· χαίρε μυριοδόχον ἀγγεῖον τοῦ πνεύματος· χαίρε μυροθήκη εὐώδης τῆς χάριτος· χαίρε μύρον πολυού· ἔστον ἐκ πασῶν τῶν ἁρετῶν· χαίρε φυάλη ἀρώματος γέμουσα μυρεψικῶν· χαίρε ὁ μύρου θεῖου τὴν πηγὴν πλουτήσας· χαίρε ὁ κράμα ξένον ἀνθρώποις κεράτης· χαίρε καρπὸν τοῦ πνεύματος ἐμπλεως· χαίρε πασῶν χαρίτων ἀνάμεστος· χαίρε Χριστοῦ τὸ θεῖον σφράδιον· χαίρε πιστῶν τὸ ξένον λουτρίον·

Χαίρεις Πάτερ Νικόλαε.

Ζάλην πάσαν τοῦ κοσμοῦ ἐκφυγὼν παιδιόθεν τῷ νόμῳ τοῦ Κυρίου ἀειμελετῶν ἡμέρας καὶ νυκτὸς ἐτέτης φωτοειδῆ· λυχνία ἀπαστράπτων ἀκτίνων καὶ πλήθη θαυμάτων ἐπειτα τὸ ποίμνιν Μυρέων βῶ τῷ Κτίστῃ

Ἀλληλοῦτα

Ἡ ὁσμὴ ὧν λειψάνων φρέαρ ὕδατος ὡτθη, πατίζων μύρον αἰθα-

νασίας καὶ τῶν θείων μύρων ἡ ροὴ μυρεψικὴν παντοῦν ὁσμὴν πηγάζονται· γνωρίζεται τῇ· σοὶ βῶμεν ἐν ψυχῇς τοιαῦτα· χαίρε ποιμὴν λογικῶν προδότην χαίρε λιμὴν τῶν θαλάσσης πλεόντων· χαίρε ἀθώους θανάτου ρυσόμενος, χαίρε ἀπίστου ἐκ πλάνης· σωζόμενος, χαίρε εὐσεβὲς ἀλάδαστρον ἱστρεῖον τῶν ψυχῶν· χαίρε ἐλαῖον χρηστότητος ἱλαρόνιον τοῦν ἡμῶν· χαίρε τῶν θλιβομένων παρηγόρημα θεῖον· χαίρε τῶν λυπορμένων παραμύθιον πέλιον· χαίρε τῷ ἐλπίστῳ τοῖς νοσοῦντας πολλαπλῶς· χαίρε τῷ ἐμειψιστῇ· μακρύνει· πικρῶς· χαίρε τῷ οὐ ἐδεξάσθη ὁ Κτίστης, χαίρε τῷ οὐ χαίρει· σίμπαστα κτίσις·

Χαίρεις Πάτερ Νικόλαε

Θαῦμα μέγα ὁράται, πῶς ἡ ἡμεῖς λέρνα, τῷ θεῷ καὶ σπαιτοῦ σου λειψάνου, μύρων πηγῇ· ἐδιδόν ἐλπίδα νοσήσι· πρακτοῦσα χάριτι τοῦ σὲ μύρῳ νοητῷ χρίσκοντες ὡς ἱεράρχην ἔξιν αὐτῷ δυνάτες ἀλληλοῦτα.

Ἰδὼν οὐκ ἐκτίσῃ ἐπὶ γῆς θεωρητὴν, Χριστὸν δὲ μόνον ἀεὶ ἀναπνέον, ἐν αὐτῷ ζῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἔφρον ἔκλινος· τούτον ἐλένηται πῶς, καὶ ἔρωτα, διό τοι προσηγορεύειν πόθῳ· Χαίρε ὁ τῆς Ἀρείου πλάνης ἐλεγχτής· χαίρε ὁ βιβλίου λαοῦ ὑπέρμαχος· χαίρε ἀρχιερέων ἐγγλάσιμα ἔσχον· χαίρε τῷ κκοδόξῳ φυγάδεύμα εὐτοχόν· χαίρε λίαν συμπαθέστατε καὶ φιλόπτωχε ποιμὴν, χαίρε ἄγαν εὐμενέστα· καὶ γαλήνιε λιμὴν· χαίρε τῷ ἀνυμνοῦσιν ἐν τοῖς πέρασιν· ὁσμῶν, χαίρε τῷ ἀντλοῦσι τοῦ τοῦ μύρου εὐστόμου· χαίρε κενὸν τῆς πίστεως· θεοδεκτός· χαίρε εἰκὼν πραότητος πατρίστο· χαίρε ὁρθῆς πολιτείας· ὁ γνώμων, χαίρε σαφὴς προμηθείας νοήμων· χαίρεις Πάτερ Νικόλαε·

Κήρυκες τῶν πολλῶν σου, γεγονότες θαυμάτων Νικόλαε ἐδείχθησαν οἱ τρεῖς στρατηλάται οὗς ἐρρύσω ἐμφανίᾳ σου φρικτῇ παρανόμου σφαγῆς· Ἀβδάβου ἐλέγξας· φιλοχρήματον· οἱ καὶ σωθέντες χάριτι τῷ θαυμαστῷ Θεῷ ἐδόν

ἀλληλοῦτα.

Λίμψας ἐν τῇ Μυρέων θεοδότῳ καθέδρᾳ ἐδίωξας τῆς πλάνης τὸ σκότος· τοῖς γὰρ λόγοις νοθετῶν ἀπαντας λύμης Ἀρείου τοῦ δεινοῦ ἔσωσας· διόπερ οἱ ροσθέντες· ἐδῶ σοι σοφὴ τοιαῦτα· Χαίρε σάλλπιγξ ἀγία τὸν Σωτήρα κηρύξας, χαίρε σκηνώματα θεῖα Παρθένου οἰκήσας· χαίρε ἐνεκα μύρου τοῦ θείου σου σώματος· χαίρε ἄθεον λύβρον ἐλέγξας τοῦ σκόματος· χαίρε ἔμπελα κυπρίζοντα τῶν ἀνθῶν τὰς πνοάς, χαίρε σύμβολον λαμπρότητος τῆς ἐνθέου προσφοράς· χαίρε χαρὰς πληρῶν τοὺς προστρέχοντας· χαίρε δωρεὰν ἰώμενος ἀπαντας· χαίρε ροὴ παννολίου λύτωσης· χαίρε ὁσμὴ τῆς δουτικῆς σφρηξέως·

Χαίρε δι' οὗ θεραπεύονται νόσοι· χαίρε δι' οὗ ἐκδιώκονται πύθη·

Χαίροις Πάτερ Νικόλαε.

Μόρον ἐξεγενώθη τῇ ψυχῇ σου ἀφθόνως καὐθὲν τοῦ Παρακλήτου
τῇ θερμῇ· κήπον γὰρ ἀσματικῶς τὸν σὸν πνεύσας νότος, ὁ θερμὸς
Χριστοῦ πόθος, σοῦ μύρα πᾶσιν ἀνέδλωσε Νικόλαε, Χριστῷ βρώσιν
ἀλληλούια

Νέος Μίκαρ ἐφύνησ' Ἀδραᾶμ τῷ Σωτῆρι τὸν νοῦν ὡς Ἰταχ
θυσιάσας· ἀναιμάκτους αὐτῷ λατρείας καθαρῶς ἀνενέγκας, ἀνθ' ὧν
σοι προσφωνοῦμεν ταῦτα· Χαίρε τὸ ανθος τῆς εὐσεβείας· χαίρε τὸ νί-
κος τῆς Ἐκκλησίας· χαίρε χειμαζομένων ὁ ἀχαιμάστος ὄρμος· Χαί-
ρε τῶν ἀπορρήτων ἀγαθῶν κληρονόμος· χαίρε ὅτι σοῦ τὸ λείψανον
βρούει μύρα δαφιλῶς· χαίρε ὅτι σοῦ τὸ τέμενος, νέμει χάριν πολ-
λαπλῶς· χαίρε ἡμῖν χαρίζων χαρίτων τὸ πέλαγος· χαίρε πᾶσι ποι-
ζων σοῦ μύρου τὸ ἔλεος· χαίρε τροφὴ πεινῶντων ἐν πνεύματι· χαίρε
τρυφὴ πλουτούντων ἐν χάριτι· χαίρε λαμπρὰ καθέδρα αἰσθήσεων
χαίρε κλεινὴν πυξίον τοῦ πνεύματος·

Χαίροις Πάτερ Νικόλαε.

Ξενηκούστων θαυμάτων αἰτουργὸς σὺ ἐγένου καὶ ζῶν καὶ μετὰ
πότμον τρισμάκαρ· ἐν θαλάσῃ γὰρ καὶ χέρσῃ φθάνεις· ὁξέως τοῖς
κολούσι σε, καὶ λυτροῦσαι θανάτου πικροῦ ἔγχε, Θεῷ βρώσιν
ἀλληλούια.

Ὅλας ὧν ἐν τῇ ἄνω, καὶ ἡμῖν πάλιν κάτω συνῶν, Νικόλαε ἱε-
ράρχα· θαῦμα πᾶσαν ἀκοήν καὶ διάνοιαν ἐκπλήττων, ἡμεῖς δὲ τοῖς
θαυμασίους ἐκπληττόμενοι· βοῶμεν· Χαίρε σοφίας Θεοῦ ὁ πλήρης·
χαίρε προνοίας αὐτοῦ ὁ μύστης· χαίρε ρήτωρ θεοδιδάκτε πρὸς Χρί-
στοῦ ἐκδιδαχθεὶς· χαίρε ρειθρα τῶν ἰάσεων ὁ παρέχων τοῖς πιστοῖς,
χαίρε ὄχημα τοῦ Πνεύματος χάριν νέμων τοῖς πιστοῖς· χαίρε σῶ-
κημα πανάγιον καὶ ἀγνείας θησαυρός, χαίρε τῆς συμριαλῆς τὸ
ἀμυρόσιον πόμα· χαίρε κηρομαυτίχης τὸ ἡδύπνεον κρᾶμα χαίρε
πλουτῶν ὁ κέρας τοῦ χρίσματος· χαίρε αὐχὼν τὸ μύρον τοῦ Πνεύ-
ματος· χαίρε αἰρετιζόντων καθοιρέτης ὁ μέγας· χαίρε τῶν ὀρθοδό-
ξων ὁ προστάτης καὶ γίγας·

Χαίροις Πάτερ Νικόλαε.

Πᾶσαν χάριν ἐδέξω, δαφιλῶς ἱεράρχα, ἐν οὐρανῶν καὶ γὰρ τὸ
πολίτευμα ἔσχες διὸ ἐκτελεῖς τὰ περάττια ἐν πᾶσι· τὸν ἀπρόσιτον

γὰρ ὁ Θεὸς γεγονέναι πρῶτον ἀνθρώπον, εἰς κόσμου σωτηρίαν
ἐδίδαξας μέλειν ἀλληλούια

Εἰρηρὰς πολυστράτους, ὡς ἰχθίας ἀράνους, ἀπέδειξας σοφῆ
πνεύματος τῇ δυνάμει· ὁμοούσιον γὰρ τῷ Πατρὶ τὸν Υἱὸν ἐκήρυξας,
καὶ ἄσμενα τῆς νίκης σου παρ' ἡμῶν ἀκούεις· Χαίρε λαμπρὸν εὐ-
δομεύοντων κλέος· χαίρε στερεὴν κλονουμένων σθένος· χαίρε τῆς
Λυκίας βλαστὴς ὁ εὐθαλέστατος· χαίρε Εὐαγγελίου καρπὸς ὁ ἀμά-
ρυντος· Χαίρε μύρα εὐωδέστατα ὁ πηγάζων τοῖς πιστοῖς· χαίρε ρειθρα
τῶν ἰάσεων ὁ προχέων τοῖς λαοῖς· χαίρε ὁ ἐκτεφρώσας τοὺς βωμολύ-
των αἰδῶλων, χαίρε ὁ ἐκνευρίσας τὴν ἄρπυν τῶν δαιμόνων· χαίρε ὁ
ἀνατέλλων τῶν θυμμάτων ἀκτίνας, χαίρε ὁ ἀναστὲλων τῶν δαιμόνων
μανίας· χαίρε ὁσμὴ τῆς Χριστοῦ εὐωδίας, χαίρε τρυφὴ τῆς πιστῶν
εὐτυχίας

Χαίροις Πάτερ Νικόλαε.

Σῶτον πάντας τοὺς πόθῳ τῷ πανσέπτῳ ναῦ σου προτρέχοντες
Νικόλαε τρισμάκαρ· καὶ παντοίας βλάβης καὶ δεινῶν συμφορῶν λυ-
σαι παρηγορίαν μεγίστην ὡς ἔχων πρὸς Χριστὸν σώζειν ἐκάστοτε τοὺς
ἐκδιδόντας

Τεῖχος ὀρθοδοξίας, κεκτημένος σε πάντες ἐκτρέπομεν κακοδό-
ξων πλεκτίνας· τὸν γὰρ Σωτῆρα καμάτοις ἐθεράπευσας, καὶ ἔργοις
σου ἐδόξασας καὶ ἀντεδοξίσθης παρ' αὐτοῦ· ὅθεν εὐλόγῳ σοι δοῦ-
μεν· Χαίρε ὁ πύργος τῆς εὐσεβείας· χαίρε ἡ πύλη τῆς σωτηρίας·
χαίρε ἀρχιερεῦ καίμνητὰ τοῦ Δεσπότης, χαίρε ὁ κρυφὸς ἐλεήμων καὶ
μύστης· χαίρε πᾶσι πορίζων σὸν θαυμάτων ἑλὴν, χαίρε ἡμῖν χαρίζων
σὸν χαρισμάτων πελάγη, χαίρε ἄγγελος ἐπίγειος τοῦ Σωτήρος Ἰησοῦ.
χαίρε ἀνθρώπε οὐράνιε βισλείας τοῦ Θεοῦ· χαίρε σαρκὸς μυρρίζουσα
ἡμῖν, χαίρε ψυχῶν εὐώδης ἀντίληψις· χαίρε ἡ λύρα τῆς Χριστοῦ
βισλείας, χαίρε ἡ μούρα τῆς αὐτοῦ ἐκκλησίας·

Χαίροις Πάτερ Νικόλαε.

Ἦμνος ἅπας ἡττάται συνακολουθεῖν θέλω τῷ πλήθει τῶν πολ-
λῶν σου θαυμάτων· ἐγκωμίων πληθὺν καὶ γὰρ ἂν προσάξωμεν σοὶ
Νικόλαε, οὐδὲν τελοῦμεν ἄξιον, εἰς ἀμειβὴν χαρίτων σου, ἀλλ' οὖν
βρωμέν σοι ἀλληλούια.

Φωτοπρόχον χάριν τοῖς ἐν σκότει τοῦ βίου ἀγιάζοντα σὲ ἐγνω-
μεν πάτερ· ὁδηγοῦντα πρὸς σωτηρίας ἀτρεπτοὺς καὶ πρὸς γνῶσιν
ἀληθῆ ἀπαντας καὶ τῷ φωτὶ προτάγων τῷ Χριστῷ, διὸ σοι βοῶμεν·
Χαίρε ἀστὴρ νοητοῦ ἡλίου· χαίρε φωστὴρ τοῦ αἰσθητοῦ βίου· χαίρε

βασίλειας τῆς ἀνω συμμετοχῇ· χαίρε κοινωνὲ τῆς θείας λαμπρότη-
τος· χαίρε ἱσοπύρρον ἐμφάσεων καθαρῶν χωρητικὴν, χαίρε ἄξιον θη-
σαύρισμα τῶν Χριστοῦ μακαρισμῶν· χαίρε τῶν σοὶ προσευγόντων
ἀσφαλὲς φυλακτήριον· χαίρε τῶν σοὶ προσκύνων ταχὺν νῦν παρρη-
σίαν· χαίρε πλάτος ἀγιότητος ἀρετῶν ἁγίων· χαίρε τείχεος τὸ ἀπό-
βλητον ἐκλεκτὸν καὶ θεῖον· χαίρε λαμπρὸν τοῦ Δεσπότου τέμενος·
χαίρε σεπτὴν τῆς πίστεως ἡδυσμα· Χαίροις Πάτερ Νικόλαε.

Χάριν σοὶ δέδωκε Πάτερ, ὁ πάντων ἀνθρώπων ποιμὴν καὶ Δε-
σπότης τοῦ κόσμου, τοῦ προστασθαι θερμὸς ἀντιλήπτωρ, πάντων
τῶν προσκύνων σοὶ μετὰ πόθου καὶ βοῶντων τῇ Κυρίῳ ἀλληλούια.

Ψάλλοντές σου τοὺς ὕμνους, ἀνυμνοῦμέν σε πόθῳ, ὡς ἄνθρωπον
θεῖον τοῦ Δεσπότου, ἐν τῇ σῇ γὰρ καρδίᾳ καὶ νῷ ἐνοικήσας. ὁ Κύ-
ριος ἡγίασεν, ἐδόξασε ἐδίδαξε βράν σοὶ πόθῳ· χαίρε πατήρ ὁρφα-
τῶν καὶ ρύστα, χαίρε-δούλε Κυρίου καὶ μύστα· χαίρε ποιμὴν προ-
δατῶν τῆς χάριτος· χαίρε λιμὴν πλεόντων ἀχείμαστος· χαίρε τέ-
λειον δώρημα παρὰ Κυρίου σου λαθὼν, χαίρε καύχημα ἀεδοξίαν
ιερέων εὐλαθῶν, χαίρε ἀστήρ τῶν ἐν θαλάσῃ πλεόντων· χαίρε φω-
στήρ τῶν ἐν σκότει κειμένων· χαίρε πτωχὸς διατρέψας ἐν χρήμασι·
χαίρε αὐχμοὺς καὶ λιμεὺς διαλύσας ἐν χάριτι· χαίρε σάφεος πρὸς θεὸν
παρρησία· χαίρε ψυχῆς τῆς ἐμῆς θυμηδείας·

Χαίροις Πάτερ Νικόλαε.

Ὡ τρισέλιθε Πάτερ ὁ λαμπρὸς μὲν ἐν πᾶσι Νικόλαε, ἐν Μύροις
ἐξ ἐμῶν, δυσωδίαν πᾶσαν τῶν παθῶν, ψυχῶν, τε καὶ σωματῶν
ἡμῶν, ἀπόσμηξον καὶ εὐωδίας πλήρωσον τῶν μύρων σου τοὺς ἐκδοῶν-
τας· Ἀλληλούια.

Κοντάκιον ἕτερον. ἦχος πλ. δ'.

Ὡς ἀντιλήπτωρ καὶ θερμὸς φρουρὸς Νικόλαε, αἰεὶ προφθάει·
βοηθὸς ἐν περιστάσεσι, διὸ ἄσπετον ἡ ποιμνὴ σου ἱεράρχα εὐαγέλιον
σε εἰς πιστοὶ καὶ ἐπιγράφωμεν· τῆς μονῆς σου ὡς κροστᾶτην καὶ δ-
πέρμαχον ἀνακράζοντές σοι· Χαίροις Πάτερ Νικόλαε.

Κοντάκιον, ἦχος πλ. δ'. Τῇ υπερμάχῳ

Τῇ τῶν Μυρέων, ἱεράρχῃ, μύρα βλύζοντι. Ὡς τροπαιούχῳ νι-
κητῇ τὰ αἰσθητήρια. Ὑπαναίγοντες αὐτῷ τῷ εὐσυμπαθέτι. Ἐκδοῦ·

σωμεν ἐφύμνια προσφθέγγοντες. Ἐκ παντοίων ἡμᾶς λύτρωσαι κα-
κώσεων. Ἵνα κράζωμεν· Χαίροις Πάτερ Νικόλαε.

Ἀθῆναι 20 Νοεμβρίου 1919, Γ. ΒΟΥΤΕΡΗΣ Ἱερεὺς·

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΝΙΚΟΛΑΟΥ

Ἐπιδέξιον εἶναι, ἀδελφοί μου χριστιανοί, ἡ χεὶρ τῶν ζωγράφων
καὶ ἐπιτήδειον νὰ μνηθῇ τὴν ἀλήθειαν καὶ νὰ παραστήσῃ τὰ πράγ-
ματα ὡς εἶσι· Ἰκνιώτερος δὲ εἶναι ὁ λόγος καὶ ἐπιτηδείτερος,
καὶ καθαρώτερον δύναται νὰ παραστήσῃ τὸ πρᾶγμα, ἢ τοῦ ζωγράφου
ἢ εἰκονογράφου, διότι ὁ λόγος παραινεῖ τὴν ψυχὴν πρὸς ἀγαθοε-
ρίαν καὶ μῆσιν τῶν καλῶν ἀνθρώπων, ἢ εἰς τὴν εἰκονογραφίαν
τὴν ἀψυχον. Ὅλοι αἱ διηγῆσαι καὶ αἱ λόγοι τῶν ἁγίων καὶ τῶν
παλαιῶν ἀνθρώπων δύναται νὰ σύρουν τὸν ἀκροατὴν εἰς ἀρετὴν
καὶ πρὸς τὸ καλὸν· τοῦ δὲ ἁγίου Πατρὸς ἡμῶν Νικολάου ὁ βίος
καὶ τὰ κατορθώματα περισσότερον δύναται νὰ παρακινήσῃ τὸν
ἄνθρωπον εἰς ἐφαρμογὴν, διότι καὶ ὁ λόγος αὐτοῦ ἔχει μεγάλην ευ-
φροσύνην καὶ χαρὰν εἰς τε τὸν λέγοντα τοῦτον καὶ εἰς τὸν μετὰ πά-
σης προθυμίας ἀκούοντα, καὶ ἀμφότεροι αἰσθάνονται χαρὰν καὶ
ἀγαλλίασιν. Τοῦτου τοῦ ἁγίου τὰ ἔργα καὶ τὰς πράξεις ἐρχομαι νὰ
διηγῶμαι, εὐλογημένοι χριστιανοί, καὶ παρακαλῶ ἡμᾶς ἵνα μετὰ
προθυμίας ἀκούσῃτε.

Εἰς τὸ μέρος τῆς Ἀνατολῆς εἶναι μία πόλις ἣτις ἐλέγετο Πάτα-
ρα, ἣτο δὲ εἰς τὰ ὄρια τῆς Λυκίας. Ἀπὸ ταύτης λοιπὸν τὴν πόλιν
κατήγετο καὶ ὁ μέγας θαυματουργὸς Νικόλαος ἐξ εὐσεβῶν γονέων
καὶ χριστιανῶν καταγόμενος, οἵτινες ἦσαν οὔτε πολὺ πτωχοὶ νὰ κα-
φροῦντας παρὰ τῶν ἄλλων, ἀλλ' οὔτε καὶ πολὺ πλούσιοι διὰ νὰ
υπερηφανεύωνται εἶχον δὲ μόνον τὸ ἀρκετὸν πρὸς συντήρησιν ἑαυτῶν
καὶ διὰ τὴν τῶν πτωχῶν συνδρομὴν· περὶ δὲ τῆς ἀρετῆς αὐτῶν φαί-
νονται ἐκ τοῦ οὐδοῦ τῶν διότι καὶ Κύριος λέγει, ὅτι «τὸ δένδρον ἐκ
τοῦ καρποῦ του γινώσκειται», ἦτις ἀπὸ τὸν καρπὸν θὰ καταλάβῃς καὶ
τὸ δένδρον. Δὲν ἐγέννησαν ἄλλον οἱ γονεῖς αὐτοῦ οὐδὲν οὔτε πρότερον
οὔτε ὕστερον καὶ τοῦτο ἵνα φανῇ δὲ ἄλλος ἀδελφὰς δὲν θέλει φθάσει
αὐτὸν εἰς τὴν ἀρετὴν. Ἀπὸ βρέφους λοιπὸν ἐπου ἦτον ἐδείκνυε τῆς
ἡθελὲ γίναι εἰς τὸ μετὰ ταῦτα, διότι τὰς μὲν ἄλλας ἡμέρας τῆς ἐδδο-

μάδος ἐθήλαζεν ὡς καὶ τὰ λοιπὰ ἑρέφη, τὴν δὲ Τετάρτη καὶ Παρασκευὴν οὐδόλως ἔδραζε τὸν μαστὸν τῆς ἑαυτοῦ μητρὸς εἰς τὸ ἑαυτοῦ στόμα εἰ μὴ ἀπαξ τῆς ἡμέρας· καὶ τοῦτο μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου. Τριούτος ἐφαίνετο ἐξ ἀρχῆς καὶ παιδιόθεν ὁ ἅγιος, ὅτι θὰ εὐαρεστήσῃ τὸν Θεόν, Ἀνατράφεις δὲ ἐξηκολούθησεν εἰς τὸ σχολεῖον καὶ ἔμαθε τὰ ἀρχαῖα γράμματα καὶ τὰς μὲν ἀκρίβους καὶ ἀπραεῖς συνεισιτίας καὶ συναναστροφάς τῶν νέων καθολοκληρίαν ἐμίσει, ἀγαποῦτε δὲ μόνον τὴν τρέχῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν πάντοτε καὶ μετὰ τῶν φρονίμων καὶ γερόντων νὰ συναναστρέφεται ὅπως λαμβάνῃ παρ' αὐτῶν καλὰς συμβουλὰς ὠφελοῦμενος ψυχικῶς, καὶ τοῦτο εἶχεν ὡς κύριον ἔργον. Τριούτος δὲ ὢν καὶ παρ' ὄλων τιμώμενος ἐκ τῆς ἡλικίας καὶ φρονήσεως ἀνδρωθεὶς λοιπὸν ὁ ἅγιος καὶ ἰδὼν αὐτὸν ὁ ἀρχιερεὺς τοῦ καιροῦ ἐκείνου, Νικόλαος καὶ αὐτὸς καλούμενος, ἔχειρ-τῆσεν ἱερέα ὅστις ἦτο καὶ ἀδελφὸς τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Εἰς τὸν λόγον τοῦ ἁγίου ἀναφέρεται ὅτι, ὁπότεν ἐχειροτονεῖτο παρὰ τοῦ θεοῦ τοῦ ἱερεὺς προεῖπε δι' αὐτὴν ἐνώπιον πάντων, ἐκ τοῦ ἁγίου Πνεύματος φωτισθεὶς ὅτι ἔμελλε νὰ χειροποιηθῇ καὶ ἀρχιερεὺς καὶ πολλοὺς τεύλιμμένους θέλει παρηγορήσῃ καὶ πολλὰς ψυχὰς θὰ ἐξαποστείλῃ εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ὡς τὸ ἔδειξεν καὶ ἐμπράκτως ὁ ἅγιος καὶ ἀλήθευσεν ὁ λόγος τοῦ θεοῦ τοῦ καὶ ἀρχιερέως.

Ἄφ' ἧς ὥρας ἐγένετο ἱερεὺς, ὅσας ἀρετὰς καὶ καλωσύνας ἔκαμνε, τίς δύναται νὰ διηγῇ; τὰς ἀγρυπνίας, τὰς νηστίας, τὴν ἐγκράτειαν καὶ τὰς προσευχὰς ὑπὲρ τοῦ λαοῦ; Βλέπων λοιπὸν ὁ θεὸς τοῦ Νικόλαος καὶ ἀρχιερεὺς τοῦτον τοσοῦτον μέγαν εἰς τὴν ἀρετὴν καὶ θέλων χάριν προσκυνήσεως νὰ ὑπάγῃ εἰς Ἱερουσόλυμα ἀπῆκεν ἐπίτροπον τοῦ θρόνου τοῦ, καὶ ἐπιτηρητὴν εἰς τὴν μοναστήριον, ὅπερ ἔκτισε μόνος τοῦ καὶ τὸ ἐπωνόμασε Σιών, καὶ ἐδιηκούσε τὸν τε θρόνον τῆς ἐπισκοπῆς καὶ τὸ μοναστήριον ὡς νὰ ἦτο ὁ ἴδιος.

Αὐτὰ μὲν ἔγιναν ὕστερον, τὰ δὲ κατ' ἀρχὴς ἀκούσατε. Νέος ὢν ἔτι ὁ ἅγιος, ἀποθανόντος τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἀπῆκεν οὐκ ὀλίγην περιουσίαν εἰς χεῖρας αὐτοῦ, τὴν ὁποίαν διεδόρυπεν εἰς διατροφὴν πεινῶντων, εἰς ἐνδυμασίαν γυμνῶν, εἰς περιθάλψιν ὀρφανῶν καὶ χηρῶν, καὶ οὐχὶ εἰς ἀλόγους ἐπιθυμίας εἰς πολυτελεῖ ἐνδύματα καὶ λαμπροὺς ἵππους ὡς τοὺς νέους τῆς σημερινῆς ἐποχῆς· ἀκούων τοῦ προφητάναντος Δαβὶδ ὅστις λέγει· «Πλοῦτος ἂν ρέῃ μὴ προστιθέσθῃ καρδίαν»· οὕτω καὶ ὁ ἅγιος δὲν ἔδωκε προσοχὴν καθ' ὁλοκληρίαν εἰς τὸν ρέοντα καὶ φθαρτὸν πλοῦτον· ἀλλὰ διεδόρυπεν αὐτὸν ὡς ἔπρεπε ἵνα κερδίσῃ τὸν ἀφθαρτον καὶ αἰώνιον· Ἐκ τῶν πολλῶν δὲ ἐλεημοσυνῶν αἱ ἐπράξαν ἀκούσατε μίαν θαυμαστήν καὶ παράδοξον. Τὴν καιρὸν ἐκείνον ἦτο τις πολὺ πλούσιος ἄνθρωπος ἔχων τρεῖς θυ-

γατέρας παρθένας καὶ ὥραιος πορὰ πλὴν, κατὰ συμβεβηκὸς ἐφθασεν εἰς μεγάλην πτωχείαν ὥστε ἠναγκάσθη ἐκ τῆς μεγάλης πτωχείας νὰ βάλῃ τὰς ἑαυτοῦ θυγατέρας εἰς πορνείον καὶ νὰ διαφθείρῳνται μετὰ πάντων τῶν προσερχομένων εἰς αὐτὰς καὶ οὕτως νὰ πορίζηται δι' αὐτοῦ τοῦ μέσου τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, αὐτὰ καὶ αὐτὸς. Ὁ μὲν οὖν πατήρ τῶν θυγατέρων ἐκείνων οὕτως ἀπεφάσισε νὰ πράξῃ, ὁ δὲ θεὸς ὁ τὰ κρίματα τῶν καρδιῶν γινώσκων διὰ τὴν ἐκτελέσει τὰς τρεῖς ψυχὰς ἐκ τῆς κολάσεως, διὰ νὰ φανερωθῇ καὶ ἡ κρυπτὴ ὁρετὴ τοῦ ἁγίου εἰκονόμησε τὸ ἐξῆς. Κυθ' ἣν ἡμέραν ἐφανέρωσεν ὁ πατήρ ἐκείνος τὴν βουλήν του, τὸ ἔμαθε καὶ ὁ ἅγιος Νικόλαος· καὶ ἀμέσως ἐσκέψθη τὸ ἐξῆς διὰ νὰ σώσῃ αὐτὰς τὰς ψυχὰς. Δέσας εἰς ἓν μαυρὸν τριακῶσια φλωρία, ἅτινα κρυφίως τὴν νύκτα ὑπῆγε καὶ τὰ ἔρριπεν ἐκ μιᾶς θυρίδος εἰς τὸν οἶκον τοῦ πτωχεύσαντος· πλουσίου καὶ εὐθὺς ἀνεχώρησεν ἵνα μὴ φανερωθῇ εἰς κανένα διότι ἀπέφυγε τὸν ἔπαινον τῶν ἀνθρώπων θέλων μόνον ἵνα ἀρέσῃ εἰς τὸν Θεὸν ἀκούων τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον ὅπερ λέγει· «Σοὺ δὲ κοινοῦντος ἐλεημοσύνην μὴ γινώτω ἡ ἀριστερά σου τί ποιεῖ ἡ δεξιὰ σου»· ἦτοι ὅταν πράττης τὴν ἐλεημοσύνην νὰ μὴ τὸ ἤξεύρῃ οὐδεὶς.

Ὁ μὲν ἅγιος οὕτως ἔκαμε τὴν ἐλεημοσύνην, ὁ δὲ πατήρ ἐκείνος σηκωθείς τὸ πρωὶ ἐκ τοῦ ὕπνου βλέπει ἐντὸς τῆς οἰκίας τοῦ μαυρὸν δεδεμένον ὅπερ λαβὼν εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ ἔλυσεν καὶ βλέπει τὰ φλωρία διὰ τὰ καὶ μείνας ἐκστατικὸς ἐτρίβε τοὺς ἑαυτοῦ ὀφθαλμοὺς, νομίζων ὡς ἀπίθανον τὸ τοιοῦτον· μετρήσας δὲ τὰ φλωρία βλέπει ὅτι ἦσαν ἀκριβῶς τριακῶσια· τί καρδίαν ὑπολαμβάνετε ὅτι ἔκαμε τὴν ὥραν ἐκείνην; ἐχαίρετο μὲν διὰ τὸ καλὸν ὅπου τοῦ ἔγινεν ἐπεθύμει δὲ νὰ μάθῃ καὶ τίς νὰ ἦτο ὁ τοῦτο πράξας, μὴ γνωρίζων ὅμως τὸν εὐεργέτην τοῦ ἡδυσχέστη τὸν Θεόν. Παρευθὺς λοιπὸν τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὑπανδρεύει τὴν μεγαλειτέραν τοῦ θυγατέραν μετὰ τινὰ πλούσιον ἐκείνης τῆς πόλεως, ἐλπίζων εἰς τὸν Θεόν, ὅτι ἐκείνος ὅστις οἰκονόμησε τὴν προίκα τῆς πρώτης, αὐτὸς θὰ φροντίσῃ καὶ διὰ τῶν ἄλλων δύο. Καὶ ὁ μὲν πατήρ ἐκείνος οὕτως ἐπράξεν· ὁ δὲ ἅγιος βλέπων ὅτι εἰς καλὸν μετεχειρίσθη τὰ χρήματα, καὶ ἐγένετο ὡς ὁ θεὸς ἠθέλη, ἀμέσως τὴν δευτέραν νύκτα δένει εἰς ἕτερον μαυρὸν ἄλλα τριακῶσια φλωρία καὶ ἔρριψε διὰ νυκτὸς καὶ ταῦτα ἐκ τῆς ἰδίας θυρίδος· ἐγερθεὶς δὲ τὸ πρωὶ ὁ πατήρ τῶν θυγατέρων ἐκείνων ἐκ τοῦ ὕπνου, βλέπει ἕτερον μαυρὸν μετὰ ἄλλα τριακῶσια φλωρία, θαυμάζων τίς ὁ πράττων τὴν τοσαύτην καλωσύνην, καὶ μετὰ δακρύων παρεκάλει τὸν Θεόν καὶ ἔλεγεν· «Θεὲ καὶ Κύριε τοῦ ἐλέους, ὁ οἰκονομῶν τὴν τοῦ ἀνθρώπου σωτηρίαν, ὁ μὴ θέλων τὸν θάνατον τοῦ ἁμαρτωλοῦ ἕως τοῦ ἀπιστρέφει καὶ ζῆν αὐτὸν ὁ ἐκ τῶν οὐρανῶν καταβὰς διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, δεῖξον εἰς ἐμὲ τὸν πιστὸν σου δοῦλον τὸν ἐμὸν

εὐεργέτην, ἵνα γνωρίσω τίς εἶνα ὅστις πράττει εἰς ἐμέ τὴν τόσῃν ἔλεη-
μοσύνην· τίς μὲ ἤρπασεν ἀπὸ τῆς χειρὸς τοῦ διχόδου; Ὁ Τὰυλκ λέ-
γων, ἤλπιζε νὰ ἴδῃ τὸν εὐεργέτην· λοιπὸν ταύτην τὴν ἡμέραν ὑπὸ-
δρευσε καὶ τὴν δευτέραν θυγατέρα, ἐλπίζων εἰς τὸν Θεόν, ὅτι ὁ οἰ-
κονομήσας διὰ τῆς δύο θυγατέρων αὐτοῦ, θέλει αἰκονομήσῃ καὶ διὰ
τὴν τρίτην.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ταύτην προσέχων πάντοτε, ἔκλιν ὁ εὐεργέ-
της τοῦ νὰ τρέξῃ νὰ ἴδῃ τίς εἶναι ὁ ποιῶν τὴν ἔλεημοσύνην. Καὶ οὕ-
τως μὲν οὕτως ἐπρόσεχεν. Ὁ δὲ ἅγιος Νικόλαος βλέπων ὅτι ὁ ὑπὸ-
δρευσε καὶ τὴν δευτέραν ἠθέλησε νὰ τελειώσῃ τὸ καλὸν καὶ τὴν τρί-
την νύκτα πάλιν δίνει εἰς ἕτερον μικρὸν ἄλλο τρικυμῶν φλωρίαν
καὶ κρυφὰ ἔρριψε ταῦτα ἐκ τῆς αὐτῆς θυρίδος, οὕτως προσέχων, ἡ-
κουσε τὴν κτύπον τῶν φλωρίων καὶ ἀνοίξας ἀμέσως τὴν θύραν, ἔτρεξε
νὰ φθάσῃ τὸν ἅγιον, ἀλλὰ τρέχοντες καὶ οἱ δύο τοὺς, ἐφθασε τὸν
ἅγιον καὶ γνωρίσας αὐτὸν ἦτο πιστογνώστος ἐκ τῆς ἀρετῆς καὶ τοῦ
γένους τοῦ. Καὶ περὶ τὸν πόδα τοῦ ἔλεγεν· «εὐχαριστῶ σε
δοῦλε τοῦ Θεοῦ ὅτι μὲ ἐλυπήθης τὸν ταλαίπωρον καὶ ἔκαμες τὴν ἔλεη-
μοσύνην ταύτην εἰς ἐμέ τὸν ἄθλιον, ἔκλιν δὲν ἐπρόφθνας ἠθέλωμεν
καθὼ ψυχικῶς καὶ σωματικῶς». Εἰδὼν δὲ ὁ ἅγιος ὅτι ἐφάνη ὅτι ἐρε-
νερώθη ἡ ἀρετὴ τοῦ, λέγει πρὸς αὐτόν· «διὰ τὴν καλωσύνην αὐτὴν
ποῦ ἔκαμα εἰς σέ δὲν θέλω νὰ εἴπῃς εἰς κανένα τίποτε ἐν ὅσῳ ζῶ,
καὶ διὰ τοῦτο σέ ὀκίζω ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ». Ταῦτα εἰπὼν ὁ ἅγιος,
καὶ ἀμέσως ἀνεχώρησεν ἐξ αὐτοῦ. Τὴν ἐπαύριον ὁ πατήρ ἐκείνος
ὑπὸνδρευσε καὶ τὴν τρίτην θυγατέρα καλῶς, καὶ διήλθε τὴν οὐλόλαι-
πον τῆς ζωῆς τοῦ ἐν εἰρήνῃ δοξάζων τὸν Θεόν. Οὗτο τὸ μέγα καλὸν
ὑπερῆκαμεν ὁ ἅγιος ἐγένετο γνωστὸν εἰς ἡμᾶς καὶ θαυμάζομεν, τὰ
δὲ ἄλλα ἐν κρυπτῷ τὰς ἐλεημοσύνας, λέγω τὰς νηστείας, μόνος ὁ
Θεὸς γνωρίζει.

Ἀπὸ μόνον αὐτὸν δυνάμεθα νὰ καταλάβωμεν καὶ τὰ ἐπίλοιπα
αὐτοῦ κατωρθώματα, ἅτινα ἐπραττεν ἐν τῇ κρυπτῇ ἀποφεύγων τὸν
ἐπαινον τῶν ἀνθρώπων, καὶ μόνον τὴν τοῦ Θεοῦ ζήτησιν· ἀλλ'
ὅσον αὐτὸς ἐκρύπτετο τόσον ὁ Θεὸς τὸν ἐφανέρωνεν ἵνα τιμήσῃ αὐτόν,
διότι διὰ τῶν ἀγαθῶν ἔργων ἐτίμη τὸν Θεόν. Ἀκούσατε παρακαλῶ
καὶ τὰ ἐπίλοιπα τῆς διηγήσεως.

Θέλων ποτὲ ὁ ἅγιος, νὰ ὑπάγῃ εἰς Ἱερουσόλυμα ἵνα προσκύνῃ
τὸν Πανάγιον τοῦ τάφου καὶ διὰ τὴν εὐρὴν ἡσυχαστικὸν τόπον ἵνα μεί-
νῃ κατὰ μόνος εὐε ἐν πλοῖον Αἰγυπτιακὸν καὶ εἰσελθὼν εἰς αὐτὸ
μετ' ἄλλων Χριστιανῶν βλέπει καθ' ὕπνιν ὅτι ὁ διάβολος ὁ ἐχθρὸς
τῆς ἀληθείας ἔκοπτεν τὰ εἰς τὸ κατάρτιον σχοινία. Ἐξυπνήσας δὲ
τὴν πρωΐαν λέγει εἰς τοὺς ναυτας, ὅτι σήμερον μεγάλη τρικυμία θέ-

λαί μᾶς εἴρει· διότι εἶδον εἰς τὸν ὕπνον μου ὅτι θὰ ὑποφέρωμεν, ἀλλὰ
μὴ φοβηθῆτε, ἄλλ' ἐλπίζετε εἰς τὸν Θεόν καὶ αὐτὸς θὰ μᾶς ἐλευθε-
ρώσῃ ἐκ τοῦ θανάτου. Ἀκούσας δὲ εἶπε τοὺς λόγους τούτους παρευθὺς
νέφος μέγα καὶ σκοτεινὸν παρουσιασθὲν καὶ μετὰ τὸ νέφος ἄνεμος
καὶ ταραχὴ θαλάσσης μεγάλη ὥστε ἀπελπισθέντες ἅπαντες περιέν-
μενον τὸν θάνατον καὶ ἅπαντες οἱ ἐν τῷ πλοίῳ ἀτενίζοντες τὸν ἅγιον
παρεκάλουν αὐτὸν μετὰ δακρύων ἵνα δεχθῇ τοῦ Θεοῦ καὶ καταπαύσῃ
ὁ ἄνεμος. Σταθεὶς δὲ εἰς προσευχὴν ὁ ἅγιος εὐθὺς ὁ ἄνεμος ἔπαυσεν
ἡ θαλάσσα ἡσυχασα, καὶ οἱ ἐν τῷ πλοίῳ ἐχάρησαν. Εἰς τὴν ὥραν
τῆς τρικυμίας εἰς ναύτης ἀναβὰς εἰς τὸ κατάρτιον διὰ τὴν διορθώσῃ τὰ
σχοινία τοῦ πανίου καὶ καταβαίνων ἐκ τοῦ πόδου τῆς τρικυμίας ἐκρη-
μίσθη εἰς τὸ κατάρτιον τοῦ πλοίου καὶ ἀπέθανεν ὁ δὲ ἅγιος ἰδὼν
τὴν κατὰπαυσιν τοῦ ἀνέμου ἐχάρησαν οἱ ἐν τῷ πλοίῳ, ἐλυπήθησαν
μόνον διὰ τὸν θάνατον τοῦ ναύτου διὰ τοῦτο προσευχήθεις ὁ ἅγιος ἀ-
νέστησεν αὐτὸν ὡς ἐξ ὕπνου· φθάσαντες δὲ εἰς τὴν ξηρὰν ἐδιηγουντο
τὰ θαύματα τοῦ ἁγίου· τότε πολλοὶ ἀσθενεῖς προσέτρεχον εἰς αὐτόν
καὶ ἐθεραπεύοντο τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Εἰσελθὼν δὲ εἰς Ἱερουσόλυμα
προσεκύνησε τοὺς ἁγίους τόπους· τὸν Πανάγιον τάφον τοῦ Κυρίου,
λέγω, Γολγοθᾶ, τὸν τίμιον Στιχυρὸν καὶ ἄλλα τὰ σεβάσιμα μέρη. Θέ-
λων δὲ νὰ μένῃ ἐκεῖ ἵνα ἡσυχάσῃ ἄγγελος Κυρίου τὴν προσέταξε
τὴν νύκτα, ἵνα ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα τοῦ, καὶ ἀκούσατε τί συ-
νέβη εἰς τὴν ἐπιστροφὴν.

Ὁ ἅγιος θέλων νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα τοῦ, ὤπηγε εἰς τὸν
λιμένα τοῦ Ἰσταντο τὰ πλοῖα καὶ ἠρώτησεν ποῦ θὰ ὑπάγῃ· καὶ εἶπον
οἱ ναῦται, ὅπου εὐρωμεν ἐκεῖ θὰ ὑπάγωμεν. Λέγει ὁ ἅγιος νὰ σὰς
δώσω τὴν ναυλὸν μου νὰ μὲ ὑπάγετε εἰς τὰ Πάταρα τῆς Λυκίας.

Ἐτρεξαν λοιπὸν οἱ ναῦται διὰ τὴν ἀναχωρήσασιν, βλέποντες δὲ
ὅτι εἶχον καλὸν ἄνεμον ὕψωσαν καὶ ἀνεχώρησαν· θέλοντες δὲ νὰ
διέλθωσιν ἀπὸ τὴν πατρίδα τῶν ἑστροφῶν τὸ πλοῖον πρὸς τὸ μέρος
αὐτῶν ἀλλ' ὁ Θεὸς διὰ τὴν μὴ λυπήσῃ τὸν ἅγιον ἐξίγαγε μεγάλην
τρικυμίαν ὥστε συνετρίβῃ τὸ τιμῶνιον καὶ ἀπελπισθέντες οἱ ναῦται
περιέμενον τὸν θάνατον ἀλλ' ὁ ἅγιος διὰ προσευχῆς τοῦ κατεπράχυν
τὴν ταραχὴν τῆς θαλάσσης οἱ δὲ ναῦται παρ' ἐλπίδα εἶδον ὅτι ἐφθα-
σαν εἰς τὰ Πάταρα καὶ περὶ τὸν πόδα τοῦ ἐξήλθον συγχώ-
ρησιν. Μετὰ τοιοῦτον τρόπον ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πατρίδα τοῦ, πόσῃ
δὲ χαρὰν ἡσθάνθησαν οἱ ἐκείνου πατριῶται ὅτε εἶδον τὸν ἅγιον δὲν
δυναμὶ νὰ τὴν διηγηθῶ, Νέοι καὶ γέροντες, ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες
ὡς καὶ οἱ μοναχοὶ οἱ ὄντες εἰς τὸ Μοναστήριον τοῦ ἀφῆκεν ὁ Θεός
τοῦ ἐπίτρεπον, ὅλοι ἐξήλθον εἰς συνάντησίν τοῦ, καὶ φιλοξενήσαντες
αὐτόν, ὁ δὲ ἅγιος ἀνταφίλιξέννησεν αὐτοὺς μετὰ λόγον τοῦ Θεοῦ. Μέγας

δὲ ὧν εἰς τὴν ἀρετὴν ὁ ἅγιος καὶ εἰς τὴν κατὰ Θεὸν πολιτείαν δὲν ἠδυνήθη νὰ κρυφθῇ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ἀν καὶ ἀπέφυγε τὴν τούτων ἐπαινὸν διότι ἐφανερώνετο παρὰ τοῦ Θεοῦ διὰ πολλῶν ψυχῶν ὠφίλειαν, ἀκούσατε.

Πλησίον εἰς τὰ Πάτρια ἦτο πόλις ἥτις ἐλέγετο Μύρα, κατ' αὐτὰς ἀπ' ἰσχυρῶν ὁ ἀρχιερεὺς τῆς πόλεως ταύτης, ἐξήτουν ἄνθρωποι ἄξιον ἀρχιερέα τοῦ ἁγίου. Συνελθόντες δὲ οἱ ἐπίσκοποι καὶ κληρικοί τῆς ἐπαρχίας τὴν Μυραίων ὁπως ἐκλέξωσι τοιοῦτον, καὶ ὅλοι εἶπον τὴν λόγον των, ἀνστὰς δὲ εἰς ἐκ τῶν ἐπισκόπων λέγει· ὦ ἅγιοι καὶ ἱερεῖς συνελθόντες ἀκούσατέ μου· αὐτοὺς ὅπου ἐξελέχμεν ἡμεῖς δι' ἀρχιερεῖς, θεωροῦνται κακοὶ ἐξ ἡμῶν, ἀλλ' ὅς δεηθώμεν εἰς τὸν Θεὸν ἵνα ἴδωμεν ποῖον θὰ ἐκλέξῃ καὶ ὁ Θεός. Ἀκούσαντες δὲ οἱ ἐπίσκοποι τοὺς λόγους εὐχαριστήθησαν, καὶ δεηθέντες τὴν νύκτα ἐκείνη, ἵνα τοὺς φανερώσῃ τὸν ἅγιον, αἰρῆνης ἄγγελος Κυρίου ἐφάνη εἰς ἕνα ἐπίσκοπον πρεσβύτερον, λέγων· Ἐπίσκοπε, τί κοπιᾶζετε; ἀνίστα, ὁπάγε εἰς ἐκκλησίαν καὶ θὰ ἔλθῃ εἰς ἄνθρωπος συνετὸς δνόματι Νικόλαος· αὐτὸν κτερε Μητροπολίτην διότι αὐτὸς εἶναι ἄξιός νὰ ποιῇ τὴν λαὸν ὡς θέλει ὁ Θεός. Ἀπὸ τοῦ ἐπισκόπου εἶδε τὴν ὄψαν, ἀνέπερσεν ταύτην καὶ εἰς τοὺς ἄλλους ἐπισκόπους, ἀκούσαντες δὲ τοῦτο ἐδόξαζον τὸν Θεόν. αὐτὸς δὲ ἔλθων εἰς τὴν ἐκκλησίαν περιέμενε νὰ ἴδῃ ἐκεῖνον τὸν ὄψαν τοῦ εἶπεν ὁ ἄγγελος. Ἰσχυμένος δὲ βλέπει τὸν Νικόλαον πορευόμενον εἰς τὴν ἐκκλησίαν διὰ νὰ προσευχηθῇ· ὁ δὲ ἐπίσκοπος ἐνόησεν ὅτι ἐκεῖνος εἶναι, εἶπε ἔκνον μου, πῶς ἐνομάζεσε ὁ δὲ ἅγιος μετὰ κραυγῆς ἀπεκρίθη Νικόλαος ἅγιος δεσποτά· καὶ παρευθὺς ἀκούσας ὁ ἐπίσκοπος τὸν ἅγιον εἶπεν πρὸς αὐτὸν ἀκούσθαι μου. Καὶ λαβὼν αὐτὸν ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ ἑτέρου εἰς τοὺς ἄλλους ἐπισκόπους καὶ κληρικούς, καὶ ὡς εἶον δόξαζαν τὸν Θεόν ὅπου τοὺς ἔδωκε τοιοῦτον ποιμένα. Καὶ χειροτονήσαντες αὐτὸν ἀρχιερέα εἶπον πρὸς τὸν λαόν, δεχθῆτε ἀδελφοί τὸν ἅγιον ἀρχιερέα καὶ ποιμένα τὸν ἀπὸ Θεοῦ ἀπεσταλμένον. Ἰκί τὰ μὲν περὶ τῆς χειροτονίας τὴν οὕτως ἐγένοντο· ὅσους δὲ κόπους καὶ πόρους ἀγρυπνίας καὶ νηστειάς, ἐλεημοσύνας καὶ λοιπὰς ἀγαθουργίας δὲν δ' ναταί τις νὰ διηγήθῃ. Ἀλλ' ὁ διάβολος ὁ φθόνος τὸ κλέον τί κατ' ὅπως βλέπων τὴν εὐσεβεῖαν πληθυνμένην καὶ τοὺς χριστιανούς αὐξανόμενους, δὲν ὑπέφερε ἀλλὰ πικρακινήσας δύο βασιλεῖς κατὰ τὴν χριστιανῶν, τὸ ζῆλον τοῦ διαδόλου τὰ θηρία τὰ ἀνήμερα τοὺς διώκτας τῆς εὐσεβείας Διοκλητιανὸν καὶ Μαξιμιανόν, αἵτινες ἐθέτισαν μεγάλας τιμωρίας καὶ βόσκα ἀνυπόφορα κατὰ τὴν Χριστιανῶν· ὡ καὶ τοπάρχης ὠμοτάτης καὶ ἀπανθρώπου, οἷτινες ἐκήρυττον πανταχοῦ, ὅτι ὅστις εἶνε χριστιανός καὶ ἀρνήσῃ τὸν χριστὸν θὰ λάβῃ μεγάλας τιμὰς ἀπὸ

τοὺς βασιλεῖς· εἰ δὲ καὶ μένει Χριστιανός καὶ δὲν σέβεται τὰ εἰδωλα θὰ λάβῃ μεγάλας τιμωρίας καὶ βόσκα. Ἐκ τῶν χριστιανῶν πολλοὶ ὠμολόγησαν παρηγορίαν τὸν Χριστὸν ὡς Θεὸν ἀληθῆ καὶ ἀπέθανον μετὰ πολλῶν βασάνων ἄλλοι δὲ ἐκ φόβου ἠρνούντο φεῦ τὸν Χριστὸν καὶ ἐθυσιάζον εἰς τὰ εἰδωλα, οἱ φοβούμενοι δὲ καὶ μὴ θέλοντες νὰ ἀρνήσων τὸν Χριστὸν οὐδὲν ἔβουλον εἰς τὰ εἰδωλα, φεῦγον εἰς τὰ ὄρη καὶ σπήλαια κρυπόμενοι. Λοιπὸν οἱ ὀρίσμοι τῶν βασιλέων τούτων ἐφθασαν καὶ εἰς τὰ Μύρα εἰς τὴν ἐπισκοπὴν τοῦ ἁγίου, καὶ εὐρόντες τὸν ἅγιον οἱ τοπάρχαι πολὺ τὸν ἐπαίδευσαν καὶ τὸν ἐφυλάκισαν ἐμοῦ μετὰ τῶν ἄλλων χριστιανῶν, ὑποφέρων πείναν, δειψαν, καὶ πᾶσαν κακοπάθειαν. Ἐμείνε λοιπὸν ὁ ἅγιος ἐν τῇ φυλακῇ ἱκανὸν καιρὸν διδάσκων τοὺς χριστιανούς νὰ μείνουν στερεοὶ εἰς τὴν πίστιν. Ὁ μὲν ἐχθρὸς τῆς ἀληθείας διάβολος οὕτως εἰργάσθη, ὁ δὲ Θεός ὁ τοῦ ἀνθρώπου συμφέρον θέλων οὕτως οἰκονόμησε· οἱ μὲν δύο ἀσεβέστατοι βασιλεῖς ἐκεῖνοι ἀποθανόντες ἐπορεύθησαν εἰς τὴν γέεναν τοῦ πυρός· καὶ αὐτὸν αὐτῶν ἐβασίλευσεν ὁ χριστιανικώτατος Μέγας Κωνσταντῖνος, ὁ υἱὸς τῆς ἁγίας Ἐλένης καὶ Κωνσταντὸς τοῦ Χλωροῦ καὶ διετάξε πανταχοῦ ὅπου εὐρίσκεται χριστιανός ἐν τῇ φυλακῇ νὰ ἐλευθερωθῇ, αἱ Ἐκκλησίαι νὰ ἀνοικοδομοῦνται, αἱ δὲ εἰδωλολατρικαὶ νὰ ἀφανίζωνται. Ἀμέσως λοιπὸν οἱ χριστιανοὶ ἐκ τῶν φυλακῶν ἐλευθερώθησαν ὡς καὶ ὁ ἅγιος καὶ ἀποκατέστη πάλιν ἀρχιερεὺς καὶ ποιμὴν τῶν Μυρών.

Μετὰ ταῦτα λοιπὸν, οἱ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τοῦ εὐρισκόμενοι ἑλληνικοὶ βωμοὶ εἰς οὓς ἑκατόκουν οἱ δαίμονες καὶ ἐπροσκυνοῦντο παρὰ τῶν ἀνθρώπων, κατεκρημνίζοντο διὰ προσευχῆς τοῦ ἁγίου καὶ ἐδιαλύοντο εἰς γῶμα, οἱ δὲ δαίμονες ἐφευγονεῖς τὸν ἀέρα κλαίοντες ἰὴν συμφορὰν τῶν. Ἦτο δὲ ἐκεῖ καὶ εἰς μέγας βωμούς ἑλληνικὰς, διαφορετικὰς τῶν ἄλλων κατὰ τὸ ὕψος καὶ τὸ πλάτος τὸν ὅποιον ὠνόμαζον οἱ ἑλληνες τῆς θεᾶς Ἀρτέμιδος, ἡγοῦν τῆς Σελήνης. Ἐβουλήθη ὁ ἅγιος νὰ ἀφανίσῃ καὶ ἐκεῖνον· καὶ ποιήσας τὴν προσευχὴν παρευθὺς ἔπεσαν ὁ βωμός καὶ τὰ εἰδωλα ὡς τὰ φύλλα τοῦ δένδρου ἐκ μεγάλου ἀνέμου τὸ φθινόπωρον καὶ οἱ κα οἰκοῦντες δαίμονες ἐφευγον κλαίοντες καὶ λέγοντες εἰς τὸν ἅγιον ὅτι τοὺς ἠδίκησε. Ἡμεῖς δὲν σοὺ ἐπαισάμεν, καὶ σὺ μᾶς διώκεις ἀπὸ τὸν οἶκον μας· ἐδὼ εἰχομεν τὴν κατοικίαν μας πλανώντες τοὺς ἀνθρώπους οἱ ὅποιοι μᾶς ἐλάτρευον καὶ τώρα ποῦ νὰ υπάγωμεν λέγει πρὸς αὐτοὺς ὁ ἅγιος· παρεύθητε εἰς τὸ πῦρ τὸ ἐξώτερον τὸ ἡτοιμασμένον τῷ διαδόλῳ καὶ τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ. Καὶ περὶ τῶν βωμῶν οὕτως ἐγενε. Εἰς τὸν εἰκοστὸν χρόνον τῆς βασιλείας τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, ἦτο τις ἀνθρώπος δνόματι Ἀρείος παπαιδευμένος· κατώκει δὲ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν καὶ ὁ ἅγιος Πέτρος ὁ Κάρτος ὁ ἀρ-

χειρεὺς τὸν χειροτονητὴ διέκονον· χειροτονηθεὶς δὲ ἤρχισε νὰ λέγῃ λόγια βλάσφημα κατὰ Θεοῦ, ὅτι ὁ Χριστὸς δὲ εἶνε Θεὸς ἀληθής, ἀλλὰ κτίσμα, καὶ ποίημα Θεοῦ. Εἰδὼν δὲ ὁ ἀρχιερεὺς ὅτι εἶνε βλάσφημος τὸν ἐκάθηρεν ἐκ τῆς διακονίας. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ ἁγίου Πέτρου ἔλαβε τὴν ἀρχιερωσύνην τὴν Ἀλεξανδρείας Ἀχιλλὰς τις, τὸ ὄνομα ὅστις μετέφερε τὸν Ἀρείον εἰς τὴν εὐσέβειαν χειροτονήσας αὐτὸν καὶ πρωτόπαπαν Ἀλεξανδρείας. Ἔως μὲν ἔζη ἀρχιερεὺς Ἀχιλλὰς διατήρει τὴν εὐσέβειαν ὁ ἀσεβέστατος Ἀρείος ἀποθανὼν δὲ ὁ Ἀχιλλὰς καὶ λαβὼν τὴν ἀρχιερωσύνην ὁ ἅγιος Ἀλέξανδρος πάλιν ἤρχισε νὰ βλάσφημῇ καὶ περισσότερα. Βλέπων αὐτὸν ὁ ἀρχιερεὺς τὸν ἐκάθηρε καὶ ἀναθεμάτισε, αὐτὸς δὲ ἐξηκολούθει τὰ τῆς αἰρέσεώς του σύρας μετ' αὐτοῦ καὶ τὸν Εὐσέβιον μητροπολίτην Νικημηδείας, τὸν Ναυλίον τὸν ἀρχιερέα τῆς Τύρου καὶ ἄλλον Εὐσέβιον μητροπολίτην Καισαρείας, οὐ μόνον αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ πολλοὺς κληρικοὺς καὶ Ἀρχιερεῖς.

Βλέπων δὲ ὁ μέγας Κωνσταντῖνος τὴν σύγχυσιν τῆς Ἐκκλησίας ἔστειλε πανταχοῦ διατάγας, νὰ συναχθῶσιν ὅλοι οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρῶτοι τῶν μοναχῶν εἰς τὴν πόλιν Νίκειαν καὶ νὰ συνδιαλεχθῶσι μετὰ τοῦ Ἀρείου, καὶ νὰ ἰδοῦν τίς εἶναι ὁ πρῶτος καὶ βλάσφημος. Συναχθέντες δὲ ἀρχιερεῖς διακόσιοι τριάκοντα δύο ἱερεῖς διέκονοι καὶ μοναχοὶ ὀγδοήκοντα ἔξι. ἐν ὧν 318, ἔσχατοι δὲ καὶ πρῶτοι τῆς συνόδου ἦσαν οἱ ἑξῆς· Σύλδεστρος Πατριάρχης Ρώμης, Μητροπότης Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, Ἀλέξανδρος Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας, μετὰ τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου, Εὐστάθιος Πατριάρχης Ἀντιοχείας, Μακάριος Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας, ὁ ἅγιος Παφνούτιος ὁ ὁμολογητὴς, ὁ ἅγιος Σπυρίδων ἀρχιερεὺς Τριμυθούτων μετ' αὐτῶν ἦτο ὁ μέγας καὶ θαυματουργὸς Νικόλαος. Καθίσας ὁ Βασιλεὺς εἰς τὸν θρόνον, ἐκάθησαν ἔξ' ἐκάστου μέρους ἀπὸ ἐκατὸν πενήκοντα ἐννέα πατέρες, συζητοῦντες αὐτοὶ καὶ ὁ Ἀρείος μετὰ πολλὴν ἀγωνίαν. Βλέπων δὲ ὁ ἅγιος Νικόλαος ὅτι ὁ Ἀρείος ἐπρόκειτο νὰ ἀπιστομώσῃ ὅλους τοὺς ἀρχιερεῖς, θεῖον ζῆλον κινούμενος, ἐτηρώθη καὶ ἔδωκεν ἕν ῥήπισμα ὅπου ἐστίσθησαν τὰ μέλη του. Πραποειπὺς δὲ ὁ Ἀρείος λέγει πρὸς τὸν βασιλεῖα, Βασιλεῦ δικαιοτάτε, εἶνε δίκαιον ἔμπροσθεν τῆς βασιλείας σου νὰ κτυπήσῃς τὸν ἄλλον· ἐν μὲν ἔχει λόγον ὅς ὁμιλῇ ὡς καὶ οἱ λοιποὶ πατέρες· ἐν δὲ εἶναι ἀμαθής, ὡς σιωπῇ ὡς καὶ οἱ ὁμοίαι του· δικαί νὰ μὲ βράπτῃς ἔμπροσθεν τῆς βασιλείας σου. Ἀκούσας ὁ Βασιλεὺς πολὺ τοῦ ἐκακοφάνη καὶ λέγει πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς ἅγιοι ἀρχιερεῖς, νομίζετε εἶνε ὅτι ὅστις σηκώνει χερὶ ἔμπροσθεν τοῦ Βασιλέως διὰ νὰ κτυπήσῃ τινὰ νὰ τοῦ κόπτεται, ἀφίνω τοῦτο ὅπως τὸ κρίνει ἡ ἀγιότης σας. Ἀπεκρίθησαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ εἶπον. Μεγαλειότατε, ὅτι μὲν κακῶς ἐπραξεν ὁ ἀρχιερεὺς τὸ

ὁμολογοῦμεν ὅλοι μας· πλὴν παρκαλοῦμέν σε, τώρα μὲν ὅς τὸν καθήρωμεν καὶ τὸν φυλακίσωμεν, καὶ μετὰ τὴν διέλυσιν τῆς Συνόδου, τότε θέλωμεν τὸν καταδικάσαι. Καθήμενοι δὲ αὐτὸν καὶ φυλακίσαντες, ἐράνη τὴν νύκτα ὁ Χριστὸς καὶ ἡ Θεοτόκος ἐν τῇ φυλακῇ καὶ λέγουσιν, Νικόλαε, δικαί εἶπαι φυλακισμένος; Καὶ ὁ ἅγιος ἀπεκρίθη διὰ τὴν ἰδικήν σας ἀγάπην. Λέγει πρὸς αὐτοὺς ὁ Χριστὸς, λάβε αὐτὸ καὶ τοῦ ἔδωκε τὸ Εὐαγγέλιον, ἡ δὲ Θεοτόκος τὸ ἔδωκε τὸ ἀρχιερατικὸν ὁμολόγιον. Τὴν ἐπύκρινον τινὲς γνωστοὶ τοῦ τοῦ ἔφερον ἄρτον, καὶ βλέπουσιν ὅτι ἦτο λυτὸς ἐκ τῶν δεσμῶν· καὶ εἰ, μὲν τὸν ὅμον του ἐφόρει τὸ ὁμολόγιον, εἰς δὲ τὰς χεῖρας ἐκράτει ἀναγιγνώσκων τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον, ἐρωτήσαντες πού τὰ εὔρε, τοὺς εἶπε πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν. Μεθ' οὗτο ὁ βασιλεὺς ἐξέδωκεν ἐκ τῆς φυλακῆς αὐτὸν καὶ ἐξῆλθε σιγῶς, ὡς καὶ ὅλοι οἱ λοιποὶ. Διαλυθείσης δὲ τῆς Συνόδου, ἐπίστρεψαν ἅπαντες οἱ Ἀρχιερεῖς, ὡς καὶ ὁ ἅγιος Νικόλαος εἰς τὴν ἐπαρχίαν του.

Πεῖνα μεγάλη ἐγένετό ποτε εἰς ὅλην τὴν Λυκίαν, τὴν ὁποίαν δὲν ἐγθρομοῦντο ποτὲ οἱ ἄνθρωποι καὶ πολὺ ἐστενοχωροῦντο ὡς καὶ τὰ Μύρα ἡ ἐπαρχία τοῦ ἁγίου ἐκινδύνευε νὰ κατασραφῇ. Ἀλλ' ὁ ἅγιος λυπούμενος τὸ ποίμνιόν του, τι ἐνήργησε. Πλοιαρχὸς τις ἐφόρτωσε τὸ πλοῖόν του σίτου διὰ τὴν Γαλλίαν φαίνεται δὲ τὴν νύκτα ὁ ἅγιος Νικόλαος καθ' ὕπνον καὶ τοῦ λέγει, τὸν σίτον νὰ τὸν υπάγῃς εἰς τὰ Μύρα τῆς Λυκίας καὶ ὅχι εἰς τὴν Γαλλίαν, ὅτι ἐκεῖ εἶνε πείνα μεγάλη καὶ δὲ τὸν ἐξοδεύσῃς μετὰ μεγάλη τιμὴν, καὶ γρήγορα· λάβε δὲ καὶ ὁ δὲ καὶ ὡς ἀρραβῶνα τρεῖς φλωρία, καὶ ἅμα φθάσης λαμβάνεις καὶ τὰ ἐτίλοιπα χρήματά· Ἐξυπνήσας τὴν πρῶτιαν εἶρεν εἰς χεῖρας τοῦ τὰ νομίσματα, καὶ διηγρηθεὶς τοῦτο εἰς τοὺς ναύτας· ἔδειξε καὶ τὰ νομίσματα καὶ ἀνεχώρησαν διὰ τὰ Μύρα τῆς Λυκίας, διότι ἐννόησεν ὁ πλοίαρχος ὅτι ἦτο ἐκ τοῦ Θεοῦ τοῦτο, καὶ ὅτι ἤθελεν ὠφεληθῇ. Φθάσκατες εἰς τὰ Μύρα ἐπώλησαν τὸν σίτον μετ' ὀφέλειαν, οἱ δὲ ἄνθρωποι τοῦ τόπου ἐκείνου ἐδόξουν τὸν Θεὸν ὅστις πάντοτε φροντίζει διὰ τοὺς εἰς αὐτὸν ἐλπίζοντας.

Εἰς τῆς Λυκίας τὰ μέρη ἦτο πόλις ἦτοι ὠνομάζετο πρὸς τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου μεγάλη Φρυγία, ἦτον δὲ καὶ ἄλλη μικρὰ Φρυγία πέραν τῆς Κιόπλεως τῇ ὁποίᾳ θίξοντο τὴν ὀνομάζουσαν Τρωάδα. Εἰς τὰ μέρη τῆς μεγάλης Φρυγίας ἐκατοίκουν ἔθνη ἄλλόφυλα καὶ ξένη, ἅπερ ὠνομάζοντο Ταηράλοι. Ὑπαναστατήσαντες δὲ ἕκαμον ἰδικήν των βασιάν· χωρισθέντες ἐκ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου.

Ἀκούσας ὁ μέγας Κωνσταντῖνος τὴν διέρεσιν Φρυγῶν ἔμεψε τρεῖς στρατηγούς· μὲ ἱκανὴν στρατὸν ὅπως εἰρηνεύσωσιν αὐτοὺς. ὠνομάζοντο

δὲ οἱ στρατηγοί, ὁ μὲν εἰς Ναποτιανός, ὁ δεύτερος Οὐρτος καὶ ὁ τρίτος Ἐρπουλίων. Πλέοντες καὶ οἱ τρεῖς ἐφθασαν εἰς τὴν λιμένα τῷ Μυραίων καλούμενον Ἀδριακὴν καὶ ἐπειδὴ ἦτο κακοκαιρία ἔμενον ἐκεῖ ἐπὶ νύκτι καὶ κοίρως κατάλληλος· οἱ δὲ στρατῶται ἔχοντες συνήθεον εἰς τὴν ἄρπαγην, ἐλθόντες εἰς τὴν πόλιν ἔπως ἀγοράσωσι δευτέρους τὴν ἀρπαγὴν, ἐλθόντες εἰς τὴν πόλιν οὐγγυαί· εἰς τὴν ἀγορὰν τῶν Μυραίων ἐκ τούτου ἐγένετο μεγάλη οὐγγυαί· εἰς τὴν ἀγορὰν τῶν Μυραίων διότι ἤρπαζον διὰ εὐρίσκον· ὁ δὲ ἅγιος ἀκούσας τὴν οὐγγυαί ἐπορεύθη εἰς τὸν λιμένα· εὗρε τοὺς στρατηγοὺς καὶ λέγει πρὸς αὐτούς· διατί ἀξιοί μοι ἀφήσατε τοὺς στρατιώτας καὶ ἦλθον καὶ καταστρέφουν τὴν πόλιν καὶ ἀρπάζουν ὑπηκόων ἀνθρώπων τοῦ Βασιλέως τὰ ἑαυτῶν πράγματα καὶ ζημιώνουσιν αὐτούς. Οἱ δὲ στρατηγοὶ εἶπον· ἡμεῖς δὲν γινώσκουμεν ἅγιος τοῦ Θεοῦ περὶ τούτου τίποτε· διότι ὁ Βασιλεὺς μᾶς ἔστειλεν εἰς τοὺς ἐπαναστατήσαντας Τηγεύλους ὅπως τοὺς εἰρηνεύσωμεν. Καὶ ἀμέσως πορευθέντες εἰς τὴν ἀγορὰν ἄλλους ἐκ τῶν στρατιωτῶν ἔδεραν, ἄλλους συνεβούλευον· καὶ οὕτως εἰρηνεύσαν τὰ πράγματα. Τότε ὁ ἅγιος λαβὼν τοὺς στρατηγοὺς εἰς τὴν Μητροπολιν φιλοξενήσας αὐτοὺς ἀρκούντως καὶ ὥς καλὸς πατὴρ συμβούλευσας καὶ εὐχρηθεὶς ἀπέστειλεν εἰς τὸν λιμένα τῶν Μυραίων εὐχαρίστημένους.

Καὶ οἱ μὲν στρατηγοὶ μετὰ τοῦ στρατοῦ εἰσῆλθον εἰς τὴν πόλιν νὰ ἀναχωρήσουν· ὁ δὲ ἅγιος ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πόλιν, καὶ παρὰ αὐτὰ βλέπει ἄνδρας τε καὶ γυναῖκες κλαίοντας καὶ παρακαλοῦντες τὸν ἅγιον ὅπως προφθάσῃ καὶ ἐλευθερώσῃ τρεῖς ἐκ τῶν συγγενῶν τῶν τοῦς ἐποίους ἀδίκως οὐ δικαίως τοῦ τόπου Εὐστάθιος ἐκατεδίκασεν εἰς θάνατον τοῦτο καὶ παραλαβὼν μετ' ἑαυτοῦ τοὺς τρεῖς στρατηγοὺς ἔσπευσε δρομαίως μετ' αὐτῶν ὅπως φθάσῃ εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης καὶ σώσῃ αὐτούς· συναντῶν δὲ καθ' ὅσον ἀνθρώπους ἡρώα ἐὰν εἶδον αὐτοὺς καὶ πληροφροῦμένους ἔσπευδε διὰ νὰ τοὺς ἀπαλλάξῃ ἐκ τοῦ θανάτου· φθάσας δὲ ἰδρωμένος ἤρπασεν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ δημίου τὴν σπάθην ὅπως ἤθελεν ἀποκεφαλίσαι αὐτούς, ἔλυσεν αὐτούς ἐκ τῶν δεσμῶν καὶ ἀπέστειλε χαίροντας, οἵτινες ἐδόξαζον τὸν Θεὸν καὶ τὸν ἅγιον Νικόλαον ὅστις τοὺς ἡθευέρωσε. Διαδοθείσης τῆς φήμης εἰς τὴν πόλιν, ἔτρεχον ἄνδρες καὶ γυναῖκες εἰς τὸ γεγονός. Ὁ δὲ Εὐστάθιος ἰππεύσας ἔτρεχε νὰ ἴδῃ καὶ αὐτὸς τὸ γεγονός. Ὁ δὲ ἅγιος ὡς εἶδεν αὐτὸν τὸν ἡλεγε διὰ τὴν ἔκτακτον κρίσιν, δωροδοκῆς, καὶ ἐκατεδίκασε τοὺς ἀθώους ἀνθρώπους· αὐτὸς δὲ ὁμολόγησεν ὅτι ὁ Συμονίδης καὶ Εὐδόξιος οἱ πρῶτοι τοῦ τόπου ἐμαρτύρησαν περὶ αὐτῶν καὶ διὰ τοῦτο ἐξέδωκε τοιαύτην ἀπόφασιν· ὁ δὲ ἅγιος διεμαρτυρήθη ἐνώπιον τῶν τριῶν στρατηγῶν ὅτι θὰ καταγγείλῃ

τὴν πρᾶξιν εἰς τὸν βασιλέα Μίχαν Κωνσταντίνον· ὅπως μάθῃ ὅτι εἶνε ἀδίκως κριτής. Ὁ δὲ Εὐστάθιος ἀκούσας ταῦτα καὶ φθιθεὶς ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἁγίου ζητῶν συγχώρησιν καὶ ὁμολογήσας τὴν ἀδικίαν κρίσιν ἔκτακτον· ὁ δὲ ἅγιος συγχωρήσας αὐτὸν ἀπέστειλεν εἰς τὴν πόλιν.

Ταῦτα πάντα εἶδον οἱ 3 στρατηγοὶ καὶ εἰσελθόντες εἰς τὸ πλοῖον ἀναχώρησαν καὶ φθάσαντες εἰς Φρυγίαν εἰρηνεύσαν τοὺς Τηγεύλους καὶ ἐπιστρέψαντες εἰς Κ)πολιν καὶ προσκυνήσαντες τὸν βασιλέα ἀνέφερον τὴν ὑπόθεσιν πῶς εἰρηνεύσαν τοὺς Τηγεύλους· ὁ δὲ βασιλεὺς τοὺς ἐτίμησε καὶ πλείους χαρίματα τοῦς ἔδωκεν καὶ εἰς μεγαλητέραν τιμὴν τοὺς ἀνύψωσε. Ἀλλὰ τί τὸ μετὰ ταῦτα. Οἱ μὲν τρεῖς στρατηγοὶ ἐκεῖνοι ὁ Ναποτιανός, ὁ Οὐρτος καὶ Ἐρπουλίων διέτριβον εἰς τὰ βασίλεια· ὡς πρῶτοι τοῦ βασιλέως· φθονεροὶ δὲ τινες ἀνθρώποι τοῦ βασιλέως μὴ δυνάμενοι νὰ βλέπωσιν αὐτοὺς οὕτω τιμωμένους ὑπῆγον εἰς τὸν τοῦ Βασιλέως ἐπίτροπον Ἀδλάδιον ὀνόματι καὶ λέγουσιν· εἶδες τί ἔκαμαν οἱ τρεῖς στρατηγοὶ· ὁ Βασιλεὺς τοὺς ἔπεμψε νὰ εἰρηνεύσουν τοὺς Τηγεύλους, αὐτοὶ δὲ συνενοήθεντες μετ' αὐτῶν, σκέπτονται νὰ πείσωσι τοὺς μετ' αὐτῶν στρατιώτας νὰ ἐπαναστατήσωσι μετὰ τῶν Τηγεύλων καὶ βασιλεύσωσιν αὐτοί. αὐτὰ ὡς ἤκουον ὁ Ἀδλάδιος εἶχε κατὰ νοῦν τὴν ὑπόθεσιν· αὐτοὶ δὲ ὡς εἶδον· ὅτι ἀνὰ χρημάτων δὲν γίνεται τίποτε ἔδωκαν εἰς αὐτὸν χρήματα πολλὰ· λαβὼν δὲ οὕτως τὰ χρήματα ἐφύλακισεν αὐτοὺς, μὴ ἡξεύροντας τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου. Ἐμενον δὲ ἀρκετὸν χρόνον εἰς τὴν φυλακὴν χωρὶς νὰ ἡεθύνουν τὴν αἰτίαν οἱ δὲ φθονεροὶ ἐκεῖνοι ἄνδρες φθονούμενοι νὰ φανερωθῶν εἰς τὸν Ἀδλάδιον καὶ τὸν βασιλέα ψεύτται ἐφέρον εἰς τὸν Ἀδλάδιον καὶ ἄλλα περισσότερα χρήματα καὶ ἐζήτησαν νὰ διαλέξῃ ὅπως φανερωθῇ τὸ συντομώτερον μήπως ἐγγὺς συνεννοήσῃ μετὰ τῶν Τηγεύλων ὄντες ἐν τῇ φυλακῇ καὶ ἐλθουσιν πρὸς ἀπελευθέρωσιν των. Βλέπων ὁ Ἀδλάδιος ὅτι καὶ εἰς φόνον τὸν βιάζωσι, τρέχει πρὸς τὸν βασιλέα μετὰ λυπημένον πρόσωπον καὶ λέγει πρὸς αὐτὸν. Μεγαλειότατε οἱ 3 στρατηγοὶ Ναποτιανός, Οὐρτος καὶ Ἐρπουλίων ὅλοι ἐπέμψαν νὰ εἰρηνεύσουν τοὺς Τηγεύλους, αὐτοὶ τοὺς ἔπεραν εἰς τὸν ἐκυτόν τους καὶ σκέπτονται νὰ ἐπαναστατήσωσι κατὰ τῆς βασιλείας σου λοιπὸν ἐγὼ τοὺς ἐφύλακισα καὶ νὰ διατάξῃς ἢ νὰ φονεύῃς, ἢ νὰ σκεφθῇς πῶς νὰ ἀπαλλάγῃς ἐκ τῶν χειρῶν αὐτῶν καὶ ἰδῶσι καὶ ἄλλοι καὶ σωφρονισθῶσι.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ βασιλεὺς καὶ νομίζων. διὸ ὁ Ἀδλάδιος λέγει· ἀλήθειαν, διότι νὰ τοὺς ἀναγγείλωσιν δι' αὐτοὺς ἀποκεφαλίζονται Γράψας ὁ Ἀδλάδιος τὴν ἀπόφασιν, ἔστειλεν εἰς τὴν φυλακὴν νὰ τὸς διδῇ ἢ ἀγγεῖλαι. Εἰδὼν ὁ δεσμοφύλαξ κτείνων

δὲ οἱ στρατηγοί, ὁ μὲν εἰς Νεποτιανός, ὁ δεύτερος Οὐρσος καὶ ὁ τρίτος Ἑρπυλίων. Πλέοντες καὶ οἱ τρεῖς ἐφθασαν εἰς τὴν λιμένα τῷ Μυραίων καλούμενον Ἀδριακὴν καὶ ἐπειδὴ ἦτο κακικαρία ἐβίον ἐκεῖ ἕως νύκτ' ἔλθῃ κοῖρος κατάλληλος· οἱ δὲ στρατῶται ἔχοντες συνήθεσιν εἰς τὴν ἀρπαγὴν, ἐλθόντες εἰς τὴν πόλιν ἐπὶ τὴν ἀγορὰν τῶν Μυραίων ἐκ τούτου ἐγένετο μεγάλη σύγχυσις· εἰς τὴν ἀγορὰν τῶν Μυραίων διότι ἤρπαζον· οἱ δὲ ἄγιοι ἀκούσας τὴν σύγχυσιν ἐπαρέβη εἰς τὸν λιμένα· εὗρε τοὺς στρατηγοὺς καὶ λέγει πρὸς αὐτούς· διατί ἀξιοί μοι ἀφήσατε τοὺς στρατιώτας καὶ ἦλθον καὶ καταστρέφον τὴν πόλιν καὶ ἀρπάζουσιν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων τοῦ Βασιλέως τὰ ἑαυτῶν πράγματα καὶ ζημιώνουσιν αὐτούς. Οἱ δὲ στρατηγοὶ εἶπον· ἡμεῖς δὲν γινώσκουμεν ἄγιοι τοῦ Θεοῦ περὶ τούτου τίποτε· διότι ὁ Βασιλεὺς μᾶς ἐστειλεν εἰς τοὺς ἐπαναστατήσαντας Τηγεῖλους ὅπως τοὺς εἰρηνεύσωμεν. Καὶ ἀμέσως πορευθέντες εἰς τὴν ἀγορὰν ἄλλους ἐκ τῶν στρατιωτῶν ἔδεραν, ἄλλους συνεβούλευον· καὶ οὕτως εἰρήνευσαν τὰ πράγματα. Τότε ὁ ἅγιος λαβὼν τοὺς στρατηγοὺς εἰς τὴν Μητροπολιν φιλοξενήσας αὐτοὺς ἀρκούντως καὶ ὥς καλὸς πατὴρ συμβούλευσας καὶ εὐχρηθεὶς ἀπέστειλεν εἰς τὸν λιμένα τῶν Μυραίων εὐχαρίστημένους.

Καὶ οἱ μὲν στρατηγοὶ μετὰ τοῦ στρατοῦ εἰσῆλθον εἰς τὴν πόλιν νὰ ἀναχωρήσουν· ὁ δὲ ἅγιος ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πόλιν, καὶ παρὰ ταῦτα βλέπει ἄνδρας τε καὶ γυναῖκες κλαίοντας καὶ παρακαλοῦντες τὸν ἅγιον ὅπως προφθάσῃ καὶ ἐλευθερώσῃ τρεῖς ἐκ τῶν συγγενῶν τῶν τοῦ Εὐστάθιος ἀδικοῦς οἱ δὲ τῶν Εὐστάθιος ἐκατέρωθεν εἰς θάνατον ἐπωδονήθησαν παρὰ τῶν ἐχθρῶν. Γινώσκων ὁ ἅγιος τὸ εἶδος τοῦτο καὶ παραλαβὼν μετ' ἑαυτοῦ τοὺς τρεῖς στρατηγοὺς ἐσπευσεν ὁρμαίως μετ' αὐτῶν ἐπὶ τὴν πόλιν εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης καὶ σώσῃ αὐτούς· σιναντῶν δὲ καθ' ὅσον ἀνθρώπους ἡρώτα ἐὰν εἶδον αὐτοὺς καὶ πληροφαιρούμενος ἐσπευδε διὰ νὰ τοὺς ἀπαλλάξῃ ἐκ τοῦ θανάτου· φθάσας δὲ ἰδρωμένος ἤρπασεν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ δημίου τὴν σπάθην ὅπου ἤθελεν ἀποκεφαλίσαι αὐτούς, ἔλυσεν αὐτοὺς ἐκ τῶν δεσμῶν καὶ ἀπέστειλε χαίριντας, οἵτινες ἐδόξαζον τὸν Θεὸν καὶ τὸν ἅγιον Νικόλαον ὅστις τοὺς ἡθευέρωσε. Διαδοθείσης τῆς φήμης εἰς τὴν πόλιν, ἔτρεχον ἄνδρες καὶ γυναῖκες εἰς τὸ γεγονός. Ὁ δὲ Εὐστάθιος ἰππεύσας ἔτρεχε νὰ ἴδῃ καὶ αὐτὸς τὸ γεγονός. Ὁ δὲ ἅγιος ὡς εἶδεν αὐτὸν τὸν ἡλεγε διὰ τὴν ἔκτασιν αὐτοῦ, δωροδοκῆσαι, καὶ ἐκατέρωθεν τοὺς ἀθώους ἀνθρώπους· αὐτὸς δὲ ὁμολόγησεν ὅτι ὁ Συμονίδης καὶ Εὐδόκιμος οἱ πρῶτοι τοῦ τόπου ἐμαρτύρησαν περὶ αὐτῶν καὶ διὰ τοῦτο ἐξέδωκε τοιαύτην ἀπόφασιν· ὁ δὲ ἅγιος διεμαρτυρήθη ἐνώπιον τῶν τριῶν στρατηγῶν ὅτι θὰ καταγγεῖλῃ

τὴν πρᾶξιν εἰς τὸν βασιλέα Μίχην Κωνσταντίνον· ὅπως μάθῃ ὅτι εἶνε ἄδικος κριτής. Ὁ δὲ Εὐστάθιος ἀκούσας ταῦτα καὶ φθονήσας ἐπεσαν εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἁγίου ζητῶν συγχώρησιν καὶ ὁμολογήσας τὴν ἄδικον κρίσιν ὅπου ἔκχευε· ὁ δὲ ἅγιος συγχωρήσας αὐτὸν ἀπέστειλεν εἰς τὴν πόλιν.

Ταῦτα πάντα εἶδον οἱ 3 στρατηγοὶ καὶ εἰσελθόντες εἰς τὸ πλοῖον ἀναχώρησαν καὶ φθάσαντες εἰς Φρυγίαν εἰρήνευσαν τοὺς Τηγεῖλους καὶ ἐπιστρέψαντες εἰς Κ) πόλιν καὶ προσκυνήσαντες τὸν βασιλέα ἀνέφερον τὴν ὑπόθεσιν πῶς εἰρήνευσαν τοὺς Τηγεῖλους· ὁ δὲ βασιλεὺς τοὺς ἐτίμησε καὶ πλείους χαρίματα τοῦ ἐδωκεν καὶ εἰς μεγαλητέραν τιμὴν τοὺς ἀνέψωπε. Ἀλλὰ τί τὸ μετὰ ταῦτα. Οἱ μὲν τρεῖς στρατηγοὶ ἐκεῖνοι ὁ Νεποτιανός, ὁ Οὐρσος καὶ Ὁρπυλίων διέτριβον εἰς τὰ βασίλεια· ὡς πρῶτοι τοῦ βασιλέως· φθονεροὶ δὲ τινες ἀνθρώποι τοῦ βασιλέως μὴ δυνάμενοι νὰ βλέπωσιν αὐτοὺς οὕτω τιμωμένους ὑπῆγον εἰς τὸν τοῦ Βασιλέως ἐπίτροπον Ἀδλάδιον ὀνόματι καὶ λέγουσιν εἰδὲς τί ἔκαμαν οἱ τρεῖς στρατηγοὶ· ὁ Βασιλεὺς τοὺς ἐπεμψε νὰ εἰρηνεύσουν τοὺς Τηγεῖλους, αὐτοὶ δὲ συνενοήσαντες μετ' αὐτῶν σκέπτονται νὰ πείσωσι τοὺς μετ' αὐτῶν στρατιώτας νὰ ἐπαναστατήσωσι μετὰ τῶν Τηγεῖλων καὶ βασιλεύσωσιν αὐτοί. αὐτὰς ὡς ἤκουον ὁ Ἀδλάδιος εἶχε κατὰ νοῦν τὴν ὑπόθεσιν· αὐτοὶ δὲ ὡς εἶδοντες ὅτι ἀνὰ χρημάτων δὲν γίνεται τίποτε ἔδωκαν εἰς αὐτὸν χρήματα πολλὰ· λαβὼν δὲ οὕτως τὰ χρήματα ἐφύλακισεν αὐτοὺς, μὴ ἡξεύροντας τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου. Ἐμενον δὲ ἀρκετὸν χρόνον εἰς τὴν φυλακὴν χωρὶς νὰ ἡεόρουν τὴν αἰτίαν οἱ δὲ φθονεροὶ ἐκεῖνοι ἄνδρες φθονούμενοι νὰ φανερωθῶν εἰς τὸν Ἀδλάδιον καὶ τὸν Βασιλέα ψεύτται ἐφέρον εἰς τὸν Ἀδλάδιον καὶ ἄλλα περισσότερα χρήματα καὶ ἐζήτησαν νὰ διαλάβῃ ὅπως φανερωθῇ τὸ συντομώτερον μήπως ἐγγὺς συνεννοήσῃ μετὰ τῶν Τηγεῖλων ὄντες ἐν τῇ φυλακῇ καὶ ἔλθουσιν πρὸς ἀπελευθέρωσιν των. Βλέπων ὁ Ἀδλάδιος ὅτι καὶ εἰς φόνον τὸν βιάζωσι, τρεῖς πρὸς τὸν βασιλέα μετὰ λυπημένον πρόσωπον καὶ λέγει πρὸς οὐ τὸν. Μεγαλειότατε οἱ 3 στρατηγοὶ Νεποτιανός, Οὐρσος καὶ Ἑρπυλίων ὅπου ἐπεμψας νὰ εἰρηνεύσουν τοὺς Τηγεῖλους, αὐτοὶ τοὺς ἐπεσαν εἰς τὸν ἐκείνους καὶ σκέπτονται νὰ ἐπαναστατήσωσι κατὰ τῆς βασιλείας σου λοιπὸν ἐγὼ τοὺς ἐφύλακισα καὶ νὰ διατάξῃς ἢ νὰ φονεῖσθῃς, ἢ νὰ σκεφθῇς πῶς νὰ ἀπαλλαγῇς ἐκ τῶν χειρῶν αὐτῶν καὶ ἴδωσι καὶ ἄλλοι καὶ σωφρονισθῶσι.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ βασιλεὺς καὶ νομίζων. οὐ δ' Ἀδλάδιος λέγει ἀλήθειαν, διότι καὶ τὰ τοὺς ἀναγγεῖλουν δι' αὐτοὺς ἀποκεφαλίζονται Γράμμις ὁ Ἀδλάδιος τὴν ἀπόφασιν, ἐστειλεν εἰς τὴν φυλακὴν νὰ τὸς δοθῇ ἡ ἀγγελία. Εἰδὼν ὁ δεσμοφύλαξ καὶ αὐτῶν

εἰς τὴν φυλακὴν, ἀγγέλλει τὴν καταδίκην αὐτῶν ἣν ὠροῖται ὁ βασιλεὺς, λέγων ὅτι οὐριον ἅπαντες οἷς ἀποκεφαλίζεσθε, ὅ.τ. λοιπὸν ἔχετε καὶ διὰ τὰς οἰκογενεῖς σας καὶ τὰς περιουσίας σας κάμειτε τὸ συντιμώτερον καὶ ὁ μὲν δεσμοφύλαξ εἶπεν ταῦτα ἐκεῖνοι δὲ ἀκούσαντες τὴν ἀπόφασιν παρέλυσαν τὰ μέλη των, μὴ γνωρίζοντες διὰ ποίαν αἰτίαν ἐδόθη τοιαύτη καταδικαστικὴ ἀπόφασις δι' αὐτούς. Ἐλεγον δὲ πρὸς ἀλλήλους τί ἐπιτοίσαμεν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ βασιλέως καὶ ἐκατεδικάσθημεν οὕτως ἵς ἡ ἀμορτία μας καὶ θέλουν νὰ μᾶς φοιτίσωσι. Λέγει ὁ Νεποτιανὸς ἐπειδὴ εἰς οὗτὸ τὸ σημεῖον ἐφθάσαμεν ἀδελφοί μου, ἰώρα ἀνθρώπουτος δόνομαι δὲν δύναται νὰ μᾶς ἐλευθερώσῃ ἐνθυμείσθε τί συνέβη εἰς τὰ Μύρα τῆς Λυκίας ἀπὸ τὸν μέγαν Νικόλαον ὅστις ἡλευθέρωσε ἀπὸ τοῦ ἀδίκου θανάτου τοὺς τρεῖς ἄνδρας; ὁ αὐτὸς γνωρίζει δι' ἡμᾶς ὅτι δὲν ἔχομεν τινα νὰ μᾶς βοηθήσῃ· εἰς μεγάλην θλίψιν καὶ οδύνην καρδίας εὐρισκόμεθα καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐλευθερώσων ἐκ τοῦ κινδύνου τοῦτου ἢ φωνή μας ἐξηφανίσθη ἢ γλῶσσα μας ἐξηράνθη καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ δεηθῶμεν· πρόφθασον Κύριε καὶ μὴ παραδίδῃς τὴν ἀδικίαν ταύτην, μηδὲ λησμονίσης τὸν θάνατόν μας· ἐλευθερώσόν μας ἐκ τῶν χειρῶν ἐχθρῶν μας· πρόφθασον εἰς βοήθειαν ἡμῶν ὅτι οὐριον θανατούμεθα. Καὶ οἱ μὲν ἐν τῇ φυλακῇ δὴν τὴν νύκτα οὕτως ἐδέχοντο τοῦ Θεοῦ. Βλέπων ὁ Θεὸς τὴν ἀδικίαν καὶ θέλων νὰ δοξάσῃ τὸν ἅγιον, τί οἰκονόμησε;

Τὴν νύκτα ἐλείνην πρὸς τὸ ἐξημέρωμα φαίνεται ὁ Μέγας Νικόλαος εἰς τὸν βασιλέα Κωνσταντίνον, καὶ τοῦ λέγει, Βασιλεῦ τοὺς τρεῖς ἄνδρας ὅπου θέλεις νὰ φονεύσῃς σήκω γρήγωρα καὶ εἰς θέλωσέ τους εἶτε ἄλλως θὰ κάμω δέησιν εἰς τὸν Θεὸν νὰ σοῦ κόψῃ τὴν ζωὴν. Λέγει ὁ Βασιλεὺς πῶς εἶσαι σὺ ὅπου μὲ φυβερίζεις; καὶ πῶς ἤλθες τώρα παρὰ τὴν ὥραν εἰς τὰ βασίλεια; Ὁ ἅγιος ἀπεκρίθη ἐγὼ εἰμαι ὁ ἀρχιερεὺς τῶν Μυραίων Νικόλαος καὶ μὲ ἐστειλεν ὁ Θεὸς νὰ σοῦ εἰπῶ, διὰ νὰ ἐλευθερώσῃς τοὺς τρεῖς ἀδικουμένους. Παρευθὺς ὁ Βασιλεὺς ἐξύπνησεν, ὁ δὲ ἅγιος ἐπῆγε καὶ ἐστὼν ἐπαρχόν· Ἀβλάδιον καὶ λέγει· εἰς τὸν νοῦν βεβλαμμένε διατί ἔλαβες χρήματα καὶ ἠδίκησας τοὺς τρεῖς ἄνδρας οἱ ἑποιοὶ καθόλου δὲν ἔπαισαν; γρήγωρα νὰ τοὺς ἐλευθερώσῃς ὅτι θὰ παρακαλέσω τὸν Θεὸν καὶ θὰ σοῦ κόψῃ τὴν ζωὴν. Ὁ Ἀβλάδιος ἐρωτήσας, τίς εἶσαι σὺ; ὁ ἅγιος εἶπεν ἐγὼ εἰμαι ὁ Νικόλαος ὁ ἀρχιερεὺς τῶν Μυραίων. Ταῦτα εἶπεν ὁ ἅγιος, καὶ παρευθὺς ἐξύπνησεν ὁ Ἀβλάδιος, καὶ ἐσκέπτετο τί ἐσήμαινε τὸ δράμα.

Σκεπτόμενος ὁ Ἀβλάδιος ἐφθασαν οἱ ὑπηρεταὶ τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου καὶ λέγουσιν σπεύσον ὅτι ὁ Βασιλεὺς σὲ ζητεῖ, ὑπῆγεν ἀμέσως, ὁ δὲ Βασιλεὺς ἤρχισε νὰ τοῦ διηγῆται τὸ δειρὸν ὅπου εἶδε. Λέγει ὁ Ἀβλάδιος, Βασιλεῦ καὶ ἐγὼ τὸ αὐτὸ δειρὸν εἶδον εἰς τὸν ὕπνον μου, δὲν δόναμαι δὲ νὰ καταλάβω τί συμβαίνει, λοπὸν ἄς φέρωμεν τοὺς τρεῖς ἄνδρας νὰ τοὺς ἐξετάσωμεν. Τοὺς ἔφεραν λοιπὸν, καὶ τοὺς λέγει ὁ Βασιλεὺς τί μαγεῖας ἐκάματε καὶ εἶδαμεν αὐτὰ τὰ φοβερά δειρὰ καὶ δὲν ἠδυνήθημεν νὰ νομιθῶμεν; ἐκαίνον δὲ ἔβλεπον ὁ ἓνας τὸν ἄλλον καὶ ἐκ κιν. Βλέπων ὁ Βασιλεὺς ὅτι ἐκ τῶν θαυμάτων καὶ ἐκ τοῦ φόβου δὲν ἠδύναντο νὰ ἀπαντήσουν, τοὺς ὠμίλησε μὲ ἡμερότητα καὶ τοὺς λέγει ἀποκρίθητέ μοι, καὶ μὴ φοβεῖσθαι ἐμπροσθεν τοῦ φίλου σας Βασιλέως. Βλέποντάς αὐτοὶ τὴν ἡμερότητα τοῦ βασιλέως εἶπον μετὰ θαυμάτων. Ὁ βασιλεῦς, μαγεῖας ἡμεῖς δὲν ἤξεύρωμεν, οὐτε καὶ λόγον ἀσχημον κατὰ τῆς βασιλείας σου εἶπαμεν ποτὲ, μάρτυρα ἔχομεν τὸν Θεόν, ὅστις βλέπει τὰ πάντα· ἐν δὲ ποτὲ ἐσκέφθημεν κακὸν κατὰ τῆς βασιλείας σου, σὲ δοκίζομεν εἰς τὸν Θεόν μὴ λυπηθῇς καθόλου καὶ ἡμᾶς καὶ δλον μας τὸ γένος ἁλλὰ νὰ μὰ ἐξολοθρεύσῃς. Ἡμεῖς ὁ βασιλεῦς ἔχομεν παραγγελίαν ἐκ τῶν γονέων μας, νὰ σεβώμεθα πρῶτον τὸν Θεόν καὶ δεῦτερον τὸν βασιλέα. Ταῦτα μελετᾶντες ὅταν μᾶς ἐστειλᾷς εἰς τὴν Φρυγίαν πρὸς τοὺς Ταγμάτων κατεφρονήσταμεν ὅλα καὶ μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ ἐτελειώσαμε τὸ θέλημά σου καὶ ἡλπίσαμεν νὰ μᾶς τιμήσῃς. Ταῦτα ἀκούσας ὁ βασιλεὺς ἐκατεπράυνε ἡ καρδιά του καὶ λέγει μὲ ἱλαρότητα πρὸς ἐκαίνους. Εἰπάτε μοι τίνα ἄγιον ἐπεκαλέσθητε εἰς τὴν φυλακὴν κατὰ τὴν νύκτα ταύτην; Ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπον· ὁ βασιλεῦς πολυχρνεμένα οὕτως ἐπεκαλούμεθα τὸν Θεόν κλαίοντες Κύριε Κύριε ὁ Θεὸς τοῦ πατρὸς ἡμῶν Νικολάου ἐλευθερώσας ἐκ τοῦ ἀδίκου θανάτου τοὺς τρεῖς ἄνδρας εἰς τὰ Μύρα, αὐτὸς ἐλευθερώσον καὶ ἡμᾶς ἀπὸ τὴν συκοφαντίαν ταύτην. Ὁ δὲ βασιλεὺς ὡς ἤκουσε τὸ ὄνομα τοῦ Νικολάου λέγει πρὸς αὐτούς· καὶ τίς ἐστιν ὁ Νικόλαος ὅπου λέγετε καὶ τίνα τρόπον ἐλευθέρωσε τοὺς 3 ἄνδρας εἰς τὰ Μύρα. Ἀπεκρίθη ὁ Νεποτιανὸς καὶ λέγει πρὸς τὸν βασιλέα. Ἡμεῖς μαγαλειότατε ὅταν ἦτο νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν Μ. Φρυγίαν ἐπειδὴ ἡ καιρὸς ἦτο ἀκατάλληλος ἀράξαμε τὸ πλοῖον εἰς τὸν λιμένα τῶν Μυρών, ἐν ᾧ ἦλθεν ὁ μητροπολίτης τῶν Μυραίων Νικόλαος, ὅστις μᾶς ἐπεριποιήθη. Τινὲς ἀρχόντες τοῦ τόπου ἐσυκοφάντησαν 3 ἄνδρας, καὶ ὁ Εὐστάθιος ὥρισε κατὰ τὸν νόμον νὰ τοὺς ἀποκεφαλίσουν, οἱ συγγενεῖς ἐκαίνων ἔπασαν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Νικολάου κλέοντες λέγοντες· βοήθησόν μας δοῦλε τοῦ Χριστοῦ, ὅτι ὁ Εὐστάθιος ἀδίκως διέταξε νὰ φονεύσῃν 3 ἄνδρας ἐκ τῶν συγγενῶν μας, χωρὶς νὰ πταίσουν τίποτε ὡς ἤκουσεν ὁ ἀρχιερεὺς ταῦτα σπεύ-

δων ἤρπασεν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ στρατιώτου τὴν σπάθην δι' ἧς ἤθελεν ἀποκεφαλίσαι αὐτοὺς, καὶ οὐδεὶς ἐναντίον του εἶπέ τι ἐν δὲν ἔπραξε καλὰ, οὐδὲ ὁ Εὐστάθιος εἶπε τίποτε, μάλιστα ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας του ζητῶν συγχώρησιν. Ὅλα αὐτὰ ὁ Βασίλειος εἶδεν μετὰ τοῦ θρησκείας μας. Ὡς ἤκουσεν ὁ Βασίλειος κατενόησε καὶ λέγει πρὸς ἐκείνους, ἐγὼ χαρίζω τὴν ζωὴν σας, καὶ νὰ γνωρίζετε ὅτι χάριν τοῦ ἀρχιερέως ἐκείνου ἡλευθερώθητε ἀπὸ τὸν θάνατον καὶ ὑπάρχετε νὰ γίνετε μοναχοὶ παρ' αὐτοῦ γρηγόρα, καὶ νὰ τοῦ εἰπῆτε ὅτι τοῦ ἤκουσα καὶ νὰ μὴ με φοβερίζῃ. Ταῦτα εἶπεν ὁ Βασίλειος τοῦ εἶδεν καὶ ἐν χρυσοῦν Εὐαγγέλιον καὶ ἐν χρυσοῦν θυμιατήριον κεκοσμημένον με πολυτίμους πέτρους καὶ δύο μεγάλας κεχρυσωμένας λαμπάδας νὰ τὰς ὑπάγουν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἀρχιερέως οὗ Νικόλαος. Οἱ δὲ λαβόντες ταῦτα ἀνεχώρησαν εἰς τὸν ἅγιον καὶ ἐγενεον μοναχοὶ καὶ ἐκ τῶν ὑπαρχόντων των, ἄλλα μὲν ἐδώρησαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου, ἄλλα εἰς πτωχοὺς καὶ ἄλλα εἰς τοὺς συγγενεῖς των.

Περὶ τοῦ θαύματος τούτου ἃς παύσω διηγούμενος ἐπειδὴ ἀρκετὰ εἶπον ἃς διηγηθῶ δὲ καὶ περὶ ἄλλου τοῦ εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἑκαμένου. Ἐπειτα θὰ εἶπω ὅσα μετὰ θάνατον ἔκαμε καὶ ἔπειτα σὺν Θεῷ θὰ καταπαύσω τὸν λόγον μου. Ναυται ποτὲ ἐκινδύνουν νὰ πνιγῶν ταξιδεύοντες, ἀκούοντες δὲ τὰ περὶ τοῦ ἁγίου, ἐπεκαλέσθησαν τὴν βοήθειαν αὐτοῦ διότι πνιγόμεθα. Καὶ περὶ τοῦ ἐφάνη ὁ μέγας Νικόλαος εἰς τὴν πρύμνην τοῦ πλοίου, καὶ λαβὼν τὸ τιμῶνιον ἐκυβέρνα· καὶ εἰς τοὺς αὐτὰς εἶπε· μὴ φοβεῖσθαι ἐγὼ εἰμι μετὰ ὑμῶν ἐπεκαλέσθητε καὶ ἦλθεν πρὸς βοήθειάν σας· καὶ μετ' ὀλίγον ἔπαυσεν ὁ ἄνεμος, ἡ θάλασσα ἡσύχασεν καὶ ὁ ἅγιος ἐγενεον ἄφαντος. Τότε εἶπον οἱ ναῦται ἃς ἄράξωμε τὸ πλοῖόν μας εἰς τὸν λιμένα τῶν Μυραίων καὶ νὰ ὑπάγωμεν πρὸς τὸν ἅγιον Νικόλαον, ἵνα τὸν εὐχαριστήσωμεν διὰ τὴν βοήθειαν τοῦ μᾶς ἐκίμε, νὰ εἰδῶμεν δὲ καὶ τὸ πρόσωπόν του, τοῦ δὲν τὸ ἔχομεν ἰδεῖν. Ἐβλήθησαν εἰς τὴν ξηρὰν καὶ ἠρώτησαν πῶς εἶναι ὁ Ἀρχιερεὺς. Ἐσπεύσαν νὰ τὸν φθάσουν καὶ εἰσελθόντες εἰς τὴν ἐκκλησίαν τὸν εὗρον καὶ ἐκ τοῦ τοῦ σχήματος του τὸν ἐγνώρισαν καὶ πέσοντες εἰς τοὺς πόδας του ἔλεγον. Εὐχαριστοῦμεν σὲ δοῦλε τοῦ Θεοῦ διότι ἐάν δὲν ἐμπρόσφθανες ἐν τῇ θαλάσῃ ἐπνιγόμεθα. Ἐκεῖνοι μὲν οὕτως ἔλεγον καὶ ἐδιηγούντο τὴν ὑπόθεσιν· Ὁ δὲ ἅγιος, ὡς προσηλαστικῶς τοῦ ἦτο, ἐγνώρισεν ὅτι δὲν ἦτο καθαρὰ ἡ καρδία των ἡσχισεν νὰ τοὺς διδάσκῃ, λέγων· παρακαλῶ σας τέκνα μου νὰ θεωρήσετε τῶν καρδιῶν σας καὶ τοῦ τὰς βουλὰς καὶ τὰ νοήματα καὶ νὰ τὰ διευθύνετε εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ διότι ἐν ἐκ τῶν ἀνθρώπων κρυπτόμεθα καὶ φαινόμεθα καλῶ, ἐκ τοῦ Θεοῦ δὲ δυνάμεθα νὰ κρυφθώμεθα ὅτι ἐκ ἀνθρώπου βλέπει εἰς πρόσωπον, ὁ δὲ Θεὸς εἰς

καρδίαν. Ἀκούετε ἡ γραφὴ τί λέγει. Μὴ καμνατε τὸ κακὸν νὰ μὴ ἐπέλθῃ εἰς ἡμᾶς ἀλλὰ ποιεῖτε τὸ καλόν, καὶ μὴ μολύνετε τὸ σῶμά σας διότι ὡς λέγει ὁ θεὸς Παῦλος, «σὰς εἰσθε ὁ ναὸς τοῦ Θεοῦ, καὶ εἷς χαλὰ τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ θα χαλάσῃ τοῦτον ὁ Θεός», ἐάν οὕτω κάμνατε θὰ ἔχετε πάντοτε τὸν Θεὸν βουθόν. Ὁ μὲν ἅγιος ἀνεχώρησεν εἰς Μητρόπολιν· οἱ δὲ ναῦται ὠφεληθέντες ἐκ τῆς διδ. χάριτος τοῦ ἀνεχώρησαν εἰς τὸν τόπον τοὺς δεξιζόντας τὸν Θεὸν καὶ εὐχαριστοῦντες τὸν ἅγιον.

Περὶ θαυμάτων τοῦ ἑκαμένου εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἑκαμένου καὶ περὶ θαυμάτων ἄλλα ἔκαμε μετὰ θάνατον καὶ πῶς ἐκτελέσθη. Γράφει ὁ λόγος τοῦ ὅτι ἦτο τοιοῦτος εἰς τὴν θεωρίαν, ὥστε ἐν καὶ δὲν τιν εἶχεν ἰδεῖ ποτέ τις ἐάν τὸν ἔβλεπε ἐν μέσω πολλῶν ἀνθρώπων τὸν ἐγνώριζε ἐκ τοῦ ἤους τοῦ ἀγγελοῦ τοῦ εἶχε τὸς ἡτοιμασμένους, ὥστε καὶ πολλάκις ἐάν τὸν συνανταίνουσιν καθ' ὁδὸν ἀρκετοὶ ἄνθρωποι χωρὶς νὰ τοὺς διδάξῃ ἀμέσως ἐπέστρεφον εἰς θεογνωσίαν ἐκ τῆς θεωρίας τοῦ προσώπου του· καὶ λυπημένος ἐάν τις ἐπήγετο νὰ εἰπῇ τὸ παράπονον του εἰς αὐτόν, μόνον νὰ τὸν εὖλεπεν, ἔχεν τὴν λύπην του καὶ ἤρχετο εἰς χαρὰν· πολλοὶ πτωχοὶ λυπημένοι βλέποντες τὸν ἐχαίροντο καὶ εὐφραίνοντο. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἦτο ἄνθρωπος ἐμελλε νὰ ἀποθάνῃ ἀθνήσκας δὲ μικρὸ ἐκτελέσθη ἐν εἰρήνῃ καὶ τὸ μὲν σῶμα του ἀρκενὲν τῇ γῇ διὰ πολλῶν ἀνθρώπων ὠφέλειαν ἡ δὲ ψυχὴ του ἀνῆλθεν εἰς τοὺς οὐρανοὺς μετὰ χαρᾶς καὶ ὁμοφροσύνης τῶν ἀγγέλων καὶ οἱ μὲν ὁρῶντες καὶ πτωχοὶ ἔκλυον ὅτι ἔχασαν τὸν πατέρα των καὶ ἀπεστερήθησαν τὸν κλυτὴν των οἱ ξένοι καὶ οἱ Μυραῖοι καὶ ὅλος ὁ κόσμος ἐθρήνησαν ὅτι ἔχασαν τοιοῦτον ποιμένα καὶ διδ. σκαλον, οἱ δὲ ἄγγελοι καὶ ἀρχάγγελοι ἐχαίρωντες ὅτι ἐδέχθησαν τοιοῦτον ἅγιον. Καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἁγίου ἔκαμεν ὁ ἅγιος θαύματα, ἀλλ' ἐγὼ διὰ συντομίαν θὰ διηγηθῶ μόνον ἐν τῇ ὁδῷ.

Εἰς τὰ Μύρα τοῦ ἁγίου, ἔκαμαν οἱ χριστιανοὶ Ἐκκλησίαν μεγάλην ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου Νικόλαου τοῦ θαυματουργοῦ, καὶ κατ' ἔτος συνθροίζοντες ἐκ τῶν περιχώρων καὶ ἑκαμνον πανήγυριν, ὡς καὶ ἐξ ἄλλων πολλῶν μερῶν. Ἐν μὲν τῶν ἡμερῶν εἰσελθόντων εἰς τὸν πλοῖον τινὲς χριστιανοὶ ἐκ μακρυνῶν μέρους, νὰ ὑπάγουν εἰς τὰ Μύρα χάριν προσκυνήσεως τῶν λειψάνων τοῦ ἁγίου· διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τοὺς χριστιανούς ἐκείνους ὁ διάβολος ἀπο τὴν προσκυνήσιν, ὡς καὶ ἄλλους τινὰς, τί ἐμεθοδεύθη; Ἐνθυμίσθη τί ἐδιηγήθη; ὅτι ὁ ἅγιος ἐκρήμνισεν ἕνα βωμὸν ἐλληνικὸν τῆς Ἀρτέμιδος καὶ ἐφυγον ἀπ' ἐκεῖ οἱ δαίμονες κλαίοντες· ὁ πρῶτος δαίμων τοῦ βωμοῦ θέλω νὰ κάμῃ κακὸν εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου μετεμορφώθη εἰς σχιμα γυναικὸς πτωχῆς καὶ γράϊας ἧτις ἐδάσκη ἐν λαϊκὸν γεματοῦ ἔλαιον, καὶ καθ' ἣν ὥραν ἐσυνάζοντο οἱ χριστιανοὶ νὰ ἐμδουν εἰς τὸ

πλοῖον ἐνεφανίσθη καὶ λέγει τοὺς· ποῦ πηγαίνετε ἀδελφοί; ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπον, εἰς τὰ Μύρα τῆς Λυκίας νὰ προσκυνήσωμεν τὸ λείψανον τοῦ ἁγίου. Λέγει· ἡ πτωχὴ ἐκείνη γραία· σὰς παρακαλῶ ἀδελφοί μου λάβετε τοῦτο· τὸ λαδικόν μὲ τὸ ἔλαιον νὰ τὸ ὑπάγετε εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου νὰ ἀνάψῃτε τὴν κανδύλαν νὰ καὶ ὁ δὲ τὴν ἁμαρτωλὴν μου ψυχὴν· οὐκ ἔστι δὲν δύναμις νὰ ἔλθω μὲ ἑσῆς, διότι φοβοῦμαι τὴν θάλασσαν ἐπειδὴ ζαλιζομαι εἰς τὸ πλοῖον καὶ διὰ τ. οὗτο δὲν ἔρχομαι· ὅθεν σύρτε το σῆς, καὶ θὰ ἦναι ἰδικόν σας καὶ ἰδικόν μου καλόν. Καὶ ὁ μὲν θαίμων παρεκάλει τοὺς ναύτας ταῦτα λέγων· ἐκεῖνοι δὲ ἀγνωστοῦντες τὴν τέχνην τοῦ θαίμονος τὸ ἐπῆραν καὶ ἔπλεον ὄλην τὴν ἡμέραν. Περὶ τὸ μεσονύκτιον φαίνεται· ὁ Ἄγιος εἰς τὸν πλοίαρχον καὶ τοῦ λέγει, τὸ λαδικόν σου σὰς ἔδωκεν ἡ πτωχὴ ἐκείνη, ἀμα ἐξημερώσῃ νὰ τὸ ρίψῃτε εἰς τὴν θάλασσαν διὲ εἶνε τέχνη τοῦ διαβόλου νὰ καὶ ἡ ἐκκλησία μου, καὶ ἐάν ἰδῇ τέ τι φοβερὸν καὶ παράδοξον εἰς τὴν θάλασσαν μὴ φοβηθῇ· οὐκ ἐγὼ θὰ σὰς βοηθῶ νὰ μὴ πάθετε τίποτε. Τὸ πρῶτον ἀμα ἐξημέρωσε ἐδιηγῆθη ὁ πλοίαρχος τὸ ὄραμα, καὶ λαβὼν τὸ λαδικόν ἔρριπεν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἀμα τὸ ἔρριψε φλόγα μεγάλη ἀνέβη ἐκ τῆς θαλάσσης καὶ καπνὸς βρωμερὸς πολλὸς ὥς ἀπὸ θαλάσσης· ἡ θάλασσα ἐσχίσθη καὶ ἐπέτα τὸ ὕδωρ ὑψηλὰ σου ἐκινδύνευε νὰ ἔμβῃ εἰς τὸ πλοῖον· οἱ ναῦται ἀπορούσαν ἐκ τοῦ φόβου τῶν καὶ ἔπεσαν κάτω κλαίοντες καὶ ἔλεγον μεγαλόφονως, ἄρτι Νικόλαε, βοηθήσόν μας καὶ πρόφθασον οὐκ βυθιζόμεθα· Μετὰ ταῦτα ὅρα μάλιστα ἐπαύειν ἡ τρικυμία, ἐχάρησαν οἱ ναῦται δοξάζοντες τὸν Θεὸν καὶ τὸν Μίαν Νικόλαον.

Αὕτη εἶνε ἡ πολιτεία καὶ αἱ πράξεις τοῦ ἁγίου Νικολάου, ἀδελφοί μου χριστιανοί, οὗτοι ἐβούλευσε τὸν Θεὸν ὀλοφύχως, καὶ ὁ Θεὸς ἐτίμησεν αὐτὸν ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐν τῷ οὐρανῷ· οὗτοι τότε ἐσπαινοῦν νὰ ἀρέσῃ εἰς τὸν Χριστὸν καὶ ἀντημείβῃ χαλεποπλάτως. Διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς οἱ ἀκούοντες καὶ ἀναγιγνώσκοντες τὰ κατορθώματα αὐτοῦ πρέπει· νὰ τὸν μιμηθῶμεν διὰ νὰ ἐρέτωμεν εἰς τὸν Δεσπότην Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν. Διὲτι ἐν μόνον ἀκούμεν καὶ δὲν πράττωμεν, θὰ τιμωρηθῶμεν περισσύτερον, διότι λέγει· ὁ Κύριος εἰς τὸ Ἱερὸν Εὐαγγελίον, οὐκ ἐγὼ καὶ μὴ ποιήσατε, πολλὰ δαρήσεσθε. Ἀλλοίμονον ἀδελφοί μου εἰς ἡμᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς σου ἀκούμεν καὶ δὲν πράττωμεν, διδασκόμεθα καὶ δὲν ὑπακούμεν. εἰμεθα χριστιανοὶ καὶ δὲν ποιοῦμεν τὸ θέλημα τοῦ Χριστοῦ, τί τὸ ὄφελος. Ἐν αἰπῇ εἰς ἀσθενῇ οὐκ εἶνε ὅτις· τί τὸν ὠρέληται; ἡ εἰς πτωχὸν οὐκ εἶνε πλούσιος μήπως μὲ τὸν λόγον τὸν ἐπλούτισας. Οὕτως εἶναι καὶ εἰς ἡμᾶς τοῦ; Χριστιανούς, μή τις ἐν εἰπωμένον οὐκ εἰμεθα χριστιανοὶ καὶ δὲν φυλάττωμεν τὰς ἐντολὰς τοῦ Χριστοῦ ὠρελούμεθα τίποτε, ὀλιγωρῶντες καὶ ἀνθρώπως καὶ πλουτεῖ· οὕτως ἐργάζεται καὶ δὲν σταματᾷ τὴν ἐργασίαν

τοῦ, Καὶ πάλιν πνευματικῶς πλουτεῖ, οὕτως ἐργάζεται τὴν ἀρετὴν καὶ δὲν παύει μέχρις ἐσχάτης ἀναπνοῆς. Στενόμεν λοιπὸν νὰ μὴ ἀποπράττοντες τὸ ἁγίον ἵνα δοξασθῶμεν καὶ βραβεύθωμεν παρὰ τοῦ μισθαποδότη Χριστοῦ, οὐκ βραβεύει τοὺς ἐργάζομένους τὸ ἁγίον αἰώνιον καταδικαὶν τοῦ; ἀλλήλους ἁμαρτωλοῦς. Πρέπει λοιπὸν νὰ συνδύσωμεν τὴν πίστιν μετὰ τῶν ἔργων, ἵνα βραβεύθωμεν· διότι ὁ Θεὸς Ἰσχυρὸς λέγει εἰς τὴν καθολικὴν αὐτοῦ ἐπιστολὴν· οὐκ ἐκεῖ οὐκ οὐκ· ἔχουν πίστιν ἄνευ ἔργων. «Τὶ τὸ ὄφελος, ἀδελφοί μου, ἐάν πίστιν τις ἔχη, ἔργα δὲ μὴ ἔχων, μὴ δὲ ναυαῖ· ἡ πίστις σώσει αὐτὸν; ἐάν δὲ ἀδελφὸς ἡ ἀδελφὴ γυμνοὶ ὑπάρχῃ καὶ λειπόμενοι ὡς τῆς ἐφημέρου τραφῇ· εἴπη δὲ τις αὐτοῖς ἐξ ἡμῶν· «ὕπαγετε ἐν εἰρήνῃ θερμαίνεσθε καὶ χορτάζεσθε, μὴ ὧσα δὲ αὐτοῖς τὰ ἐπιτήδεια τοῦ σώματος, τί τὸ ὄφελος οὕτω καὶ ἡ πίστις ἄνευ ἔργων νεκρὰ ἐστὶ καθ' ἑαυτήν».

Ἡ γὰρ, τί ὄφελος, ἀδελφοί μου, ἐάν τις πεινᾷ καὶ εἴπῃ εἰς αὐτὸν, πορεύθητε εἰς τὸν ἥμιον, κήθησιν νὰ ζεσταθῇ καὶ τὰ χορτάσῃ καὶ δὲν δώσῃτε τὰ πρὸς τρωφὴν; ἡ γὰρ καὶ εἴπῃ εἰς τὴν θάλασσαν κολύμωσιν καὶ θὰ συνηθῇ εἰς τὸ ψύχος. Διὰ τοῦτο ἡμεῖς οἱ Χριστιανοὶ ὀφείλομεν νὰ εὐεργετῶμεν τοὺς ἐνδεεῖς ἀδελφούς, ἡμῶν συντρέχοντες εἰς τὰς ἐκείνων χρεῖας, ἵνα καὶ ὁ Κύριος εὐσπλαγγισθῇ καὶ ἡμᾶς καὶ δὲν ἀφήσῃ τὸν πονηρὸν διαβόλον νὰ ἀρπάξῃ τὰς ψυχὰς ἡμῶν ψυχὰς καὶ ἀπογομνώσῃ τῆς θαλάσσης χάριτος καὶ ἐπουρανίου καὶ μείνωμεν γυμνοὶ ἐκ τῆς ἀρθάρτου ἐκείνης ἐνδυμασίας μὴ ἔχοντες τὸ ἐνδυμα γάμου καὶ μείνωμεν ἔξω τοῦ νυμφῶνος Χριστοῦ. Ἀς κλαύσωμεν καὶ ἄς παρακαλέσωμεν τὸν Κύριον, ἵνα ἡμᾶς ἀξιῶσιν τῆς Βασιλείας τοῦ, διὰ προσευχῶν τῆς Πανυπορευομένης Θεοτόκου τῆς Μητρὸς Αὐτοῦ καὶ τοῦ ἁγίου πατρὸς ἡμῶν Νικολάου τοῦ θαυματουργοῦ, τοῦ προστατῶν τῶν ἀδυνάτων καὶ πτωχῶν ἡμῶν τῶν χριστιανῶν καὶ πάντων τῶν ἁγίων. Ἀμήν.

==

(Ἐκ τοῦ Διμάρτυρου)

ΟΜΙΛΙΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΝΙΚΟΛΑΟΝ

Χαίρετε ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ καὶ σκιρτάτε· ἰδοὺ γὰρ ὁ μισθὸς ἡμῶν πολλὸς ἐν τῷ οὐρανῷ.

Ἐπιτελοῦμεν σήμερον σεβαστὸν ἀκριβήριον, φαειρὴν ἐορτὴν, τοῦ Πατρὸς τοῦ Ποιμενάρχου, τοῦ σεβασμιωτάτου Ἱερέως Ἁγίου Νικολάου. Δὲν δύναται μὲ ποῖα ἐγκόμια, καὶ μὲ ποῖους ἐπαινους νὰ ἐξιστορήσω τὸν βίον καὶ τὴν πολιτείαν τοῦ θαυμάριου τούτου Πατρὸς.

Καὶ εἰς τὴν ξηρὴν μέγας προστατῆς, καὶ εἰς τὴν θάλασσαν μέγας κυβερνήτης, πνευματικῶς πᾶσι μέγας ἄρρωγός, ἦτον ἡ προστασία τοῦ Ἁγίου, ὁρθολογικῶς ἐδίδον εἰς τὰ ναυάρια, εἰς τὰς τρικυμίας λέγοντες οἱ πᾶντες· Ἀρε Νικόλαε, βοήθει μοι.

Ἐλαβε τοιαύτην χάριν καὶ δόξαν παρὰ Θεοῦ, ὅπου καὶ Βασιλεὺς καὶ Ἐπαρχοὶ καὶ Ἡγεμόνες ἐκλιναν γόνυ εὐλαβούμενοι τὸ ἅγιόν του πρόσωπον.

Τὸ ἔτος 325 ἐγένετο Σύνοδος τῶν 318 Θεοφόρων Πατέρων, βλάπων ὁ ἅγιος νὰ βλασφημηται ὁ Πλάστης, ἐρράπισε τὴν ἀσεβέστατον Ἀρείον, ὅπου ἀπεφασίσθη νὰ κοπῇ ἡ χεὶρ τοῦ ἁγίου, ἀλλ' ὁ Πανάγαθος Θεὸς, ἐφύλαξε ἀδολογητὴν τὸν ἅγιον.

Ἐπεσκέφθη μίαν ἡμέραν τὸν ναὸν τῶν εἰδώλων καὶ ἀμείως ταῦτα ἐγένεον κονιστῆς. Ὁ ἅγιος Νικόλαος, ἔχει ἐξαιρετικὴν θέσιν ὡς Ἀπόστολος καὶ Ἱεράρχης τοῦ Κυρίου, ἔθεσε νόμους καὶ κανόνας τῆς Ἐκκλησίας μας, εὐρίσκειται κατὰ βάθος ὁ βίος τοῦ εἰς τὸν Ἰωάννην Δαμασκηνόν. Ἐκοιμήθη τὸ 830, ἕως σήμερον 1920 εἶνε ἔτη 1590. Οἱ ἀληθεῖς Χριστιανοὶ ὄνταν μὲ εὐλάβειαν τὸν ἐπικαλοῦνται, εἶναι ταχὺς βοηθός. Οὕτω καὶ ἡμεῖς δεόμενοι λέγοντες· Ἄγιε Ἱεράρχα τοῦ Χριστοῦ Νικόλαε πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν. Ἀμήν.

=====

15 Δεκεμβρίου. Τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν
ΣΑΒΒΑ ΤΟΥ ΗΓΙΑΣΜΕΝΟΥ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Ἀναστασίου, Διογένης, Ἀβερκίου, τῶν Ὁσίων Πατέρων Νόου, Νεκτωρίου, Φιλοθέου τοῦ Καρεώτου, καὶ Ὁσιομαρτύρων Μιχαὴλ καὶ Βεκίου τῶν Πατριαρχῶν.

Ἀργία καὶ κατάλυσις οἴου καὶ ἐλαίου

Γίνεται κατάλυσις λχθὺς καὶ ὄλας τὰς ἡμέρας τῆς ἐβδόμαδος, πλὴν Τετάρτης καὶ Παρασκευῆς.

Ὁ Ἐξάρχος οὗτος παῖς ἡμῶν Σάββας ἐγεννήθη ἀπὸ ἐν χωρίον τῆς Καππαδοκίας Μονταλάσκην καλούμενον, υἱὸς εὐσεβῶν γονέων Ἰωάννου καὶ Σοφίας, ἐν ἔτει 439, εἰσῆλθε παιδιόθεν εἰς τὸ μοναχικὸν σιάδιον, ἔχων συνασκητὴν τὸν Μ. Εὐθύμιον, γενόμενος προστάτης καὶ καθηγητῆς πολλῶν μοναχῶν τῶν ἐν Παλαιᾷ οἰκίᾳ τῶν Μονῶν, ὅπου μετὰ σήμερον σώζεται ἡ ἱερὰ μονὴ τοῦ Ὁσίου Σάββα, ἀπέχουσα 3 ὥρας μακρὰν τῆς Ἱερουσαλὴμ πρὸς μεσημβρίαν. Σώζεται ἕως σήμερον τὸ τυπικὸν τοῦ Ὁσίου Σίββι περὶ ἔχουσα Ἐκκλησιαστικὰς ἐκπολυθίας καὶ διατάξεις περὶ τοῦ μοναχικοῦ βίου, περὶ κανονισμοῦ τῶν μοναχῶν, καὶ ὑπόδειγμα τῆς κοινωβιωτικῆς ζωῆς, ὅπου ἐπικρατεῖ μέχρι σήμερον, εἰς πᾶσαν τὴν ὑφήλιον, πρὸ πάντων εἰς τὰς μοῖρας, τὸ λεγόμενον «Τυ-

πικὸν τοῦ ἁγίου Σάββα».

Οὕτω διαλάμπας πανταχοῦ τῆς οἰκουμένης, καὶ γενόμενος περιβόητος καὶ περιζήτητος ἀπῆλθε γέρον εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἐπὶ Ἀναστασίου καὶ Ἰουστινιανοῦ τῶν Βασιλέων εἰς τὴν ἐν Χαλκηδόνι Σύνοδον, διδάξας τὰ ἱερὰ δόγματα τῆς ὁρθοδόξου ἡμῶν πίστεως, φωτίσας τοὺς ἀπίστους πρὸς τὴν εὐσέβειαν, φέρων χιλιάδες λαὸν εἰς μετάνοιαν, ζήσας ἔτη 94 ἐτελεύτησε τῷ 533 ἔτει...

Ἀπαγορεύεται εἰς γυναῖκας νὰ εἰσερχοῦνται εἰς τὴν μονὴν του, καὶ εἰς ἄνδρας ἐτεροδόξου, ἔχων ἀφήσει τοιαύτην παραγγελίαν ζῶν ὁ ἅγιος ὁ τοῦ μετὰ σήμερον εἶναι ὑποχρεωμένοι οἱ μοναχοὶ νὰ φυλάττουν τὴν παραγγελίαν τοῦ Ἀγίου, σώζονται ἐν τῇ ἱερᾷ εὐδοίᾳ τοῦ Ὁσίου μονῆ, λειψίνα καὶ Ἀργία καὶ πολλῶν ἁγίων ἐξόχος τῶν ὁσίων Πατέρων τῶν ἐν τῇ ἱερᾷ μονῇ τοῦ Ἀγίου Σίββι ἀναρθεμένων (Μαρτίου 20). Ὁ ἱάφης τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Διμασκηνοῦ, λέγεται καὶ τοῦ Χρυσοστόμου, Ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ ὑπάρχει μία κουμαργιὰ μεγάλου καὶ ὑψηλοῦ ἀναστήματος ὅπου ζῶν ὁ ἅγιος εἶχε φυτεύσει μὲ τὰς χεῖρας του, καὶ ὅσοι δὲν τενοποιοῦν, καὶ κίμουν τὰ χριστιανικά των καθήκοντα καὶ φάγουν τεκνοποιοῦν παίδιον, κάθε ἐσπέρας τὰ πληροῖον πετόμενα ἄγρια ζῷα, καὶ μὴ πετόμενα ἐρχονται εἰς τὴν μονὴν τρώγουν καὶ ἀναχωροῦν, ὡς εἰς ὄρεϊδες. Τὸ 1901 ἡξιώθη καὶ ἐγὼ ὁ ἐλάχιστος νὰ προσκινήσω τὴν μονὴν ταύτην.

Γ. Α. ΒΟΥΤΕΡΗΣ Ἱερεὺς

Ἀπολυτίκιον Ἦχος Πλ. Δ'

Ταῖς τῶν δακρύων σου ροαῖς, τῆς ἐρήμου τὸ ἄγονον ἐγεώργησας, καὶ τοῖς ἐκ βίθους στεναγμοῖς, εἰς ἑκατὸν τοὺς πόνοὺς ἐκαρποφόρησας· καὶ γεγονός φωτὴρ, τῇ οἰκουμένην λάμπων τοῖς θαύμασιν, Σάββα πικτὴρ ἡμῶν Ὁσιε· πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κοντάκιον Ἦχος Πλ. Δ' τῇ Ὑπερμάχῳ

Ὡς ἀπὸ βρέφους τῷ Θεῷ, θυσία ἁμώμε, προσεγενεθῆς δι' ἀρετῆς, Σίββα μακάριε, τῷ σὲ πρὶν γεννηθῆναι ἐπισταμένῳ, ἐχορημάτισες Ὁσίων ἐγκαλώπισμα, πολιτὴς τῆς τῆς ἐρήμου ἀξίεπικνος, διὸ κράζω σοι. Χαίροις Πάτερ ἀοιδίμε.

Κοντάκιον Προεόρτιον, ἤχος γ'

Ἡ Παρθένος Δέσποινα, τὸν προαιόνιον λόγον, ἐν σπλη-
λαιῷ ἔρχεται ἀποτελεῖν ἀπορρητός. Χόρευε ἡ Οἰκουμένη
ἀκουτισθεῖσα· δέξασον μετὰ Ἀγγέλων καὶ τῶν Ποιμένων
βουληθέντα ἐποφθῆναι, παιδίον νέον, τὸν προ αἰώνων Θεόν·

Μεγαλυνάριον

Ταῖς ἐν τῇ ἐρήμῳ ἀσκητικαῖς, Ὅσιε παλαιστραῖς τῶν δαιμόνων
τὰς καυστικὰς, καὶ δεινὰς φερέτρας, ἐπάτησας θεόφρων, διὸ σὲ ἀ-
νυμνοῦμεν, Σάββα θαυμάσιε.

Κοινὸν ἐκόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δίκαιος Ἀλληλούια.

Μακαριστήρια εἰς τὴν ἑορτήν τοῦ Ὁσίου Σάββα τοῦ Ἡγιασμένου

Αἱ γενεαὶ πᾶσαι μακαρίζομέν σε τὸν δαίον Κυρίου.

Ἀσκητὰ Κυρίου, ἡγιασμένε Σάββα, καὶ ἐξῆς ἐξω κόσμον.

Ἀσκητικοὺς ἀγῶνας, διήνυσας ὦ Σάββα, σκέπε τοὺς σὲ τιμῶντας.

Ἀγγέλων ἐμιμῶσά τὴν πολιτείαν Σάββα, οἷς νῦν καὶ συνηγάλλει.

Βασιλεῖς σοφίζων συνήγορος ἐγείνου Συνόδων, Σάββα Πάτερ.

Δογματῶν θεῶν κηρύξ, ἀπάντης ἐν Συνόδῳ, Σάββα Πατέρων κλέος.

Ἰσαγγελον ἐκτίσω, ὦ Σάββα πολιτείαν ἐπὶ τῆς γῆς θεόφρων.

Ἐπόθησας σοφίαν, ἡγιασμένε Σάββα, τὴν θεῖαν παιδιδόθεν.

Μνημόνευε ἀπαύστως ἡμῶν τῶν σὲ ὑμνούντων καὶ δεομένων Πάτερ.

Ταῖς σοῖς εὐχαῖς, ὦ Σάββα, μνήμην σου τοὺς τελοῦντας ρύσαι κα-
κῶν παντοίων.

Ὁ ἐρημοπολίτης Σάββας ἡμᾶς προτρέπει, μνήμην αὐτοῦ τελέσαι.

Σήμερον ἡ σὴ Δούρα, χαίρει προδευχλομένη σε, Σάββα πολυούχον.

Μυρίζου ἡ θήκη λειψάνων εὐδοκίαν, βρύουσα λαμάτων.

Ἡ χώρα Ἰερδάνου ἐξηγήθησεν ὡς κρίνον δάκρυσι σοῖς ἀρδευθεῖσα.

Ἐξω σαρκὸς καὶ κόσμου ἐγένου Πάτερ Σάββα, δι' ἀρετῶν ἀνθέων.

Τῶν λαμάτων Σάββα, ἐδείχθης καὶ θαυμάτων, πηγὴ πλουσιωτικῆ.

Θεῷ σοι προσηγήθης ἀμώμος ὡς θυσία, ἐκ βρέφους, μάκαρ Σάββα,

Πολισιτὴς ἐρήμου, καὶ καύχημα εἰσίων, ἐδείχθης θαεφόμε

Δοχεῖον ὧπλης Σάββα λάρνακα τῶν λειψάνων, τῶν σῶν μετ' εὐ-
λαθείας.

Προσκυνούμεν Σάββα, Πνεύματος Παναγίου, ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων

Εἰς κλίθεον εἰσέβης πυρὸς τε καὶ ἐξηλθες, μηδὲν βλαβεῖς τρις-
μόκαρ.

Τῇ σὴ εὐχῇ, ὦ Σάββα, ἐξήγαγες ὃν τόπῳ ἀνδρὶ ὕδωρ Πάτερ.

Χορείαις συγχορεύων ταῖς τῶν Ὁσίων, Σάββα, μνήσθητι τῶν σῶν
τέχνων.

Δόξα Πατρὶ

Δέσποτα Πανοικτίρμων, εὐχαῖς τοῦ θεοῦ Σάββα, σῶζε τὸν κόσμον
πάντα.

Καὶ νῦν

Μετὰ τοῦ Σαθ' Ὁσίου, Παρθένε τὴν Υἱόν σου ὑπὲρ ἡμῶν δυσώπει.

Ὁ Πολυέλεος τοῦ Ὁσίου Σάββα, καὶ εἰς πάντας τοὺς Ὁσίους.

ΤΕΛΟΣ

ΤΟΙΣ ΕΝΤΕΥΞΟΜΕΝΟΙΣ ΑΔΕΛΦΟΙΣ ΗΜΩΝ,

ΧΑΙΡΕΙΝ

Ἀγιώτατον καὶ ὠφέλημον εἶναι εἰς ἕκαστον Χριστιανὸν, νὰ συνοδεύῃ ἐπάνω του ἓνα θρησκευτικὸν βιβλίον, καὶ μάλιστα πολλοὶ δοῦν ταξευδεύουν εἰς τὸν Ὁκεανόν, καὶ εἰς ἄλλα μέρη τοῦ κόσμου, ἔτι περισσότερον ὡς συνοδίαν, καὶ συνοδοιπόρον, πρέπει νὰ βαστοῦν ἱερὰν Εἰκόνα τῆς Θεοτόκου μετὰ τὸν Κύριον, ἢ τοῦ Ἀγίου Νικολάου, ὅπου εἶνε προστάτης τῆς θαλάσσης, ὡς μέγα φυλακτῆριον, ὅχι μόνον πρέπει νὰ ἔχουν ἱερὰν κειμήλια σὲ ταξευδούντας εἰς πέλαγος, ἀλλὰ καὶ ἐν γένει ἕκαστος Χριστιανός, διότι ἀναγινώσκων τοὺς ὠραίους βίους τῶν Ἀγίων μας ἐνθουσιάζεται περισσότερον, καὶ φωτίζεται ἡ διάνοιά του εἰς τὸ ἀγαθὸν καὶ ὠφέλημον τῆς ψυχῆς του.

Δεχθῆτε δὲ καὶ παρ' ἐμοῦ τοῦ πατρὸς σας καὶ ἀδελφοῦ σας τὸ ἱερὸν τοῦτο τεκμήριον, καὶ εὐχεσθε παρὰ τῇ Δεσπότῃ Χριστῷ, τῇ Παντανάσῃ Αὐτοῦ Μητρὶ καὶ τῇ Ἀρχιπεμένῃ Ἀγίῳ Νικολάῳ ὅπως μοῦ φανῇ ἁρρωγὲς τῇ ἀδεκάστῃ Κριτῇ, τὴν φοβεράν ἡμέραν τῆς ἀδεκάστου παρουσίας.

Εὐρίσκονται παρ' ἡμῖν Ἀκουλούθιαι πρὸς πώλησιν, μετὰ ἐλαχίστην τιμὴν. Ἀγ. Ἰσιδώρου, Θεοκτίστης, Ἀντίπα, Παρασκευῆς, Νικολάου, Κοιμήσεως, Ἱεροθέου, Πολυχάρπου. Ἀγίου Διονυσίου Αἰγίνης καὶ Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου καὶ ἄλλων διαφόρων Ἀγίων.

Σεπτέμβριος 1920. ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΒΟΥΤΕΡΗΣ Ἱερεὺς καὶ Πνευματικὸς, ἐφημέριος Ὁσίου Μελετίου.

==